timo supplex accedo, ut infinitis passionibus, sanctis meritis semulissimis ab æterno Patre ion mihi delictorum meorum obtineat, & lectoribus mea gratiam proficiendi ex hujusce, qualecumque sit, operis mei lectione. Interim omnia quæ in conclusiribus meis scripsi, irreformabili sanctæ Matris Ecclesiæ iudicio, pleno obsequentique animo submitto, & in antecessum omnia & singula improbo & execror quæ illius doctrinæ dissentanea esse queunt. Ita sentio, & affirmo die ultima Julii, sancto Patriarchæ Ignatio sacra, vnius, & Ioseli Patriarchæ Dominici, atque SS. Augustini, Thomæ, Thamaturgi Vincentii Ferrerii, & in primis Beatissimæ Virginis MARIÆ patrocinio me supplicem commendo, anno sancto MDCCI. feliciter regnante sapientissimo Pontifice BENEDICTO XIV. *Omnis ad maiorem Dei gloriam: Amen.*

FINIS TOMI ULTIMI.

INDEX
RERUM ET VERBORUM

quæ in decem Christianæ Theologiæ voluminibus continentur.

Romanis numeris, ut vocant, Tomum indicat; Arabici, paginam, & numerum.

A

ABortum procurare non licet. I. p. 190. n. 1. Matrem licetne necare abortum abortiri, si nali vel nati modo cum eo concumbat, pecca mortaliter, si ita cum eo concupiscat. ib. Non licet abortum procurare ante animationem fœtus, ne prolis deprehensæ gravida occidatur, vel infametur. ib. num. 20. Quædam propositio damnata ab Innocent. XI. ib. Pregnantes abortum procurantes, nec non eorum qui eorum conscium, excommunicationem incurrunt latam a Sixto V. ib. Damnatur ab eo tenor. Ex opinio affirmativa probabile quando ejus ab utero. ib. p. 198. n. 23. Si fœtus nondum ab animatur, licet illum in rationem probabile dicere, ut felici matris Confessarius. ib. Non licet procurare abortum fœtus animati, ne periculum sit ne fœtus cum matre moriatur. ib.

Ab Affumptione (Pp. Lucanus) Iesus propulsionem doceat de Iudio mercatorum. IV. p. 374. n. 30. ib. 370.

Abluitio materia proxima baptismi. VIII. p. 56. n. 1. Quæ aqua intuitu de in abluitione Sanctitudo. ib. p. 75. n. 1. Abluitio aqua maternal nam Christus ad vitalium baptisma. ib. num. 2. Vide *Infra*.

Abluitio pedum ante sacramentum. VIII. p. 82. n. 17.

Abrahamo adagio *de lentatione* in lege inflar a Deo Iesus innocentem occidere. I. p. 30. & seq. n. 5. & seq. & VI. p. 138. n. 82.

Abrenuntiatio qua fit in baptisma, vis & significatio. VIII. p. 113. n. 2. Quis eam abrenuntiet. ib. p. 114. n. 1. Vocum eam appellant Patres. ib. n. 2. Non dicitur vari catiomem. ibidem. n. 4. p. 115. n. 6.

Abstinentia sacramentalis ignorari Mysteria Incarnationis, & Trinitatis designanda ch. I. p. 60. n. 18. & p. 72. n. 13. Dantur eamen ignorari necessaria ad credendum mysteriis expressi, ne negligentiæ pœna inducatur. ib.

Abstinentia commenda, mortiundo qui confrictionem petit, etiß adversante Confessario nullam. Theol. Tomus II.

Iam signum edat. IX. p. 202. n. 1. & quando pœnitentiæ tunde, licet abstinentiam sequatur nequeat confessi. ib. n. 2. An danda moribundo qui nec confessionem petit, nec signum pœnitentiæ exhibet, si pie & christiane vixerit. ib. p. 203. num. 3. & seq. Nam in casu finitæ definitionis fortium requisitur signum certum pœnitentiæ, vel sufficiat probabile, vel nimis dubium. ib. p. 204. n. 11. Non danda absolutio in qui male vivebant, & in ipso actuali peccato lethale deliberant. ib. p. 207. n. 1. Absolutio a contrario pœnitentiæ absolutam a peccato. ib. p. 318. n. 23. Absolutionis fœnus deprecandis ab ellis. in urbe Sanctæ. ib. p. 338. num. 2. & seq. Modo absolutionis indicientur. ib. n. 4. Quibus reddi conflet. ib. n. 5. An pœnitentiæ Ego fit de illinatus. ib. & in illud *Tu*. ib. An contra verba *a peccatis tuis*. ib. Verba quæ fecunt efficiatum non ingredientur, an numeres sit peccatum. ib. p. 230. n. 6. Quid intentionis de ellis formam modis differentibus, sed eandem finitam pœnitentiæ. ib. num. 7. Scotus vel Iudum absolutionis quinam sit. ib. n. 8. An pro, ere quæ formam absolutionis prædicat, omittit pollitur ellique peccato. ib. num. 10. An Illi cibum fit absolutionem dare sub conditione, ib. n. 11. Nam laicum in circumstant: obligat. ib. n. 12. Sponte. ib. p. 240. n. 13. & seq. Nam licetat hybolutionem impetrat sub conditione de futuro. ib. p. 241. n. 15. & seq. An ex ipso dicente absolutionem dari gentis pro ipsi dolum, nondum impetrat in Ordine. ib. II. mutatis. ib. num. 1. & seq. A quibus in ordine Ordine impugnata facit. ib. p. 242. n. 2. Quomodo, & per quos iterum restituit. ib. num. 3. Eam damnatam detulere Dominicani ad Clementem VIII. ib. n. 6. Qui eam damnatæ decretum fan. ib. num. 7. Quibus Sixtus interpretatis fuit a P. Suarez. ib. p. 243. num. 11. & seq. Decretum Paul. V. adscribit interpretationem benignioram. ib. num. 13. Vel. Suarez, absolutio dandis est particula. ib. p. 360. num. 2. Non nondum, sed solutorio absolvit. ib. num. 3. Quamodo & quomodo dicitur Confessarius absolvere dare absolutionem. ib. num. 4. Absolutio quando danda. ib. num. 5. Pœnitentia magnis

sceleribus obstricti, & longa peccandi consuetudine irretiti quando sint absolvendi. *ib. p.* 371. *n.* 16. V. *Conversio*. An absolvendi qui in occasione proxima versantur. *ib. p.* 381. *n.* 1. & *seq.* V. *Occasio*.

Absolutio est deneganda comœdis, cantatricibus & saltatricibus, nisi artem relinquant. IX. *p.* 389. *n.* 32. & *seq.* Laxæ Casuistarum opiniones *ib. p.* 390. *n.* 33. Num concedenda Christianis theatra adeuntibus. *ib. n.* 34. Num recidivis. *ib. p.* 394. *n.* 25. An viris, & feminis nimia vestium pompa ornatis. *ib. p.* 416. *n.* 9. Num eisdem hodiernas conversationes frequentantibus. *ib. n.* 10. Absolutio an aliquando differenda. *ib. p.* 417. *n.* 12. Num danda ignorantibus mysteria fidei. *ib.* Opposita opinio damnata ab Innoc. XI. *ib.* An concedenda consuetudinariis, & recidivis saltem prima vice, etsi nulla præcesserit emendatio. *ib. n.* 13. An illis qui frequenter relabuntur in peccata mollitiei & pollutionis. *ib. p.* 418. *n.* 14. An saltem aliqua imminutio peccatorum satis sit ut Confessarius prudenter possit illis absolutionem impertiri. *ib.* Remedia adhibenda ad illorum curationem. *ib. p.* 419. *n.* 18. & *seq.* An differenda perjuriis, & blasphemiis consuetudinariis. *ib. p.* 422. *n.* 23. An usus Confessariorum etiam piorum raro dimittendi peccatores recidivos, & consuetudinarios absque absolutione sit ratio sufficiens non differendi illis absolutionem. *ib. p.* 423. *n.* 2. Num turbatio pœnitentis ob dilatam absolutionem satis sit ut prudenter possit statim absolvi. *ib. n.* 3. An voluntarius accessus ad confessionem, & sincerum desiderium accipiendi gratiam Dei sufficiat ad consuetudinarios statim absolvendos. *ib. n.* 4. An saltem periculum ne dimissi sine absolutione moriantur, & in æternum pereant, movere debeat prudentem Confessarium ad absolutionem non differendam. *ib. p.* 424. *n.* 6. Num quia doctrina de absolutionum dilatione materiam suppeditat Jansenistis triumphandi, & Rigorismum promovendi, ideo sit deserenda. *ib. p.* 425. *n.* 10. An silentium Ecclesiæ scientis praxim pene universalem & communem absolvendi omnes accedentes ad confessionem sit hujus praxis approbatio. *ib. n.* 11. V. *Confessarius*.

Accademia Parisiensis laxam Casuistarum opinionem de confirmatione proscripsit. VIII. *p.* 135. *n.* 15.

A Castro (Alphonsus) imponebat ceu errorem pestiferum opinionem docentem, legem imponentem tributa non obligare in conscientia. VI. *p.* 248. *n.* 5.

Accessus spontaneus ad Confessionale laxe traducitur a Francolino, aliisque Casuistis tamquam argumentum sufficientis doloris, & dispositionis ad absolutionem. IX. *p.* 26. *n.* 8. Refellitur. *ib. p.* 415. *n.* 4.

Accessio est quæ rei tuæ quidquam aggerit. Est duplex: naturalis, & industrialis. In naturali partus sequitur ventrem; in industriali quidquid plantatur, seritur, vel inædificatur, omne solo cedit, radices si tamen egit. VII. *p.* 22. *n.* 3. Circa quam diversi casus. *ib. n.* 4. Litteræ in aliena charta exaratæ, sunt domini chartæ; non tamen pictura excellens, possessoris tabulæ. *ib. n.* 5.

Accidentia quid in Eucharistia significent. VIII. *p.* 173. *n.* 18. An sine subjecto possint subsistere. *ib. n.* 19. An corrumpi, & nutrire possint. *ib. p.* 175. *n.* 9. Quantum temporis interfluere debeat, ut accidentia in Eucharistia corrumpantur. *ib. n.* 10. An si accidentibus vini consecrati vinum misceatur non consecratum, desinat sub illis adesse sanguis Christi. *ib. p.* 176. *n.* 11.

Acedia est tristitia de bono spirituali quatenus est bonum divinum. X. *p.* 249. *n.* 1. Est ex natura sua mala. *ib. n.* 2. & ex genere suo peccatum mortale. *ib. p.* 250. *n.* 3. quam sit animæ perniciosa. *ib. n.* 4. Acediæ filiæ quænam sint. *ib. n.* 6. singulæ enumerantur, & explicantur. *ib. n.* 7. & *seq.* & II. *p.* 90. & *seq. n.* 1. & *seq.*

A Conceptione (P. Emanuel) laxas de luxuria propositiones docet. IV. *p.* 212. *n.* 28. & *seq.*

Acolythatus Ordo quid sit, & quænam ejus materia. X. *p.* 17. *n.* 9.

Actus humani, seu humana officia inepte exponuntur a Pufendorfio, Thomasio, Cumberlando, VVolfio, cæterisque Protestantibus. VI. *p.* 119. *n.* 1. Eorum actuum harmonia, & ordo mirabilis exhibetur, & explicatur. *ib.* & *seq. n.* 3. & *seq.*

Actuum humanorum moralitas sita non est in libertate, aut denominatione aliqua extrinseca. *ib. p.* 122. *n.* 2. Sed in ordine, & conformitate ad regulas morum. *ib. n.* 3. Duæ illæ sunt; lex æterna, & mentis ratio. *ib. n.* 4. & *seq.* Explicantur. *ib.*

Actuum humanorum moralitatem male Pufendorfius constituit in imputativitate. VI. *p.* 125. *n.* 5. & *seq.* Actus humani, seu morales speciem accipiunt ab objecto. *ib. n.* 1. Et etiam a circumstantiis, quæ recensentur, & explicantur. *ib. n.* 4. & *seq.* Et sæpe ex fine operantis. *ib. p.* 124. *n.* 6. Actus ex objecto bonus relatus in finem pravum, totus est malus. *ib. p.* 125. *n.* 5. Inanis P. Contensonii distinctio rejicitur. *ib. p.* 126. *n.* 7. Respondetur auctoritatibus depromptis ex D. Thoma. *ib. n.* 8. & *seq.* Et iis quæ a posteriori congerit, & male explicat idem Contensonius. *ib. n.* 10. Itemque testimonio ex sacra Scriptura de Jehu petito. *ib. p.* 127. *n.* 12. & *seq.*

Dantur actus humani ex objecto indifferentes, qui nec boni sunt in ordine morali, nec mali. VI. *p.* 128. *n.* 2. Omnis actus humanus moralis in individuo aut bonus, aut malus est, & nullus indifferens. *ib. n.* 3. & *seq.* Testimonium evangelicum de reddenda Deo ratione de verbo otioso laxe explicatur a pluribus Theologis Germaniæ non extendi ad facta. *ib. n.* 4. Laxe item eorum plures verbum otiosum definiunt. *ib.*

Actiones humanas omnes ordinandas esse in finem honestum male negant mollioris Ethices propugnatores. *ib. p.* 129. *n.* 8. Ostenditur ex nonnullis ab Ecclesia damnatis propositionibus. *ib. n.* 9. Est male interpretatur, & extenuat P. Viva. *ib. p.* 130. & *seq. n.* 10. Refellitur. *ib.* Theologorum plurium Bavariæ, & Germaniæ inepta responsio refelluntur. *ib. p.* 132. & *seq. n.* 13. & *seq.* Alia objecta diluuntur. *ib.* & *seq. n.* 18. & *seq.*

Perperam doctrina tradita rigoristis accusatur. VI. *p.* 134. & *seq. n.* 24. & *seq.* Longe a tradita sententia differt damnatus Joannis Hus, VVicleff, Lutheri, & Calvini error. *ib. p.* 135. *n.* 26.

Actuum directio habitualis in Deum, aut finem honestum non sufficit, sed requiritur virtualis. *ib. p.* 135. *n.* 29. Opinio de actuum humanorum indifferentia in individuo involvitur in propositionibus octava, & nona damnatis ab Innoc. XI. *ib. p.* 138. *n.* 34.

Actus humani omnes non sunt ex se, & ante omnem legem voluntatem indifferentes ad bonitatem, vel turpitudinem. VI. *p.* 251. & *seq. n.* 1. & *seq.* Contrarii errores Hobbesii, Offandei, Seldeni, & Pufendorfii, aliorumque Protestantium referuntur, & refelluntur. *ib.*

Actus moralis speciem bonitatis, aut malitiæ minime desumit ex iis quæ per accidens, sed ab iis quæ per se occurrunt. IV. *p.* 183. & *seq. n.* 9. & *seq.* Notabilis Cajetani ex D. Thoma de hoc explicatio. *ib.*

Adjuratio quid sit explicatur, ejusque variæ divisiones recensentur. IV. *p.* 107. & *seq. n.* 1. & *seq.* Adjurare solemniter solis Ecclesiæ ministris consecratis competit. *ib. p.* 109. *n.* 1. Adjurandi potestas vi ordinis exorcistatus æqualis est in omnibus. *ib. n.* 3. Omnis & sola creatura rationalis adjurari potest. *ib. n.* 5. & *seq.* Exorcismorum usus antiquissimus est in Ecclesia. *ib. p.* 110. *n.* 2. Per illos expulsio dæmonum per modum impetrationis obtinetur. *ib. n.* 3. Non ex opere operato suos pariunt effectus, sed quando, & quomodo divinæ placet voluntati. *ib. p.* 111. *n.* 4. Refelluntur Salmanticenses. *ib.* Variis exorcismis dæmones e corporibus pelluntur. *ib. n.* 5. Ad id nihil inferiores res inanimes. *ib. n.* 6. & *seq.* Ex his nonnullæ referuntur, & ut nugæ refelluntur, explicatis nonnullis exemplis ex sacra Scriptura, & antiquitate depromptis. *ib.*

Dæmones aliquando in corpora intrare veritas fidei est. IV. *p.* 112. *n.* 2. Tria requiruntur, ut dæmon inhabitare dicatur in homine. *ib. n.* 2. Incertum est per quam corporis partem intrent, & in qua resideant dæmones. *ib. n.* 3. & *seq.* Dæmones cujuscumque ordinis sint, ingredi possunt corpora humana. *ib. p.* 112. *n.* 5. Plures in eodem homine inhabitare possunt. *ib. n.* 6. Recensentur plura signa ex quibus energumeni, & dæmoniaci cognosci valent. *ib. n.* 7. Quandoque energumenis imputantur actiones peccaminosæ quas patrant, quandoque non. *ib. p.* 114. *n.* 8. Referuntur servanda & præcipienda ab Exorcista in adjurandis energumenis. *ib.* & *seq. n.* 1. & *seq.* Licitum est petere a dæmone signum egressus sui a corpore. *ib. p.* 115. *n.* 4. Refellitur Dominicus Soto. *ib.* Nonnisi de necessariis ad sui expulsionem interrogandus est dæmon. *ib. p.* 116. *n.* 7. Fides adhibenda non est dæmoni dicenti energumenum non esse baptizatum, maxime si ex confectis documentis oppositum constet. *ib. n.* 8. Credi ei potest, si res omnino indifferentes & innoxias referat. *ib.* In adjurandis energumenis utendum non est alapis, flagellis, sputis &c. *ib. n.* 9. Communiter illi adjurandi sunt in Ecclesia. *ib. p.* 117. *n.* 10. Monialis energumena ut adjuretur, educenda non est e Monasterio. *ib. n.* 11. Signa egressus dæmonum e corporibus sunt omnino incerta & fallibilia, licet nonnulla aliqualem probabilitatem secum afferant. *ib.* & *seq. n.* 5. & *seq.* Recensentur. *ib.* Spectra, & spiritus malos quandoque domos inhabitare, & habitatores vexare probatur ex S. Augustino. *ib. p.* 118. & *seq. n.* 6. Hujusmodi spectra, seu larvæ sunt veri dæmones. *ib. n.* 7. Dæmones infestantes loca eodem modo adjurantur ac obsidentes corpora. *ib. p.* 119. *n.* 9.

Adoratio est actus quo quis se alteri subjicit in ejusdem excellentiæ testimonium. III. *p.* 1. *n.* 1. Alia est latriæ, alia duliæ, aut hyperduliæ. *ib.* Alia interna, alia externa. *ib. n.* 2. Alia absoluta, alia respectiva. *ib. n.* 3. Alia quæ creaturis exhibetur ob naturales dotes, & dignitates. *ib. p.* 2. *n.* 4. Datur præceptum naturale & divinum colendi Deum actibus internis, & externis. *ib. n.* 5. Illud, ut negans, obligat semper, & pro semper; ut affirmans statis temporibus. *ib. n.* 6. Laxa Tamburini, & recentiorum quorumdam doctrina rejicitur. *ib.* Cultus latriæ soli Deo uni trinoque debetur. *ib. p.* 3. *n.* 5. & *seq.* Christus Dominus ut homo adorari potest adoratione latriæ. *ib. n.* 5. Christi vero humanitas ut a Verbo divino abstracta non est adoranda adoratione latriæ. *ib. n.* 4. Practice adorare licet humanitatem Christi adoratione duliæ ob suas creatas perfectiones. *ib. p.* 4. *n.* 5. Corpus Christi in triduo mortis adorandum erat cultu latriæ. *ib. n.* 6. Hostiam a Sacerdote in Missa elevatam absolute adorare licet. *ib. n.* 7. Caro, vel sanguis qui interdum in hostia consecrata per miraculum apparet, adorandus est cultu latriæ. *ib. n.* 8. Crux Christi adoranda est cultu latriæ. *ib. p.* 5. *n.* 1. Sicut etiam cætera passionis Christi instrumenta. *ib. n.* 2. Solvuntur objecta. *ib. n.* 3. & *seq.* B. Virgo cultu hyperduliæ; Angeli vero, & sancti duliæ cultu colendi sunt. *ib. p.* 6. & *seq. n.* 1. & *seq.* Heterodoxorum objecta, & calumniæ refelluntur. *ib. p.* 7. & *seq. n.* 3. & *seq.* Viri, vel feminæ cum sanctitatis fama demortui, nondum tamen beatificati, aut canonizati, coli non possunt cultu publico, sed solum privato. *ib. p.* 8. *n.* 11. Licitus plusque est usus imaginum Trinitatis, Christi Domini, & Sanctorum. *ib. p.* 9. *n.* 1. & *seq.* Licita & pia quoque est earumdem adoratio, quidquid hæretici blaterent. *ib. p.* 11. & *seq. n.* 4. & *seq.* Respectu communitatis fidelium datur præceptum usus sacrarum imaginum, quod per accidens singulos urgere valet. *ib. p.* 11. *n.* 5. Idem est de earumdem adoratione. *ib. n.* 10. Sanctorum reliquiæ dignæ sunt adoratione. *ib. p.* 12. *n.* 1. & *seq.* Eadem nimirum qua coluntur personæ quorum sunt. *ib. p.* 13. *n.* 4. Quæ sint hujusmodi reliquiæ indicatur. *ib. n.* 5. Vermes in quos Sanctorum corpora resolvuntur, adorare non licet. *ib. n.* 6. & *seq.* Requiritur & sufficit certitudo moralis, ut reliquiæ colantur tamquam particulæ alicujus Sancti. *ib. p.* 14. *n.* 6. Ut publico cultui exponantur, Episcopus approbare solum potest reliquias alicujus Beati, aut Sancti canonizati. *ib. n.* 10. Licet authenticas reliquias collo

suspensa sexum debere. ib. n. 21. In hoc omnis irreverentia vitanda est. ib. Qui a Catholico reliquias furatur, furtum sacrilegum patrat. ib. p. 15. n. 27. Ne in bello quidem licito licet Principi ex urbibus a se expugnatis reliquias extrahere, & alio transferre. ib. nu. 23. Reliquiarum venditio, & emptio licita non est. ib. num. 24. Possunt illæ tamen ab infidelibus comparari soluto pretio. ib. Emptores vendendas sacras reliquias principaliter ut inde largiores eleemosynæ offerantur, graviter peccat. ib. n. 15 & p. 16 num. 26 & seq. Reliquiarum sacras extrahentes a quibusvis sacris locis, puniuntur pœna excommunicationis. ib. num. 27. Ceteros agnos venerari licet, ib. n. 28. Eos coloribus miniisque depingentes excommunicantur. ib. nu. 29. Pro eorum materia pretium accipere licet. ib. Etiam a laicis devote tangi & osculari possunt. ib. Vestibus sacerdotalibus, vasis sacris, & templis veneratio debetur. ib. p. 17. num. 20. Calices consecrati non possunt a laicis, nisi Religiosorum Ordinum privilegia habentium, tangi citra veniale. ib. n. 21. Eorumdem Ordinum laicis licet quoque corporalia & purificatoria tangere, dum sacristiæ inserviunt. ib. num. 22. Res sacræ aliquandiu retineat suam formam, in usus profanos converti nequeunt. ib. p. 18. n. 23. Laxa de vestimentis sacris P. Dicastilli sententia reiicitur. ib. num. 24. Illæ etiam post formam deperditam in profanos usus converti nequeunt. ib. num. 25. Vasa sacra postquam fracta sunt, vendi possunt, si in iis nihil nisi auri argentique communis materia apparet. ib. n. 26. Res profanæ ad debitam formam redactæ in usum sacrum converti possunt. ib. p. 19. n. 27.

Adulterium matrimonium dissolvere, docent Novatores. X. p. 137. num. 1. Quid senserint Erasmus, & Launoius. ib. num. 2. Erasmi propositiones quatuor hac de re damnatæ a Facultate Parisiensi. ib. Apud Græcos diu obtinuit dissolutio matrimonii ob adulterium. ib. num. 3. Leges civiles hanc dissolutionem licitam declararunt. ib. Illas reprobarunt Sancti Patres. ib. Singularis Arcudii opinio circa praxim Græcorum. ib. n. 5. Nonnulli etiam Catholicorum licitam propugnarunt matrimonii dissolutionem ob adulterium. ib. p. 138. num. 6. Certum tamen est non posse dissolvi. ib. n. 1. Id evincunt sacræ Scripturæ testimonia. ib. Explicatur Matthæi locus ex c. v. & xix. ib. num. 3. Adulterii caussa dissolvi non posse matrimonium, confirmat perpetua Patrum traditio. ib. p. 139. nu. 4. & seq. definivit Tridentina Synodus. ib. p. 141. num. 21. Num hæc definitio ad dogma, vel ad disciplinam pertineat. ib. n. 29. & seq. Canon Tridentini quomodo primum expositus fuerit, & cur postea mutatus. ib. num. 27. In veteri Pœnitentiali Romano concessum invenitur coniugi innocenti ut post mortem adulteri nubat, id tamen denegatum parti accusati. ib. p. 141. nu. 27. Num adulterium esse possit caussa divortii. V. Divortium. Num gravius sit adulterium viri, an uxoris. ib. p. 150. n. 28.

Adulterium est accessus ad alienum torum. IV. p. 279. n. 1. Tripliciter committi potest. ib. Gravissimum esse peccatum docet Scriptura. ib. num. 2. Multum excedit fornicationis gravitatem. ib. n. 3. Adulterium certo committit uxor, si ab alio cognoscitur, etiam marito consentiente. ib. num. 5. Oberdimus D. Augustinum oppositum non docuisse. ib. p. 180. num. 7. Adulterium patrat rem habens cum uxore aliena antequam matrimonium consummetur. ib. p. 282. nu. 8. Non tamen qui cognoscit virginem desponsatam per verba de futuro. ib. num. 9. Adulterium committit coniux copulam sodomiticam habens cum proprio marito. ib. nu. 10, & seq. Adulterium duplex committit coniugatus alienam uxorem cognoscens. ib. n. 13.

Si non nascatur proles, nihil marito restituendum propter adulterium tantummodo. VII. p. 130. nu. 1. Quando certo constat prolem esse adulteri, post primum triennium restituendam marito. ib. num. 2. In dubio favendum proli, & tenendum, esse legitimam, & mariti, si tamen probabilius sit esse adulteri, restituendum pro rata dubii. ib. num. 4. Si adultera duos admisit, & ignoretur cuius sit proles, uterque pro rata prolem alere debet. ib. p. 131. n. 8.

Adulter tenetur compensare damna prolis legitimæ, cui matri non suaserit suppositionem. ib. num. 7. Quomodo adultera legitimæ suæ proli restituet? ib. n. 8. Si mulier prævidet revelationem sui criminis nihil ad restitutionem profuturam, non tenetur illud revelare. ib. n. 9. Filius credere matri adulterium revelanti non tenetur, nisi evidenter probet. ib. p. 132. num. 10. Quando famæ adulteræ inferior est hereditare adeunda a suo sponso, revelare tamen debet cum propria infamia, aut si aliunde iam suspecta sit. ib. num. 11. Non vero dum fama mulieris prævalet damno inferendo legitimis. ib. n. 12. Nisi sponsus sit oppressurus graviter subditos, aut Religionem turbaturus. ib. p. 133. n. 13.

Adulti rationis compotes non satis est si mere passive se habeant ad validam receptionem sacramentorum. VIII. p. 61. n. 3. Quam dispositionem afferre debeant accedentes ad baptisma, ib. p. 105. num. 2. Adultus scire tenetur Decalogum, Sacramenta, & præcepta Ecclesiæ; & sub mortali memoriæ mandare debet orationem dominicam, symbolum Apostolorum, & salutationem angelicam. I. p. 71. & seq. n. 14. & seq. & p. 73. n. 21. Item ea tenetur scire quæ spectant ad proprium statum. ib. p. 72. n. 16.

Æquivocatio. V. Mendacium.

Æquum, & bonum quid sit, traditur. VI. p. 169. n. 1. & seq. Æquitas pro ipsa iustitia in iure sumitur. ib. n. 3. Æquitas anima legis appellatur. ib. p. 170. nu. 4. Æqui bonique viri paucissimi sunt. ib. n. 5. Huius ratio assignatur. ib. Ad æquitatem illustrandam P. Commolus ex Oratione M. Tullii pro Aulo Cæcina colligit nonnulla effata, quæ referuntur. ib. n. 6. Præclara de hoc D. Thomæ doctrina affertur. ib. & n. 7. & seq. Æquitatis plures regulæ haustæ ex Iure Canonico transcribuntur. ib. p. 272. & seq. num. 1. & seq. Et aliæ plures selectæ ex Iure Civili. ib. p. 273. & seq. n. 1. & seq. Et denique plures aliæ ex diversis M. Tullii libris collectæ. ib. p. 274. & seq. n. 1. & seq.

Affabilitas virtus est iustitiæ propinqua. X. p. 256. n. 20. Quodnam sit eius officium. ib. ad quam se extendat. ib. Vitia illi opposita per excessum quænam sint. ib. & seq. quænam per defectum. ib.

Affectio pia voluntatis. V. Fides.

Affectus ad venialia tum impediat fructum Eucharistiæ. VIII. p. 298. n. 7.

Affinitas est propinquitas personarum ex carnali copula proficiscens. X. p. 299. n. 1. sive copula licita sit, sive fornicaria. ib. durat in perpetuum. ib. Affinitas non parit affinitatem. ib. dirimit matrimonium non iure naturali, sed positivo. ib. n. 3. An saltem in primo gradu lineæ rectæ affinitas pariat impedimentum dirimens iure naturæ. ib. p. 200. n. 4. Affinitas ex copula licita dirimit matrimonium usque ad quartum gradum, ex illicita solum usque ad secundum. ib. n. 8.

Agape nomen quomodo Eucharistiæ conveniat. VIII. p. 178. n. 7. Quando Agape habebatur a fidelibus primis Ecclesiæ sæculis. ib. p. 226. n. 13.

Agnati dicuntur consanguinei collaterales, qui descendunt ex parte virorum; cognati vero, qui ex parte feminarum. Succedunt hæc communi ab intestato usque ad decimum gradum civilem inclusive, sublatis descendentibus, & ascendentibus. VII. p. 380. n. 4.

Alapa cur impingitur confirmato. VIII. p. 137. n. 8.

A Lapide (P. Cornelius) recte improbat publicam scortorum permissionem. II. p. 164. n. 8. Laxissime docet potuisse Susannam mere negative se habere, & permittere se illorum libidini a quibus fuisset constuprata. IV. p. 291. n. 3. Laxitatis, & falsitatis aperte eius sententia convincitur ex Scripturis, & ratione. ib. n. 5. & seq.

Alba, vestis sacerdotalis, quid significet. VIII. p. 194. n. 7. V. Ornamenta.

Albertus de Albertis S. I. Theologus præstantissimus invehitur adversus Confessariorum ignorantiam, & laxitatem. IV. p. 496. n. 3. & seq. Caute & prudenter excusat Auctores permittentes feminei pectoris nuditatem, quam tamen improbat. II. p. 196. n. 8.

Alea. Vide Ludus fortunæ.

Alexander VII. S. P. quid circa controversiam attritionis & contritionis in sacramento pœnitentiæ decreverit. IX. p. 48. n. 1. & seq.

Alloquium ad Confessarios super beatitudinibus evangelicis. X. p. 360. n. 1. & seq. V. Beatitudo. Aliud. ib. p. 364. n. 1. & seq.

Altare requiritur ad sacrificium. VIII p. 293. n. 21. Quomodo debeat esse constructum. ib. Quando dicatur execratum. ib. n. 19.

Alvum mulieris defunctæ laniatis perfecare non licet, ut infans baptizetur. I. p. 160. n. 21. & seq. & VIII. p. 40. n. 13.

Alluvionis insensibilis ille dominus est cuius prædium augetur; sensibilis vero dominium manet penes prædii a quo dempta est terra, dominum, nisi hic avulsam terram pro derelicta habeat, aut nisi tam longo tempore alieno solo hæserit ut arbores cum terra translatæ ibidem radices egerint. VII. p. 94. n. 1. Insula in mari, vel flumine comparens, cuius sit. ibid. n. 4.

Ambitio. V. Superbia.

S. Ambrosius a pluribus Barbeyraci impostis vindicatur. V. Barbeyracus.

Ambitus. V. Iuramentum.

Amictus quid significet. VIII. p. 196. n. 6. V. Ornamenta.

Amicus (P. Franciscus) damnatam de homicidio ob conservationem honoris, & famæ sententiam docuit. IV. p. 185. & seq. n. 2. Male illam defendere conatur P. Viva. ib. Caiphas primus omnium eius doctrinam excogitavit. ib. Illius tomus in quo ea sententia continetur, damnatur a sacra Indicis Congregatione. ibid.

Amicitia quas habeat proprietates, & conditiones, ut vera sit. I. p. 177. & seq. n. 1.

Amor benevolentiæ erga Deum alius habitualis, alius actualis; alius naturalis, alius supernaturalis. I. p. 277. n. 2. Baii de duplici hoc amore damnata propositio. ib. V. Caritas Dei.

Amor benevolentiæ erga proximum. V. Caritas Proximi. Proximus.

Amor duplex est, amicitiæ, & concupiscentiæ. IX. p. 83. n. 1. & p. 102. n. 1. Amor initialis necessarius ad sacramentum pœnitentiæ. ib. p. 93. n. 1. Huius amoris necessitas ex Scriptura. ib. n. 2. & seq. ex Tridentino. ib. p. 84. n. 8. & seq. Amor initialis caritativus, & non spei. ib. p. 86. n. 14. Eamdem necessitatem amoris initialis docent Augustinus, ceterique Patres. ib. n. 1. & seq. Adstruit pluribus in locis S. Thomas. ib. p. 90. n. 1. & seq. Confirmant theologicæ rationes ex Scripturis, Patribus, & doctrina S. Thomæ desumptæ. ib. p. 92. n. 1. & seq. Præceptum diligendi Deum maxime urget quando recuperanda est gratia, & amicitia Dei. ib. p. 93. n. 2. Necessitatem amoris Dei in sacramento pœnitentiæ agnovere Theologi ante Concilium Tridentinum. ib. p. 97. n. 2. & seq. & qui Concilio interfuere. ib. n. 5. Confirmarunt plurimi Concilium subsecuti Theologi. ib. p. 98. n. 7. & seq. & præstantissimi Cardinales. ib. n. 11. & seq. Clerus Gallicanus. ib. p. 100. n. 19. & Universitas Parisiensis, ib. p. 101. n. 27. & seq. & Universitas Lovaniensis. ib. n. 30. & seq. Amor caritatis non statim fervet, nec firmitatem assequitur, sed gradatim proficit. ib. p. 102. n. 3. & p. 67. n. 2. & seq. Amor initialis a caritate prodit. ib. p. 103. n. 13. ad Deum convertit affective, non effective. ibid. num. 15. Cur non sufficiat sine sacramento. ib. V. Contritio.

Amphibologia. V. Mendacium.

Amplexus. V. Oscula.

Angeli boni si in corpore assumpto sacramenta ministrent, rata habenda sunt. VIII. pag. 33. num. 3.

Animæ purgatorii an iuventur vivorum suffragiis. V. Orans. Non sunt invocandæ, & orandæ, ut pro nobis orent. II. p. 406. n. 3. Obiecta adversariorum refelluntur. ib. p. 218. n. 8. Bene vero Angeli, & Sancti in cælo regnantes. ib. n. 2.

Ani-

Animalia natura mansueta, licet longius abeant, non sunt primi occupantis, sed ad dominum spectant. VII. p. 14. n. 2. Mansuefacta, si e custodia elabantur, nec sit spes regressus, fiunt primi occupantis, ib. n. 3. Quid faciendum, cum propriis campis damnum inferunt. ib. Silvestria, etsi in alieno fundo capiantur, sunt capientis; sed dominus fundi impedire potest ingressum. ib. p. 15. n. 4. Fera vulnerata cujus sit. ib. n. 5. Cujus sit in laqueum lapsa. ib. n. 6. Si tuum animal occidit alienum, reftituere teneris. ib. p. 51. n. 4. V. *Apis. Avis. Columba.*

Animalium contractus societatis est conventio duorum, vel plurium, quorum alii certum animalium numerum tradunt in societatem, alii eadem pascenda & custodienda accipiunt, ut ex fructibus lucrum percipiant. VII. p. 113. n. 23. Easdem conditiones pro hoc contractu praescriptae sunt a Sixto V. quae pro contractu societatis pecuniae. Unde ad hunc prima conditio requiritur, ne fiat pacto, ut sors seu capitale salvum sit. ib. n. 24. Secunda ... villicus curam animalium habeat, ac si ea essent, & socii rationem sincere reddat. ib. n. 25. Tertia, ut in lucri partitione servetur aequalitas, considerata capitalis, & operarum quantitate. Partitio fiat, addita opera socii capitali. ib. n. 26. Si finita societate nullum sit lucrum, dividenda est sors. ib. n. 27. Subinde societatis nomine fit conductio, & locatio operarum. ib. n. 28.

Annibaldus in opere vulgo adscripto D. Thomae nullo modo favet mendacio. III. p. 322. n. 8.

Anonymus Theologus epistola ad D. Petrum Ballerinum data duplicem quasi a se inventam emendationem textus D. Thomae divendit, quae tamen est Sylvii. V. p. 280. & seq. n. 4. Alii pueriles ejusdem plausus. ib.

Antonii a Spiritu sancto nimium laxa adversus praeceptum fidei sententia. I. p. 97. n. 15.

Apes ex alveari tuo egressae, tamdiu sub tua manent potestate, quamdiu easdem capere vales, at a tuo conspectu avulsae, fiunt primi capientis. VII. p. 14. n. 3.

Apollonii Thyanaei portenta, quae Philostratus narrat, magicae artis incantationes fuere. I. p. 47. n. 13.

Apostasia specie differt ab haeresi. I. p. 120. n. 25. & seq. V. *Principes Christiani*.

Apostoli vere auctores fuerunt symboli, quod dicitur Apostolorum. I. p. 66. n. 5.

Apprehensione possessio obtinetur. Est vera, ficta, & civilissima. VII. p. 13. n. 5. Pia loca acquirunt dominium sine apprehensione vera, vel ficta; non tamen communitates alii. ib. n. 7. V. *Traditio*.

Aqua naturalis est materia remota baptismi. VIII. p. 72. n. 2. Cur a Christo Domino assumpta ad spirituale lavacrum. ib. p. 73. n. 3. Usus aquae benedictae in baptismo antiquus, & probandus. ib. n. 8. & p. 110. n. 5. Quaenam dicenda aqua naturalis. ib. p. 74. n. 2. Quando uti liceat aqua corrupta in baptismate. ib. n. 3. Una vel altera aquae gutta non satis est ad baptisma. ib. n. 3. An aqua ex sale liquato idonea sit ad baptismum. ib. p. 75. n. 5. An resoluta ex nive, glacie, grando, aere. ib. n. 6. Aqua ex vite vel arboribus distillans inepta ad baptismum. ib. n. 8. Aqua quae ex Christi latere profluit, non potuerit esse idonea ad baptismum. ib. num. 10. Ex floribus distillata inepta ad baptizandum. ib. p. 76. n. 12. Aqua miscenda est vino in Eucharistia. ib. p. 149. n. 8. Quo jure, vel praecepto. ib. p. 150. n. 13. Qualis, & quanta. ib. n. 15. & seq. Convertitur in sanguinem Christi. ib. n. 17. sed prius in vinum. ib. p. 151. n. 19. Non miscenda post consecrationem. ib. p. 154. n. 22.

Arrha. An resilire a contractu liceat cum arrhae jactura, pendet a consuetudine. VII. p. 252. n. 2.

Arriaga (P. Rodericus) laxam, quae odium inter. fratrum reguiat, opinionem docet. I. p. 275. n. 3. & seq.

Ars. Qui exercent artes, aut professiones, non tenentur ad restitutionem ex culpa levi, vel levissima. VII. p. 53. n. 13. Nisi majorem solito diligentiam promisissent. ib. p. 56. n. 20. Culpa quae in privatis hominibus levis est, in professoribus potest esse gravis. Si professores artem addiscere negligant, errando culpam lethalem committunt, & restituere tenentur. ib. n. 25.

Artolatrix impostura Catholicis temere imposita a Kemnitio. VIII. p. 178. n. 9.

As. Hereditas integra vocatur as, & heres ex asse heres universalis. As duodecim unciis constat. VII. p. 369. n. 8.

Aspersio olim in baptismate adhibita. VIII. p. 77. n. 5.

Aspectus mulierum fugiendus est, monente Scriptura, & Patribus. IV. p. 291. n. 55. Suapte natura malitia caret. ib. p. 292. n. 2. Hujusmodi aspectus, nisi habeantur urbanitatis, societatis civilis, & necessitatis gratia, periculi, aut peccati pleni sunt. ib. n. 2. Tum femina deliberate aspiciens pudenda viri, quam vir pudenda feminae graviter peccat. ib. n. 4. Improbantur distinctiunculae Casuistarum. ib. Excipiuntur tamen aliqui casus, qui referuntur. ib. n. 6.

A Spiritu sancto (P. Antonius) notus laxitatis est fautor. IV. p. 232. n. 8.

Assecuratio est contractus, quo pacto pretio aliquis rei periculum suscipit, damnum sive in totum, sive in partem compensaturus. Quantitas pretii sit secundum peritorum, & consulatuum leges. VII. p. 364. n. 1. Est licitus, ib. n. 2. Conditiones ad eum necessariae, ib. n. 5. & seq.

Astrologia judiciaria, qua quis futura contingentia ex stellarum motu, planetarum aspectu &c. terrae sterilitatem, hominum morbos &c. divinat ut probabiliter secuturos, non est superstitiosa. III. p. 18. n. 2. Genethliaca, electionum, & imaginum fabricatarum superstitiosa est, & vetita a Sixto V. ib. n. 3. Futura libera hariolari, licet non certo, sed tantum probabiliter, superstitiosum est. ib. n. 4. Praedictio tantum conjecturalis non est a superstitione immunis. ib. n. 5. & seq. Astrologi licite praedicere nequeunt ex signo nativitatis temperamentum, inclinationem, & corporis proprietates. ib. p. 25. n. 8. & seq. Qui consulunt Astrologos, ut sibi occultum aliquod delictum revelent, gravissime peccant. ib. p. 52. n. 10. Licitum est petere ut aquae subterraneae, non tamen ut thesauri, vel cadavera suis sarcophagis latentia a divinatoribus manifestentur. ib. n. 11. Astrologi, seu divinatores ea praedicentes quae naturalem cognitionem effugiunt, restituere tenentur pretium pro divinatione acceptum. ib. n. 12. Laxa & monstrosa P. Sanchez doctrina refertur, & improbatur. ib. n. 13. & seq. V. *Divinatio*.

S. Athanasius ambigitur utrum fuerit auctor Symboli vulgo eidem tributi. I. p. 83. n. 2.

Atheorum varia genera. I. p. 2. n. 1. & p. 10. n. 9. Fuerintne aliqui veri Athei, incertum: veriorem esse sententiam negantem auctores, & ratio evincunt. ib. & p. 2. n. 2. & seq. Philosophi, aliique nonnulli in numero Atheorum recensiti, reapse Athei non fuerunt. ib. Fuerunt tamen & sunt plurimi Athei practice. ib. p. 5. n. 4. Caussae, cur scelesti in Atheismum prolabuntur, Religionis veritatem confirmant. ib. p. 29. & seq. n. 8. & seq. Recensentur. ib. Atheorum probitas omnino conficta. ib. p. 10. n. 9. Absurdissima Epicureorum objectione se tuentur. ib. p. 23. n. 10. & seq.

Atramentum ineptum ad baptismum. VIII. p. 76. n. 13.

Attentio quaenam necessaria sit in recitatione horarum canonicarum. V. *Horae Canonicae*.

Attritionis nomen ante XIII. Saeculum numquam usurpatum. IX. p. 38. n. 4. Attritio alia servilis & formidolosa, alia amoris initialis. ib. p. 44. n. 1. Attritionis formidolosae defensores amorem spei exigunt. ib. n. 2. & p. 45. n. 3. Tridentinum Concilium non definivit attritionem servilem in sacramento poenitentiae sufficere ad justificationem. ib. p. 49. n. 1. & seq. An saltem opinioni ejus sufficientiam propugnanti faverit. ib. p. 46. n. 1. & seq. Attritio servilis, juxta Theologos Concilii Tridentini, est materia dubia sacramenti poenitentiae. ib. p. 56. n. 1. & seq. Ejus sufficientiam ut a Concilio definitam non agnovere Theologi ipsum proxime subsecuti. ib. p. 58. n. 1. & seq. Periculosus usus attritionis servilis in sacramento poenitentiae. ib. p. 65. n. 4. & seq. Attritionis servilis opinio quando, & ubi inceperit. ib. p. 64. n. 1. & seq. Gemina fovet Probabilismi. ib. n. 3. Quando decrementum acceperit. ib. p. 65. n. 5. Attritio ex formidine poenae concepta utilis est ad justificationem. ib. p. 76. n. 9. & p. 80. n. 1. & seq. Est supernaturalis. ib. p. 78. n. 9. Non excludit voluntatem peccandi. ib. n. 1. & seq. Imago peccatoris ad Deum revertentis per attritionem servilem. ib. p. 95. n. 7. & seq. Opinio quae attritionem servilem sufficientem agnoscit ad justificationem in sacramento praeceptum caritatis evacuat. ib. p. 102. n. 6. & seq. Evincitur damnata in prop. 6. proscripta ab Innoc. XI. pluribus argumentis. ib. p. 117. n. 1. & seq. & p. 122. n. 1. & seq. Eam esse moraliter certam, evidenter falsam esse demonstratur. ib. p. 182. n. 2. & seq.

Avaritia est immoderatus amor divitiarum. X. p. 334. n. 2. Est vitium capitale. ib. num. 2. Quot modis avaritiae peccato inquinentur homines. ib. n. 3. Quam sit infesta humano generi avaritia. ib. n. 4. Minae & supplicia ex Evangelio contra avaros. ib. p. 335. n. 5. Avari descriptio ex S. Joanne Chrysostomo. ib. n. 7. Avaritiae filiae quot & quaenam sint. ib. num. 8. Singulae explicantur. ib. num. 9. & seq.

Auctor recens Gallus quid de frequenti communione sentiat. VIII. p. 219. n. 8. Refellitur. ib. p. 228. n. 5. & seq.

Auctor Dissertationis editae anno 1743. in casus reservatos Venetae dioecesos, laxe & perniciose docet vellicare genas, & tangere mamillas Monialium esse actus solum subimpudicos, & de se veniales. IV. p. 264. n. 2. Impugnatus fuit duabus Epistolis Venetiis editis anno 1744. ib. Ejusque liber prohibitus fuit S. R. Inquisitionis decreto, quod recensetur. ib. Tamen nihilominus defenditur a suis sociis, & fautoribus decem clandestine editis libelis, quorum brevis & notabilis historia texitur. ib. & p. 167. & seq. n. 2. & seq. Ejusdem retractatio Congregationi S. Officii oblata integre exhibetur. ib. p. 69. n. 5.

Aucupium, piscatio, venatio, quando jure positivo prohibita. Dominus fundi prohibere alios potest ne ea in suo exerceant fundo. Quando, & quibus conditionibus ista sibi reservare valeat Princeps. VII. p. 25. n. 1. 2. Contra edictum Principis ista exercere in locis publicis etiam tempore prohibito, solum peccatum veniale est; mortale vero in privatorum locis circumseptis. ib. p. 26. num. 3.

Audientes, Poenitentes secundi gradus. IX. p. 224. n. 7.

Aves venaticae & musicae, etsi avolaverint, & pristinam recuperaverint libertatem, ex consuetudine dominis restituuntur. VII. pag. 25. n. 3.

S. Augustinus falsorum numinum describit munera. I. p. 5. n. 5. Itemque eadem adorantium dementiam. ib. n. 6. V. *Idololatria*. Quomodo intelligendus quando docere videtur Eucharistiam esse necessariam necessitate medii. VIII. p. 138. n. 5. Mira naturae portenta recenset. III. p. 48. n. 5. Docet, timorem poenarum voluntatem peccandi non excludere. IX. p. 78. n. 1. & seq. Haereticos & Schismaticos omnes habet ut filios concubinarum. VI. p. 2. n. 2. Eum juris naturalis ignorantia laborasse audacissime docet Barbeyracus. VI. p. 7. n. 2. & seqq. Non docuit uxorem consentiente marito alteri licite commisceri posse. VI. p. 8. & seq. n. 1. & seq. Explicatur ejus textus, & Barbeyraci oscitantia, & fraus detegitur. ib. Infideles jure nulla bona possidere non docuit, ut eidem imponit idem Barbeyracus. VI. p. 10. & seq. n. 15. & seq. Explicatur idem S. Doctor. ib. Eidem perperam crimini vertit idem Barbeyracus, quod docuerit justam esse haereticorum punitionem. VI. p. 11. n. 19. Describit corruptos mores humanae naturae. ib. p. 41. & seq. n. 1. Luculenta testimonia recenset pro libero arbitrio. VI. p. 83. n. 20. & seq. Eum ipsi patrocinari temere praedicant Lutherus, & Calvinus. ib. p. 85. n. 23.

Sicut

sicut illum baptizatur. ib. n. 22. & seq. n. 7. & seq.
Aqua potestatem vestri nomine poscentis. VII. p. 104. n. 11. Eius efficacia prævalet difficultati mortis in baptismo puri infidelis. ib.
Arianorum plures sunt corruptelæ ex prolixitatibus Authoritas decretis. VII. p. 98. & seq.
Arqui alias purpurati in Decretale Latina in Sacrificiis Missæ. VIII. p. 140. n. 1.
Articulus (P. Joannes) à lumen de chorda Sententiarum decret. IV. p. 140. n. 1.

B

BAlas (Michael) propositiones damnatæ à S. Pio V. damnatæ. VI. p. 30. & seq. n. 12. & seq. Male sibi exhibet interpretatur Institutiones. ib. p. 30. n. 20. & seq. n. 9. Eiusdem hæresis errores reiecantur. ib.
Baptismus (Fonsecæ) contendit eo tantum temporis bonum per se communicatum non esse sufficiens ad salutem. II. p. 168. n. 8.
Baptismus cum materiam conformatione necessaria impositus. VIII. p. 121. n. 11. Quanta sit eius copia. ib. n. 13.
Baptisatus qui dicit, & quid agere debeat ut sit catholicus Christianus. VIII. p. 300. n. 8. Dependentia eius ab omnibus hominibus à peccatum laterit. ib. n. 20. Nec à baptisatis exigitur aliquod iuramentum ad eius statum. ib. n. 21.
Baptisma ab impiorum. IV. Vide simoniacum. I. p. 173. & seq. Quando ab impiorum ministrorum existentia administratum ratum sit. ib. Quid Bonet in suo Bachelliano tentarit, implorat pater hac præcepum, fol non ipsa Sacrificium Bachiandis, ac ferum efficit P. Mora. ib. p. 208. & seq. n. 7. Non ratio diversitis videtur, ubi non impiorum, sed hæreticorum, qui ex ordine ecclesiæ ejectum dicendo prolatus debuit fuisse tractatus. ib. p. 210. n. 22.
Baptismi materiam & formam in forma Christiana administrantur VIII. p. 80. n. 4. & seq. Baptismus per unum ministrum quomodo tolerum. ib. p. 40. n. 1. Vide Sacrum. Baptismus prolegia ex Gregorio Nazianzeno. ib. p. 70. Baptismus & infantiam quomodo in ritu sunt Gentiles, & Hæretici. ib. n. 2. Quomodo à Innocentio baptismus ratus. ib. p. 71. n. 3. Varia ritus ecclesiæ significantur. ib. n. 7. Ratio baptismi definitur. ib. n. 8. Sola aqua ut materia minimi sunt. Vide Aqua, Materia. Validus fit per unum, & per ultimum immersionem collatus. ib. p. 73. n. 6. Per infidelem non efficacia quidem ratus. ib. Formula baptismi. ib. n. 8. Baptismus triplex. ib. p. 82. n. 1. Baptismus integrum publice baptismo aqua & flumina. ib. n. 2. Vide Martyrium. Baptismus à Christo Infantibus. ib. n. 3. p. 84. n. 1. Quando in Infantes baptisatus fuit. ib. n. 4. & seq. Quando ab infantibus non obligatur. ib. p. 87. n. 3. Necessitas est ad Infantes. Vide Mortalitas. Baptismi baptismi non est ab adultis differentia. ib. p. 12. n. 12. Detur paganum baptismi? baptismus quam primum communis poli, obliquus ipsi gerat calos. ib. n. 14. & 15. Pecunia Infidelis quatenus, vel citiores ita fuit catechesibus capta baptismum infantis differatur. ib. n. 19. Quæ dies differri potest. ib. Adeuse baptismi etiam Infantibus ignorantes nullum salvari potest. ib. n. 20 Adeundum ecclesia est parvulis non curatus adum. ib. n. 21. & seq. Vide Infantes, Infidelis. Campanum baptismum non superstitiosum. VI. de Campana. Baptismus gratiam confirmatam conferet. ib. p. 109. n. 3. Aufert omnia pœna, ita quantum ad rationem culpæ. ib. p. 110. n. 4. & seq. Ratum quoad eximit pœna temporalis. ib. n. 6. Quando ex tempestate. ib. n. 8. & seq. Vide Tempestas. Baptismus necessitas dicit. ib. p. 111. n. 11. Rebaptisans licitum integrum baptismi. ib. p. 112. n. 13. Quo tempore administrandus. ib. n. 3. Quo in 1000. ib. n. 4. Quo ritu. Vide Ceremonia.
Barbeyracius (Joannes) condemnatus SS. Pontifices Innocentius & Benedictus. VII. p. 98. n. 1. & seq. p. 6. & seq. n. 2. & seq. Reiicitur. ibi. Parte condemnat Decretorum, ac ultimum ordinem, confitentur maxima ultimi Iuliæ consumdiles pulli. ib. p. 2. & seq. n. 3. & seq. Quomodo Ecclesiæ Romanæ decretum ad Ecclesiam Christi indubitatum. ib. p. 10. n. 7. & seq. Augustinus dudum cum de hac materiam quam Pelagianorum. ib. n. 8. Ex hac materiarum quæstione, ut ita dicam, ad Ecclesiam Christi, ut ita dicam, ad Ecclesiam, ac & Ecclesiæ matrem. ib. n. 9. Ecclesiæ Romanæ Sedis Apostolicæ. ib. n. 10. & seq. Impugnantur una cum certatis tam alias in. ib. n. 11. & seq. p. 11. n. 1. & seq. Vide Pelagianus. VII. p. 11. n. 1. & seq.
Basilius (Sanctus) multo dicit Theologiæ Sacrum Ecclesiæ Christi quidquidque insinuantur. VI. p. 13. n. 3. Non tam dicit Sacrum, quamque temporum tempo poli ut eorum Antiochenum pontificum Ecclesiæ Christi. ib. n. 4. & seq. n. 5. & seq.
Basnage (P. Stephanus) laudatus dicere non potuerunt ministrum quo Mediæ necessitatem illum ad Ecclesiam Christi. VI. p. 30. Ecclesiæ Christi ante inclusione. ib. p. 40. n. 8. Mira dicere ut eum Deum in ecclesiæ sententia. ibid. Ecclesiæ quomodo illum intra. III. p. 141. n. 8. Damnatur hæc propositio ab. Innoc. XI. ib.
Beatitudo evangelica quinta loco poita, ed gaudentiam. I. p. 46. n. 4. Inscriptio quadruplex ibi. ib. Quomodo in hac beatitudine in ius habetur. ibid. p. 47. n. 5. & seq. Quid hac beatitudine. ibid. n. 7. Secunda est beatitudo manifestorum. ibid. p. 48. n. 8. & seq. Conclusio. ibi. Christiana manifestatio imago ex S. Paulo. ibi. n. 10. Præcepum in ea nonda detinuit. ibid. n. 11. Quomodo nostri in. ibid. p. 50. n. 14. & seq. p. 51. n. 1. & seq. n. 2. & seq. Eucharistia vera manducatione. ibi. p. 52. n. 3. Tertia beatitudo legendi hæreditatem terræ. ibid. n. 4. & seq. Quomodo in Deum. ibi. Quinta consolatione in præsentem legendi numero. ibi. n. 6. Fontes iustitiæ iudicat. ibi. p. 54. n. 8. Quarta beatitudo eiusmodi, & quomodo commendat. ibi. n. 9. Quinta non bilus beatitudinis hoc participes. ibi. Quomodo hac beatitudine ad ipsum in nobis fortiores. ibi. n. 10. Quinta misericordes complectitur. ibi. n. 11. & seq. Quantum misericordia ipsum in hac beatitudine commendatur. ibi. Iesus nunc quod vere hanc misericordiam. ibi. n. 12. Iu qua fra in omnis mundiis, ibi. Septima pacifici. ibi. p. 56. n. 1. Quomodo explicit & pax ex S. Tomas. ibi. Pax gentium semper in hominibus divinitus ibi. ibi. n. 2. Pacem facit Scriptum ribus Sacrae inscriptiones ex ipsis pacem Christus nobis reliquerit. ibi. n. 3.
Beatitudinum (Nicolaus) scorbo fiyla excipiunt a Patriarcha, in quem latinaki edidit Illustrium Sanctorum. III. p. 1. n. 1.
Bellarmino (Robertus) S. R. I. Cardinalis S. I. quanam ante Sanctum. I. p. 154. n. 3. Bellarmin Lutrana inchoatum requirit in quinquennium. ib. p. 160. n. 1. Vide citata a Francaviae. ib. n. 8. n. 9. Decretum indulgentiam dari obligationem. ibi. n. 10. Quomodo magnum. ibi. n. 11. Optimum magnetum obtinuit cardinal. ibi. Pecunia Ecclesiæ Martinus Lutherus. ib. 168. n. 17. Gravis. & plures super Lutherum pontificatum. ibi. p. 171. n. 3. & seq. n. 4. Quid fecitur de indulgentia citatis prodigiosi qui detinuit. ibi. n. 5. & seq. n. 6. Contra Martinum Cathedrinum, Institutum inscribitur. ibi. p. 174. n. 7. & seq. Quid Ecclesiæ Romanæ Pontificum Ecclesiæ reformationem Ordinum Ecclesiasticorum. ibi. p. 178. n. 8. & seq. Tractatum contradictorii prohandum dicere anonymum adulterium. ibi. p. 179. n. 1. Hodum dicere quod tractatui fuit petulantes ad pontificatus Ecclesiæ. ibi. n. 2. Quomodo Ecclesiæ Romanæ Sedis regimen & omnia tempore Iudicum Ecclesiæ. ibi. n. 3. & seq. Ecclesiæ Romanæ dilectissimus pugnantibus illi superflua. ibi. Ex eager, quoque modo tenuerunt. ibi. p. 181. n. 1.
Bellum quid, & quæsqies Ex, explicatur. II. p. 96. n. 1. Vare affectiones, quam defendunt Iesus Christus. ibi. n. 2. Vera conditiones ex D. Thoma ad illum indicitur necessitate. ib. p. 97. n. 3. Ex Scriptura Sacra. ibi. Quomodo ad illum iudicium tuncia. ibi. n. 4. Obtentum in Ecclesiæ Pontifices pulcrum verbum iudicium ceper pollent. ib. Explicantur aliqui eventus. ibi. Infra Ecclesiæ Christi multiplex est. ibi. n. 5. Princeps ex fons ex omne pulchrii, quod fidei cognosci diligent dicentur, non parcit illud pulchrii bellum indicum. ibi. n. 6. & seq. Militantes aliunquam sed evadant omnium malorum qua bellum consequuntur, nisi de illius iuditia fine cert. ibi. n. 7. p. 98. n. 8. Iudicii tamen quod probabilius; nullum apparet in nostrum fuit. dum Regis bellum. ibi. Res catholica in hel. ibi. In iuffo contra alios catholicos in iustitiam vanqui usque indicium. ibi. n. 9. Quomodo Iesus conlectur unde Regiunde dulce contumaciæ.

ib. p. 99. Eucharistia vera manducatione. ibi. p. 99. n. 1. Tertia beatitudo legendi hæreditatem terræ. ibid. n. 2. Quomodo in Deum. ibi. Quinta consolatione in præsentem legendi numero. ibi. n. 4. Fontes iustitiæ iudicat. ibi. p. 104. n. 8. Quarta beatitudo eiusmodi, & quomodo commendat. ibi. n. 9. Quinta non bilus beatitudinis hoc participes. ibi. Quomodo hac beatitudine ad ipsum in nobis fortiores. ibi. n. 10. Quinta misericordes complectitur. ibi. n. 11. & seq. Quantum misericordia ipsum in hac beatitudine commendatur. ibi. Iesus nunc quod vere hanc misericordiam. ibi. n. 12. In qua fra in omnis mundiis. ibi. Septima pacifici. ibi. p. 106. n. 1. Quomodo explicit & pax ex S. Tomas. ibi. Pax gentium semper in hominibus divinitus ibi. ibi. n. 2. Pacem facit Scriptum ribus Sacrae inscriptiones ex ipsis pacem Christus nobis reliquerit. ibi. n. 3.
Bellarmino (Nicolaus) scorbo fiyla excipiunt a Patriarcha, in quem latinaki edidit Illustrium Sanctorum. III. p. 1. n. 1.
Bellarmino (Robertus) S. R. I. Cardinalis S. I. quanam ante Sanctum. I. p. 154. n. 3. Bellarmin Lutrana inchoatum requirit in quinquennium. ib. p. 160. n. 1. Vide citata a Francaviae. ib. n. 8. n. 9. Decretum indulgentiam dari obligationem. ibi. n. 10. Quomodo magnum. ibi. n. 11. Optimum magnetum obtinuit cardinal. ibi. Pecunia Ecclesiæ Martinus Lutherus. ib. 168. n. 17. Gravis. & plures super Lutherum pontificatum. ibi. p. 171. n. 3. & seq. n. 4. Quid fecitur de indulgentia citatis prodigiosi qui detinuit. ibi. n. 5. & seq. n. 6. Contra Martinum Cathedrinum, Institutum inscribitur. ibi. p. 174. n. 7. & seq. Quid Ecclesiæ Romanæ Pontificum Ecclesiæ reformationem Ordinum Ecclesiasticorum. ibi. p. 178. n. 8. & seq. Tractatum contradictorii prohandum dicere anonymum adulterium. ibi. p. 179. n. 1. Hodum dicere quod tractatui fuit petulantes ad pontificatus Ecclesiæ. ibi. n. 2. Quomodo Ecclesiæ Romanæ Sedis regimen & omnia tempore Iudicum Ecclesiæ. ibi. n. 3. & seq. Romanæ Ecclesiæ dilectissimus pugnantibus illi superflua. ibi. Ex eager, quoque modo tenuerunt. ibi. p. 181. n. 1.
Bellum quid, & quæsqies Ex, explicatur. II. p. 96. n. 1. Vare affectiones, quam defendunt Iesus Christus. ibi. n. 2. Vera conditiones ex D. Thoma ad illum indicitur necessitate. ib. p. 96. n. 3. Ex Scriptura Sacra. ibi. Quomodo ad illum iudicium tuncia. ibi. n. 4. Obtentum in Ecclesiæ Pontifices pulcrum verbum iudicium ceper pollent. ib. Explicantur aliqui eventus. ibi. Infra Ecclesiæ Christi multiplex est. ibi. n. 5. Princeps ex fons ex omne pulchrii, quod fidei cognosci diligent dicentur, non parcit illud pulchrii bellum indicum. ibi. n. 6. & seq. Militantes aliunquam sed evadant omnium malorum qua bellum consequuntur, nisi de illius iuditia fine cert. ibi. n. 7. p. 98. n. 8. Iudicii tamen quod probabilius; nullum apparet in nostrum fuit. dum Regis bellum. ibi. Res catholica in hel. ibi. In iuffo contra alios catholicos in iustitiam vanqui usque indicium. ibi. n. 9. Quomodo Iesus conlectur unde Regiunde dulce contumaciæ.

n. 1. Beneficia alia maiora, alia minora, ib. p. 82. n. 2. Alia iurisdictionem annexam habent, alia iurisdictione carent. ib. n. 3. Nonnulla electiva sunt, nonnulla collativa. ib. n. 4. Beneficia sumpta in lata significatione semper fuerunt in Ecclesia. ib. n. 5. Patrimonia quorum titulo Clerici Ordines suscipiunt, beneficii rationem non habent. ib. n. 7. Capellania quando sit vere nomine beneficium. ib. p. 85. n. 8. Ad beneficia electi an, & quando debeant ordines eidem annexos suscipere. ib. p. 90. n. 18. Num teneantur Beneficiati residere. V. *Residentia*. Quaenam aetas requiratur in promovendis ad beneficia. ib. n. 1. Quaenam scientia, & probitas sit requirenda in promovendis ad beneficia. ib. p. 89. n. 2. An liceat beneficium cui annexa sit animarum cura, desiderare. ib. p. 90. n. 4. Num liceat illud petere. ib. n. 5. Quomodo licitum sit concurrere ad examen in provisione vacantium beneficiorum. ib. p. 91. n. 18. Beneficii collatio facta Presbytero pretium indebito an sit ipso iure invalida. ib. n. 11. Quaenam esse debeat mens & intentio acceptantis beneficium. ib. p. 92. n. 22. Qui animo ancipiti circa susceptionem sacerdotii, beneficium acceptat, an peccet mortaliter. ib. n. 23. Num si quis beneficium accepit animo suscipiendi Presbyteratum intra annum, & postea mutet voluntatem, faciat fructus suos. ib. n. 24. Peccant letaliter acceptantes beneficia simplicia sine animo ascendendi ad Ordines. ib. n. 25. Num qui beneficia recipiunt, esse debeant illius loci in quo beneficia instituta sunt. ib. n. 26. An beneficia sint conferenda propinquioribus, quando fundatores determinarunt beneficia conferenda esse consanguineis. ib. n. 27. Quomodo filii illegitimi fiant possint habiles ad beneficia ecclesiastica. ib. p. 93. n. 28. Infantes expositi habendi sunt ut legitimi. ib. n. 29. Obstinati … qua … inhabiles sunt ad beneficia. ib. n. 30. Similiter & Neophyti. ib. n. 31. Qui tamen post biennium ex dispensatione promoveri possunt ad beneficia. ib. Beneficiorum incapaces sunt Clerici coniugati. ib. Sicut & filii Presbyterorum in illis Ecclesiis in qua pater beneficium habuit. ib. Quot media beneficia obtineri possint, & soleant. ib. n. 31. V. *Jus patronatus*. Electio ad beneficia quid sit. ib. p. 94. n. 6. Quibus competit ius eligendi ad beneficia. ib.

Beneficia solis dignioribus omisso digno conferenda sunt. X. p. 94. n. 1. & seq. Opposita opinio damnata ab Innoc. XI. ib. p. 87. n. 8. Beneficia etiam simplicia solis dignioribus sunt concedenda. ib. p. 95. n. 12. Si excessus dignioris supra dignum sit levis, num elector peccet mortaliter, si digno conferat beneficium. ib. n. 13. & seq. Quid si excessus dignioris supra dignum sit notabilis, sed excessus in beneficio exiguus? ib. Num elector teneatur dare suffragium digniori, etiam quando cognoscit se nihil profuturum. ib. n. 15. An resignans beneficium in favorem alterius teneatur digniorem quaerere. ib. n. 16. Examinatores tenentur proponere Episcopo digniorem ex Candidatis examinatis. ib. p. 97. n. 17. Utrum, & cui restituere debeant iniusti electores. ib. n. 18. Num liceat ad beneficium eligere consanguineum. ib. p. 98. n. 23. Quam difficile sit animum electoris non obnubilari affectu carnis & sanguinis. ib. n. 24.

Beneficia omnia conferri possunt a summo Pontifice. X. p. 99. n. 1. Valet eius collatio, si Ordinarium in collatione praeveniat. ibid. Concilium oecumenicum valet beneficia conferre. ib. n. 2. Iure communi dispensant beneficia in suis dioecesibus Archiepiscopi, & Episcopi. ib. Cardinales quoque, licet non Episcopi, beneficia dispensant Ecclesiarum quarum habent titulos. ib. Num possint Legati a latere. ib. Quando & quomodo Episcopus potestatem habeat dispensandi Canonicatus, & praebendas. ib. n. 3. Capitulum an possit beneficium conferre. ib. An Sede vacante valeat conferre beneficia quae solent ab Episcopo concedi. ib. n. 5. Si quis ex electoribus sit impeditus, an possit vices suas alteri committere. ib. n. 6. In collatione beneficiorum simplicium non requiritur neque edictum, neque vocatio ad concursum. ib. p. 100. n. 3. Resignatio beneficiorum quid sit. ibid. num. 4. V. *Resignatio*.

Beneficiorum permutatio cum aliquando liceat. X. p. 101. n. 11. Beneficium cum amicitia … ib. n. 12. Beneficiorum pluralitas illicita. ib. p. 101. n. 8. Quo iure vetita sit. ib. n. 9. & seq. Quibus in circumstantiis possit esse licita. ib. p. 103. n. 7. An qui pontificia dispensatione plura possidet beneficia, iisdem frui possit tuta conscientia. ib. n. 10. An queat Clericus duo beneficia compatibilia obtinere, quorum quodlibet … sufficit sustentationi. ib. p. 104. num. 12. Quodnam dici valeat beneficium congruae sustentationi sufficiens. ib. n. 13. & seq. Variae Casuistarum opiniones. ib. Beneficia parochialia pensionibus gravari vetuit Innoc. XII. ib. p. 105. n. 15. & seq.

Beneficiati. Horum bona quatuor generis distincta. II. p. 40. n. 2. Antiqui … gravissime tenentur bona ecclesiastica congruae sustentationi superflua in pauperes piosque usus distribuere. ib. p. 42. n. 6. Scienter [illegible] ad illud teneantur ex caritate, sive ex iustitia, in statu damnationis aeternae reclamant. ib. n. 7. Ex iustitia ad id teneri probatur auctoritatibus Conciliorum. ib. p. 43. & seq. n. 9. & seq. Item SS. Patrum. ib. p. 45. & seq. n. 14. & seq. Item D. Thomae doctrina, quae exponitur, & a vanis commentis P. Caroli Renati Billuart vindicatur. ib. p. 48. & seq. n. 20. & seq. Item ex eo quod portio pauperum permixta fuit redditibus Beneficiorum. ib. p. 52. & seq. n. 31. & seq. Item ex pluribus rationibus probantibus Beneficiatos non esse absolutos, & omnino dominos ecclesiasticorum redituum. ib. p. 56. & seq. n. 39. & seq. Indicantur Theologi, & Canonistae pro hac doctrina. ib. p. 59. & seq. n. 52. & seq. Contrariae sententiae argumenta diluuntur. ib. p. 60. & seq. num. 53. & seq. Beneficiati de expensis ad congruam sustentationem requisitis detrahere quidquam licite possunt, & consanguineis, amicisve donare. ib. pag. 63. num. 73. Licite ea donare nequeunt quae ex Missarum, exequialium precum, concionumque eleemosynis colligunt. ib. p. 64. n. 74. Nec compensatione uti ex redditibus Ecclesiae, si ex bonis patrimonialibus eleemosynas fecerint, quas ex beneficio debebant. ib. n. 75. Neque filias sponsas dotare congrua dote, nisi omnibus bonis propriis sint destituti. ib. n. 76. Neque ex redditibus beneficii nepotes in studio alere, & laurea doctoratus ornare, nisi alia concurrant, quae recensentur. ib. n. 77. Neque ex illis nepotes, aut fratres alere, si divites parentes habent. ib. p. 65. n. 78. Neque ad altiorem statum parentes evehere. ib. n. 79. Non satisfaciunt eleemosynae praecepto partem, aut dimidiam partem, sed solum omne superfluum congruae sustentationi propositum erogando. ib. n. 80. Neque obtinet, nec obtinere potest consuetudo, vi cuius Beneficiati ex redditibus sacris ad causas profanas testari possint. ib. p. 66. n. 82. & seq. Opposita P. Zech laxa sententia reiicitur. ib. Confessariorum animadversione dignum. ib. n. 83.

Benignitas nimia Confessariorum in causa est cur plurimi damnentur. IX. p. 1. Benignitatem in sacramento poenitentiae omnes desiderant. ib. p. 2. Quaenam sit benignitas adhibenda erga peccatores frequenter relabentes in peccata mollitiei & pollutionis. ib. p. 400. n. 20. V. *Confessarius*.

Berti P. (Laurentius) optime Augustini testimonium dilucidat. VIII. p. 255. n. 23. & p. 44. n. 4.

Bibliotheca Iansenistica iure merito proscripta. IX. p. 318. n. 2. *Male defensa a Sorbonico*. p. 327. n. 5.

Bigamia quid sit, & quotuplex. X. p. 256. n. 10. Quaenam sit bigamia vera. ib. Inducit irregularitatem. ib. Non tam incurrit … si fornicationem committat. ib. Nec qui uxore ante matrimonii consummationem Religionem professa, novum contrahit matrimonium. ib. Nec qui plures ducit uxores, & cum nulla matrimonium consummavit. ib. Quaenam sit bigamia interpretativa. ib. n. 12. Quot modis contrahatur. ib. Qui corruptam duxit existimans bona fide esse virginem, fit irregularis. ib. Bigamia similitudinaria quaenam. ib. n. 12. Contrahitur etiam a Clericis matrimonium celebrantibus post susceptos sacros Ordines. ib. Quare bigamia dicatur defectus sacramenti. ib. p. 190. n. 13. Quisnam possit a bigamia dispensare. ib. n. 13.

Billuart (P. Carolus Renatus) vanis commentis perturbat, explicatque D. Thomae doctrinam de superfluis ex iustitia a Beneficiatis in pauperes distribuendis. II. p. 46. & seq. n. 20. & seq. Animadversiones in arbitraria eiusdem commenta. ib. p. 52. n. 30.

Falso docet, simoniam non committi, si temporale detur non tamquam motivum conferendi immediate rem spiritualem, sed tamquam medium honestum ex quo expectatur spirituale. X. p. 35. n. 14. Refellitur haec opinio. ib. n. 15. A simonia etiam excusat, si detur temporale tamquam obtinendi spiritualis titulo amicitiae, & gratitudinis. ib. p. 37. n. 21. Refellitur. ib. Non bene mentem S. Thomae interpretatur. ib. p. 69. n. 6. Laudatur. VI. p. 107. n. 1.

Blasphemia est derogatio divinae bonitatis vel affingendo Deo quod non habet, nec habere potest, vel ab eo id removendo quod carere nequit. III. p. 59. n. 1. Ex triplici divinae bonitati derogari potest. ib. n. 2. Alia est haereticalis, alia simplex. ib. n. 3. Alia est in Deum, alia in Sanctos. ib. n. 4. Quae est in Deum, probabilius specie differt ab ea quae est in Sanctos. ib. n. 5. & seq. In Confessione explicandum est, fueritne ea in Deum, in Virginem, vel in Sanctos. ib. p. 60. n. 7. Ea ex genere suo est peccatum mortale. ib. num. 1. & seq.

Blasphemia perfecta scelus est omnium maximum. ib. n. 3. & seq. Peccant qui ex inveterata consuetudine, & pravo habitu blasphemant. ib. n. 4. & seq. Tamburini laxissima opinio improbatur. ib. Reus est blasphemiae qui ex habitu per poenitentiam non retractato verba blasphema profert etiam inconsiderate. ib. p. 61. n. 9. & seq. Blasphemia ex ioco prolata est peccatum mortale. ib. p. 62. n. 10. & seq. Leandri laxitas impugnantis D. Thomae, & Navarro improbatur. ib. n. 22. Referuntur variae blasphemandi formulae in Deum, & Sanctos. ib. num. 1. & seq. Blasphemiae sunt hae locutiones: *Non credo Deum, nego Deum, Crucem, Evangelia, sacramenta, si illa non …* ib. num. 3. Dicere, *Fortis Deus, si …* blasphemia est. ib. Non tamen dicere: *Per … Dei …: Vivat Deus*. ib. Probabilius blasphemia est dicere: *Hoc est ita verum sicut Evangelium, sicut Christus natus est ex Virgine*. ib. p. 63. n. 3. Blasphemiae haereticales sunt istae: *Per corpus Dei Patris: per eius …: Per … Spiritus Sancti*. ib. Qui falsum iurat, non est blasphemus. ib. n. 4. Qui eodem impetu iracundiae identidem adversus plures profert blasphemias, multiplex peccatum committit. ib. n. 5. Lex scripta, ius civile, & canonicum plures in blasphemos poenas constituerunt. ib. p. 64. n. 2. Qui blasphemantes audit, an ad iudicem deferre debeat. ib. num. 1. Blasphemiae simplices, nisi ab aliquo Episcopo reservatae, possunt absolvi a simplici Confessario. ib. num. 3. Sicut etiam blasphemia solum externe haereticalis, a Confessario Regulari. ib. num. 4. Blasphemis gravissimam poenitentiam iniungere debet Confessarius ex decreto Concilii Lateranensis. ib. num. 5. Laxitas Probabilistarum recentiorum asserentium decretum illud obsolevisse, improbatur. ibid. Consuetudinariis blasphemis differenda est absolutio, donec remedia impleverint a Confessario praescripta. ibid. pag. 65. num. 6. Leandri, & recentium Probabilistarum laxitas improbatur. ibid. Poenitentiae iisdem a P. Concinio impositae laudantur. ib. num. 7.

Bona castrensia. V. *Bona filiorum*.

Bona corporalia quae sint dominio subiecta. VII. p. 23. n. 1.

Bona deperdita. V. *Inventio*.

Bona filiorum. V. *Filius*.

Bonorum spiritualium homo etiam dominium habet. VII. p. 24. n. 7.

Bona vacantia appellantur bona mortui sine testamento, & heredibus decedentis. Haec applicantur fisco. Bona peregrini non peri-

nent ad hospitem, sed per Episcopum laici vel tradantur, vel in pias caussas erogentur. VII. p. 18. n. 5.

Bona ecclesiastica sunt quatuor generum. II. p. 41. n. 3. Ab his tum Episcopo, tum Clero portio separata non fuit portio pauperum, sed cum illa permixta mansit. ib. n. 4. & p. 52. & seq. n. 37. & seq. Illorum portio, quæ taxatur pro congrua Beneficiariorum sustentatione, horum dominio subest. ib. p. 55. & seq. n. 36. & seq. Prudentia opus est in definienda cujusdem portionis mensura. ib.

Bonacina (Martinus) laxe docet in collatione diei jejunii sumi posse pisciculos ex cibis esurialibus, parvos pisces, aut exiguam partem piscis majoris. V. p. 158. n. 8. Et pisces exsiccatos, & sale conditos. ib. p. 161. & seq. n. 23. Laxe docet comburentem proprias segetes, vineas &c. obnoxias decimæ, vel fructus collectos sua culpa perire sinentem, non teneri pro destructis decimis Ecclesiæ satisfacere. ib. p. 130. n. 6. Perperam pro se adducit D. Thomam. ib. Male ait primitiarum solutionem non præcipi jure ecclesiastico. ib. p. 238. n. 6. Laxas docet propositiones de mendacio. III. pag. 278. num. 19. Laxe docet, committentem peccatum Episcopo reservatum in aliquo monasterio ab Ordinarii jurisdictione exempto non subjacere reservationi. IX. p. 351. n. 5.

Bordonus laxam de horis canonicis in choro recitandis sententiam docet. II. p. 229. n. 7. Et aliam. ib. p. 232. n. 29. Et aliam. ib. p. 302. n. 4.

Bossuetus (Jacobus Benignus Episcopus Meldensis) monet, cavendum a Probabilismo, & ab opinione excludente a sacramento pœnitentiæ necessitatem amoris initialis. IX. p. 117. num. 5. Rationem reddit cur pœnitentes tam facile in peccata relabantur. ib. p. 132. num. 2. Instituit vera sana de modo indulgentias acquirendi. ib. p. 258. num. 15. & seq. & p. 267. n. 5.

Brancacci (Card.) plura pro potione cocolatæ adducit argumenta, quæ refelluntur ceu improbabilia. V. p. 219. n. 2. & seq.

Budæus (Franciscus) Patribus & Theologis ignorantiam præcipue juris naturalis temere exprobrat. VI. p. 29. & seq. n. 4. & seq. Refellitur. ib. Ejus de Grotio judicium. ib. p. 14. n. 2. Judicium de eodem Budæo. ib. p. 30. n. 17. Male excusat Pufendorfium jus naturale tradentem solum secundum rationem. ib. p. 30. n. 7. Modo propugnavit, modo de medio sustulit libertatem. ib. p. 89. n. 4.

Bulla Cœnæ Domini. V. Excommunicatio. Censura.

Busembaum (P. Hermannus) laxissime docet veniale tantum esse se usque ad vomitum cibo & potu implere, etiamsi quis vomat ut iterato possit bibere, secluso scandalo. IX. p. 7. n. 42. Refellitur. ib. p. 337. n. 5. Si quis post potum diligenter adhuc possit inter bonum & malum, licet nonnihil phantasia turbata sit, aut sequatur vomitus, lingua titubet, pedes vacillent, oculi cernant duplicia, vel domus girari videatur, eundem peccare esse ebrium, ideoque solum peccare venialiter, etsi deliberate egerit. ib. p. 4. n. 44. Refellitur. ib. p. 341. n. 13. Ebrietatis definitio ab ipso tradita viam licentiæ laxitati. ib. p. 339. n. 6. Refellitur. ib. Laxe docet non esse peccatum se inebriare ex pr[æ]scripto medicorum, si aliter sanitas recuperari non possit. ib. n. 7. Refellitur. ib. Laxe docet non esse peccatum, si quis se inebriet coactus intenta nece. ib. n. 9. Refellitur. ib. Quomodo D. Augustini testimonium sibi contrarium explicet. ib. n. 10. Alios recenset casus, in quibus laxe docet licitam esse ebrietatem. ib. p. 340. n. 11. Refellitur. ib. Laxam, & falsam de alium infamandi ad suam famam tuendam, sententiam docet. IV. p. 374. n. 16. Refellitur hæc sententia ceu contraria Evangelio. ib. n. 17. & seq. Laxam de hæreticis manifestalibus in Germania opinionem docet. I. pag. 131. num. 18. Laxas tradit regulas pro scrupulosis. IX. p. 198. n. 16. Refellitur. ibid.

C.

Cabala. V. Divinatio.

Cæremoniæ unde dictæ. VIII. p. 63. n. 1. Quid, & quotuplicis generis sint. ib. n. 2. Cæremoniarum utilitas in Ecclesia. ib. n. 3. & seq. Immoderatus usus a SS. Patribus improbatur. ib. p. 64. n. 9. Cæremonias instituendi potestate gaudet Ecclesia. ib. p. 65. n. 10. Eas instituit ob spiritualem, & mysticam significationem. ib. n. 11. Nonnullarum significatio exponitur. ib. p. 67. n. 14. Observandæ sunt cæremoniæ ab Ecclesia constitutæ. ib. n. 15. & seq. Earum omissio, vel violatio non semper est peccatum letale. ib. p. 67. n. 17. Quænam cæremoniæ olim fuerint in usu in baptismate. ib. p. 220. n. 2. Quænam modo sint in usu, & baptismum præcedunt. ib. p. 221. n. 6. Quænam comitantur. ib. n. 7. Quænam consequuntur. ib. n. 8. Cæremoniæ in Missa quotuplicis generis. ib. p. 293. n. 5. Quæ Missam comitantur, exponuntur. ib. p. 308. n. 31. & seq. Quænam earum omissio in Missa sit peccatum letale. ib. n. 2.

Caietanus (Thomas de Vio) laxe docet, sufficere quod adulti suscipientes sacramenta mere passive se habeant. VIII. p. 61. n. 9. Sacerdotem qui raro aut nunquam celebrat, solum venialiter peccare. ib. p. 194. n. 3. Expuncta hæc opinio juxta S. Pii V. mandatum ex ejus Commentariis. ib.

Calicis usus in Eucharistia an sit de præcepto. VIII. p. 190. n. 13. & seq. Prudenter ab Ecclesia laicis subtractus. ib. p. 191. n. 25. Num illum permittere expediat. ib. n. 26.

Calinus (P. Cæsar) solidam rationem affert pro licito usu cocolatæ in die jejunii. V. p. 243. n. 38. & seq. Refellitur. ib. Ejusdem opiniones circa ludos lucratorios refelluntur. VII. p. 358. ad 362.

Calmet (P. Augustinus) bene explicat legem permittentem furem nocturnum occidi. IV. p. 191. & seq. n. 9.

Calvinus impudenter post Lutherum negat Christum esse legislatorem. VI. p. 184. n. 2. Refellitur. ib. p. 185. & seq. n. 1. & seq. V. Libertas indifferentiæ. Præsentiam realem Christi

sti Domini in Eucharistia confiteri videtur. VIII. p. 156. n. 5. Doctrinam catholicam de transsubstantiatione errori Lutheranorum præfert. ib. p. 170. n. 7. Ejusdem errores, discordia, mendacia refelluntur. ib. p. 8. n. 11. p. 23. n. 27. & n. 15. p. 31. n. 3. p. 26. n. 8. & seq. p. 35. n. 9. p. 37. n. 9. p. 63. n. 4. p. 66. n. 13. p. 70. n. 3. p. 95. n. 5. p. 118. n. 2. p. 125. n. 8. p. 256. n. 3. p. 198. n. 2. p. 345. n. 9. & n. 11. p. 295. n. 1. Calvini impudentia in sacramentum extremæ unctionis debacchantis retunditur. X. p. 21. n. 4. & in sacramentum matrimonii. ib. p. 123. n. 4. Imprudenter veteris testamenti Patriarchas ob polygamiam reos adulterii pronunciat. ib. p. 123. n. 2. De eodem Calvino V. Idololatria.

Camargo (Ignatius) S. I. Theologus præstantissimus Confessariorum laxitatem deplorat. IX. p. 296. n. 8. docet Christianos suorum Confessariorum directione, & Confessarios Casuistarum placita sequentes posse in æternum perire. ib. p. 300. n. 1.

Cambium est licitum, ut definierunt Pius IV. & V. VII. p. 320. in fine prolegom. Est contractus commutationis pecuniarum pro pecuniis cum lucro Campsoris, differt a reliquis contractibus. ib. n. 1. Dividitur in reale, & fictum seu siccum; primum licitum, secundum illicitum. ib. n. 2. Reale est in quo vere pecunia pro pecunia commutatur, sive præsens pro præsenti qualitate diversa, sive præsens pro distanti, aut distans pro præsenti. Dividitur in minutum vel manuale, & locale seu per literas. ib. n. 3. Titulus, ob quem manuale sit licitum: primus est utilitas Reipublicæ ex officio campsoris. ib. p. 321. n. 4. Secundus, labor, & incommodum ejusdem. ib. n. 5. Non licet famulo campsoris pecuniam solvendam creditori in aliam ad lucrum proprium commutare. ib. n. 6. Licitum est cuilibet privato cambium minutum cum lucro exercere in magna, & congrua, non vero minima quantitate. ib. n. 7. Titulus justus cambii localis est pecuniæ asportatio, & assecuratio. ib. n. 8. Quomodo quantitas pretii taxanda. ib. n. 9. Campsor exigere potest pignus a campsario pecuniæ alibi restituendæ. ib. n. 10. Tituli octo pro cambiorum justitia. ib. n. 11. Campsores valent monetarum pretium Principis auctoritate definitum variare. ib. n. 12. Cambium cum recambio est illicitum. ib. p. 325. n. 2. Constitutio Pii V. circa cambia. ib. p. 325. n. 1. Est ubique recipienda. ib. p. 326. n. 3. Damnat cambium siccum. ib. n. 2. Prohibet ne initio contractus determinatum interesse deducatur in pactum. ib. n. 3. Prohibet item ne cambia realia aliter fiant, nisi ad primas nundinas, ubi nundinæ sunt. ib. n. 7. In præfigendis terminis solutionis præstandæ, ratio habeatur distantiæ aut propinquitatis locorum. ib. p. 327. n. 8. In cambiis monopolia prohibet. ib. n. 9. Non semper major distantia est ratio pretii augendi, sed circumstantiæ attendendæ sunt. ib. n. 10. Cambium ciecum est usurarium. ib. p. 328. n. 3. Alia cambii iniqui species. ib. n. 6. Cambium ad nundinas est licet semper usurarium. ib. p. 327. n. 11. Cambium obliquum reiicitur. ib. p. 330. n. 1. Cambiis pacta diversa adjici solent. Iniquum est initio cambii de lucro cessante & damno emergente a campsario solvendo pacisci. ib. p. 323. n. 4. Item pactum, quo campsarius, si loco & tempore constitutis non solverit cambium, teneatur eamdem summam accipere ad recambium ab eodem campsore. ib. n. 5. Etsi ponatur hoc recambium licitum, non licet lucrum convertere in sortem, & de lucro lucrum quærere. ib. n. 6. Consilia pro cambiis, & permutationibus. ib. p. 331. n. 1. & seq.

Campanarum antiquitas. VIII. p. 107. n. 9. Usus in Ecclesia occidentali. ib. n. 10. Ritus eas benedicendi immunis ab omni superstitione. ib. n. 8. & n. 11. Campanula quæ pulsatur in Missa, non benedicitur. ib. p. 292. num. 24.

Candidus (P. Vincentius) laxam de corporibus commodis sententiam docet. IV. p. 211. p. 28. Et alias laxas de juramento, & mendacio. ib. p. 307. n. 10. & seq.

Canonici acquirentes, vel non, chori distributiones. V. Horæ canonicæ.

Canones collecti a S. Carolo Borromæo, qui Pœnitentiales dicuntur. IX. p. 205. Quid statuant contra violatores primi præcepti Decalogi. ib. p. 216, contra violatores secundi præcepti. ib. contra tertii. ib. pag. 217. contra quarti. ib. p. 218. contra quinti. ib. Canones contra homicidas. ib. p. 220. contra violatores sexti præcepti. ib. p. 221, contra septimi. ib. p. 222. contra octavi. ib. p. 224. contra noni. ib. contra decimi. ib. Canones pœnitentiales de septem peccatis capitalibus. ib. Alii de gula, & ebrietate. ib. Iidem de aliis peccatis. pag. 225. ib. Declarationes circa prædictos canones. ib. Canonum pœnitentialium scientia præscribitur. ib. p. 215. nu. 1. & seq.

Capellania laicali auctoritate instituta beneficium non est, secus erecta auctoritate Episcopi. X. p. 82. n. 8. Eligendus in Capellanum debet esse sacerdos, vel promovendus intra annum ad Sacerdotium. ib. Laxæ aliquorum Casuistarum hac de re opiniones referuntur. ib. & p. 83. n. 9. Capellanus tenetur horas canonicas recitare, & in Ecclesia in qua erecta est Capellania, & non alibi, Missas celebrare. ib. n. 8.

Capillitium fictum deferre in celebratione Missæ vetitum est Sacerdotibus. VIII. p. 288. n. 17. Illud deferendi facultatem concedere nequeunt Episcopi, sed S. Sedi reservatur. ib. p. 289. num.

Character imprimitur in nonnullis sacramentis. VIII. p. 41. n. 2. & seq. Quid sit character. ib. p. 52. n. 6. Imprimitur in baptismate. ib. p. 206. n. 7. & in confirmatione. ib. p. 232. num. 11.

Caramuel (Ioannes) laxas de luxuria sententias docet. IV. p. 210. num. 2. & seq. Nullam fornicationem, sive vagam, sive certam contendit esse peccatum solo natura jure spectato. ib. p. 123. n. 4. Oppositum probatur rationibus D. Pauli. ib. n. 2. & seq. Evidenterque demonstratur ex ratione a priori, allata a D. Thoma. ib. p. 215. & seq. n. 1. & seq. Illius, sicut & Martini de Magistris argumen-

gumenta diluuntur. ib. p. 216. & seq. n. 1. & seq. Eius magnæ laudes affectatæ in Dianam effusæ. ib. num. 1. Speciem bonitatis, aut malitiæ actuum moralium male repetit ex iis quæ per accidens occurrunt. ib. p. 218. & seq. n. 9. Male negat pollutionem prohiberi iure naturæ. ib. p. 289. n. 3. Laxas & erroneas de legibus propositiones docet. VI. p. 147. n. 4. & p. 148. n. 11. Laxe negat Ecclesiam posse præcipere actus externos propter actus mere internos. ib. p. 215. n. 2. Scite atque optimis de causis restrictiones mentales asseritur. III. p. 312. n. 9. Laxas docet propositiones de ieiunio. V. p. 92. n. 7. Laxæ de scandalo propositiones. II. p. 302. n. 9. Aliæ eiusdem laxæ de cooperatione ad peccatum sententiæ. II. p. 295. & seq. n. 15. Alia laxa de horis canonicis. ib. p. 295. n. 8. & seq. Et alia. ib. p. 295. n. 10. Ignorantiam invincibilem latissime extendit. I. p. 150. n. 21.

Cardenas (P. Ioannes) laudatur. I. p. 253. n. 6. Item laudatur, quia Probabilismum recte coarctavit, & restrinxit. IX. p. 12. num. 8. Docet, hominem post peccatum statim teneri ad pœnitentiam. ib. Damnatam ab Innoc. XI. propositionem xxxvi. quam primum nonnullis exceptionibus, & conditionibus perperam defendit, damnat deinde, ac reiicit. II. p. 47. n. 8. Caute est legendus in iis quæ habet de nonnullis ab Innoc. XI. damnatis propositionibus. III. p. 309. n. 22. Commentitia distinctione contendit Innocentium XI. damnasse furtum sub ratione furti, non vero sub ratione acceptionis, seu sumptionis rei alienæ. IV. p. 332. & seq. n. 20. Refellitur. ib. n. 21.

Caritas quid sit. I. p. 178. & seq. n. 4. Eius obiectum duplex. ib. & seq. num. 5. & seq. Eius prærogativæ recensentur. ib. p. 179. n. 1. & seq.

Caritas alia perfecta, alia imperfecta. IX. p. 83. n. 2. Caritatis evangelicæ notio, & prærogativæ. ib. p. 107. n. 26. V. *Amor amicitiæ. Contritio. Dolor.*

Caritas Dei pluribus titulis nobis præcipitur. I. p. 180. n. 1. Refundendi præceptum laxis interpretationibus de medio tollit P. Antonius Sirmondus. ib. p. 182. & seq. n. 4. & seq. Impie illud contendit, parendo duntaxat aliis Dei mandatis. ib. Calumniatur D. Thomæ ut hunc pro se illum evocat. ib. Vindicatur D. Thomas. ib. Caritatis actus interior necessarius est necessitate tam medii, tum præcepti. ib. p. 183. & seq. n. 9. & seq. Ostenditur ex Scripturis, & Patribus. ib. D. Bernardi textum in pravum sensum detorquet P. Sirmondus. ib. p. 184. n. 14. Sed in ipsum eundem Sirmondum regeritur S. Doctor sui ipsius interpres. ib. n. 14. & seq. Caritatis præceptum obligat ad Deum amandum supernaturaliter. ib. p. 186. n. 3. Atque super omnia appretiative, Deum præferendo singulis rebus. ib. n. 4. & seq. Amoris intensivi & appretiativi notio, & utriusque vera explicatio. ib. p. 187. & seq. n. 7. & seq. Amor, quo Deum diligere tenemur, non debet esse super omnia intensivus, quatenus sensibilem aliquem servorem & teneritudinem importat; bene tamen quatenus intensionem, fervorem, & conatum ad servandam caritatem, & omnia præcepta obtinenda requirit. ib. Sine hoc fervore neque appretiativus super omnia dici potest. ib. & p. 190. n. 32. Peccat proinde qui intensiore & ferventiore amore patrem, & matrem diligit præ ipso Deo. ib. p. 188. n. 8. Ostenditur neque id consulentem parere, neque scrupulos. ib. p. 189. n. 10. Triplex amoris gradus, incipientium, proficientium, & perfectorum ex S. Augustino affertur, & explicatur. ib. & p. 190. & seq. n. 12. Errant qui prælationem Dei super omnes creaturas haberi posse putant absque fervore & intensione amoris. ib. n. 14. In re nobilium conveniant oportet omnes Theologi. ib. Peccat contra caritatem, deliberate desiderans vitam in hoc mundo perpetuo degere. ib. p. 191. & seq. n. 13. & seq. Opposita P. Castropalai sententia reiicitur. ib. Caritatis Præceptum obligat determinato tempore. ib. p. 194. n. 2. Et plusquam semel in vita. ib. n. 3. Singulis quinquenniis per se obligat. ib. num. 4. Itemque in primo instanti usus rationis. ib. p. 193. & seq. num. 6. & seq. Primum hoc instans non physicum, sed morale est, plura instantia comprehendens. ib. p. 194. & seq. n. 9. Obligat hoc præceptum sub gravi omnes homines, cum rationis usum assecuti sunt, ut se ad Deum convertant, illum diligendo iuxta eorum capacitatem. ib. n. 10. & seq. Ostenditur. ib. Perperam P. Sanchez relictis aliorum sententiis hanc obligationem tempori alligat quo instant tentationes odii Dei. ib. p. 196. & seq. n. 12. Sicque per ipsum obligaret præceptum tantum per accidens, non per se, quod est damnatum. ib. Argumenta contra dictam obligationem amandi Deum in primo instanti solvuntur. ib. p. 196. & seq. n. 15. & seq. Caritatis actu difficilia præcepta evangelica facilia fiunt. ib. p. 202. & seq. n. 4. & seq. Vera explicatio ex Augustino loci evangelici *Iugum meum suave est &c.* ib. & seq. n. 5. Caritatis præceptum obligat frequenter ad actus amoris Dei. ib. p. 204. & seq. n. 2. & seq. Ei non satisfacit qui semel in anno Deum diligit. ib. p. 207. n. 9. Bene vero qui singulis diebus dominicis. ib. n. 10. & seq. Per accidens illum obligat, quando eius impletione vitari potest peccatum. ib. p. 206. n. 11. Si illud observat tempore quo obligat per accidens, satisfacit illius obligationi per se. ib. n. 12. Bene morati Catholici illud facillime implent, quoniam etiam non advertentes, caritatis actus eliciendo. ib. p. 208. n. 13. Caritatis actus, quo actus sua omnia in Deum dirigit, durat in impressione relicta in voluntate, si identidem aliorum caritatis actuum repetitione foveatur. ib. p. 212. & seq. n. 7. Caritatis actum elicere, aut sacramentum Pœnitentiæ suscipere statim tenetur qui labitur in peccatum mortale. ib. p. 209. & seq. n. 1. & seq. Probatur ex Scripturis. ib. p. 214. & seq. n. 18. & seq. Et ex Patribus. ib. & p. 217. & seq. n. 28. & seq. Item ex rationibus. ib. p. 219. & seq. n. 36. & seq. Caritas est forma ceterarum virtutum. ib. p. 222. n. 1. & seq. Solvitur obiectio Lutheranorum. ib. p. 222. n. 4. A caritate imperentur, & in Deum ultimum finem saltem virtualiter dirigantur oportet actus ceterarum virtutum, ut sint meritorii beatitudinis æternæ. ib. & seq. n. 8. & seq. Meritum peculiare a caritatis merito distinctum respondet actibus aliarum virtutum imperatis a caritate. ib. p. 229. n. 13. Caritatis præcepto omnia opera nostra in Deum virtualiter referre adstringimur. ib. p. 224. & seq. n. 1. & seq. Præceptum hoc affirmans est. ib. p. 225. n. 8. Explicatur. & nota deceptionis in D. Thomæ discipulos ab Henrico a S. Ignatio inusta expungitur. ib. & p. 226. n. 10. Duplex caritas distincta, & descripta, afficiens scilicet, & efficiens. ib. p. 245. n. 4. Caritatis exercitium prudentia conferitur, & regulæ pro praxi. ib. 249. & seq. n. 1. & seq.

Caritas proximi nobis a Deo præcipitur. I. p. 234. n. 1. & seq. Et ut peculiaribus actibus internis proximum diligamus. ib. p. 255. n. 4. & seq. Contrarium damnatum est. ib. Actus quo diligere tenemur proximum, debet esse distinctus ab actu amoris Dei. ib. p. 256. & seq. n. 9. Oppositum videtur damnatum. ib. Hoc præceptum per se obligat, si sermo sit de proximo in communi; si de proximo in particulari, per accidens. ib. p. 256. & seq. n. 10. & seq. Per se frequenter obligat. ib. p. 257. n. 11. Per accidens ex circumstantiis. ib. n. 13. Qui semper naturali misericordia motus indigenti proximo suppetias ferret, illud non impleret. ib. Obligat ad promptitudinem animi ad proximum diligendum in particulari. ib. 258. n. 14. Explicatur. ib. Non tamen ad eliciendum actum dilectionis erga proximum, quoties ex præcepto adstringimur eleemosynam illi impertiri, aut eumdem corrigere. ib. n. 16. Proximum diligamus oportet sicut nos ipsos. ib. n. 1. Explicatur egregia D. Thomæ doctrina. ib. n. 2. Eiusmodi amor affectivus esse debet, & effectivus. p. 252. n. 3. Explicatur. ib. Fraternæ dilectionis characteres, prærogativæ, & officia ab Apostolo recensita explicantur. ib. n. 4. & seq. Recte amorem alicuius erga proximum metiuntur ex amore eiusdem erga Deum. ib. p. 261. n. 8. In caritate ordo servandus est. ib. p. 263. & seq. n. 1. & seq. Ostenditur, & explicatur. ib. & p. 264. n. 5. Alius est ordo amandi proximum, alius illi subveniendi. ibid. n. 7. & seq. Quisquis magis se ipsum quam proximum diligere debet. ib. p. 265. n. 12. & seq. Itemque magis vitam corporalem propriam quam proximi. ib. n. 14. Limitatur doctrina ceteris levibus. ib. Itemque limitatur, nisi vita proximi ex motivo virtutis christianæ præferatur propriæ. ib. p. 265. & seq. n. 13. & seq. Afferuntur plura exempla. ib. Pro amici bonis, fama, bonisque vitam nostram periculo exponere non licet. ib. p. 266. & seq. n. 16. Licet tamen pro Reipublicæ, Communitatis, aut Principis conservatione. ib. Extremæ proximi spirituali necessitati succurrere tenemur cum vitæ nostræ corporalis periculo. ib. 285. n. 17. & seq. Nisi Ecclesiæ, vel Reipublicæ vita nostra sit necessaria. ib. Aut nisi sit æqualis utriusque necessitas. ib. Defensionem nostram negligere non tenemur, ne invasorem gravis culpæ reum occidamus. ib. p. 277. n. 18. Obstetrices, quæ invalide plures parvos baptizarunt, tenentur cum vitæ periculo illorum saluti providere. ib. n. 20. Impugnantur rationes P. Layman. ib. Mater gravida, partum edere imparata, non tenetur sectionem scatris pati, ut puer baptizetur. ib. p. 266. & seq. n. 2. & seq. Negat teneamur necessitati tantum gravi proximi succurrere cum vitæ periculo, si agatur de persona privata. ib. n. 25. Aut nisi Pastoris, & Episcopi officio fungamur. ib. & p. 269. n. 28. Ut saluti spirituali proximi consulas, nequis te exponere periculo probabili peccandi, si magis lapsum timeas quam victoriam, aut æque anceps inter utrumque. ib. n. 27. & seq. Ob alicuius æternam salutem velle non licet privationem gratiæ, vel caritatis sive in perpetuum, sive ad tempus. ib. n. 29. Neque ob eam carere velle beatitudine in perpetuum, aut ad tempus. ib. p. 270. n. 30. Nec ob eam velle licet detrimentum spirituale, quod minuat caritatem, seu impediat meritorum augmentum. ibid. num. 31. Licet tamen ob eam opera spiritualia omittere, aut differre. ib. In dilectione præferendi sunt propinquiores, ceteris paribus. ib. n. 33. & seq. In negotio religionis, & patriæ utraque patriæ saluti anteponenda est. ib. p. 271. n. 31. Afferuntur nonnulla præmia diligentiæ proximorum suadentia, & diligentia. ib. p. 255. & seq. V. *Iacobi. Proximus.*

Carnes diebus vetitis in regionibus hæreticorum manducare possunt Catholici ad grave damnum vitandum, nisi hoc a hæreticis habeatur pro professione sectæ &c. I. p. 190. & seq. n. 25. & seq. Eas manducare non licet, si tyrannus in contemptum catholicæ religionis præcipiat. ib. n. 29.

S. Carolus Borromæus docet, pœnitentes debere coerceri propter Deum. IX. p. 58. n. 22. Canones pœnitentiales collegit per decem tempora distributos. ib. p. 215. n. 4. Eiusdem doctrina practica de modo iniungendi satisfactionis pœnitentias. ib. p. 252. Quam prudentiam in Confessariis requirat. ib. p. 275. n. 7. Docet quomodo se gerere debeant Confessarii erga peccatores consuetudinarios. ib. p. 478. n. 4. Laudabilem dicit consuetudinem ducendi pueros quinquennes, vel frequentes ad Confessarium. ib. p. 413. n. 3.

Carnedi (P. Carolus Antonius) etiam post damnatas propositiones docet, virum nobilem non teneri fugere, sed posse occidere aggressorem ob honorem tuendum. IV. p. 256. n. 7. Antievangelicam eius doctrinam falso doceri ait ab omnibus Theologis. ib. Propugnat restrictiones pure mentales non esse damnatas. III. p. 309. & seq. n. 40. & seq. Patet Iansenistis. ib. p. 310. n. 14.

Castitas in improprio sensu puritatem animi nullo peccato inquinati significat. IV. p. 218. n. 2. Proprie accepta peculiaris virtus est, quæ concupiscentiam compescit in delectationibus, & actibus venereis. ib. n. 3. Alia virginalis, alia coniugalis, alia est vidualis. ib. n. 4. Hæ duæ

dixe posteriores sunt tantum modi illius. *ib.* n. 5.

Castropalaus (P. Ferdinandus) laxissimam de mentali restrictione sententiam docet. IV. *p.* 17. n. 24. Et laxas docet propositiones circa quartum Decalogi præceptum. *ib. p.* 120. *n.* 4. & *seq.* Et aliam laxam de luxuria. *ib. p.* 212. n. 23. Et aliam laxam de furto. *ib. p.* 327. n. 3. Et alias laxas de juramento, & mendacio. *ib. p.* 348. *n.* 15. & *seq.* Male defendit valere votum in gratiarum actionem emissum ob rem iniquam. III. *p.* 86. *n.* 27. Impugnatur, & quibusque ostenditur male ab eo pro se allegari Suarez. *ib. p.* 93. *n.* 28. & *seq.* Laxe excusat a mortali eum qui post votum abstinendi a vino tantum vini non bibit, quantum homo temperatus bibere solet in uno prandio. III, *p.* 135. n. 4. Laxas docet propositiones de juramento. *ib. p.* 226. *n.* 17. & *p.* 249. *num.* 3. Docet propositionem ab Innoc. XI. damnatam de cooperatione ad peccatum. II. *p.* 168. *num.* 1. Eum male excusari a P. Viva ostenditur. *ibidem.* Aliæ ejusdem Castropalai laxæ de ea cooperatione doctrinæ. *ib. p.* 172. & *seq.* *num* 1. & *seq.* & *p.* 175. *num.* 20. Laxe docet combustorem segetes, & finibus obnoxias decimæ, non teneri aliquid Ecclesiæ restituere. V. *p.* 109. *num.* 3. Laxas de caritate Dei propositiones docet. I. *pag.* 196. & *seq. num.* 11. & *seq.* Alia ejusdem de caritate proximi laxa doctrina. *ibid. pag.* 233. *num.* 3. Immo damnata dicenda est. *ibid. pag.* 283. & *seq. num.* 2.

Casuistæ recentiores plurimi adversantur Scripturæ, & Patribus, plura laxe docentes de jurandi, & blasphemandi consuetudine. IV. *p.* 48. & *seq. n.* 1. & *seq.* Eorum propositiones nonnullæ damnatæ. V. *Propositiones damnatæ.* Aliæ eorum laxæ. V. *Propositiones laxæ.* Non sunt audiendi, dum reponunt SS. Patres locutos fuisse ut Oratores, & nimis remote a praxi. *ib. p.* 246. *n.* 17. Eos agentes de choreis male excusat P. Segneri. *ib. p.* 249. *num.* 21. Eorum Patroni celeberrimi Franzoliniis, & Segneri mutuis antilogiis se se conficiunt ut eosdem defendant. *ib. p.* 251. *n.* 6. Casuistæ in sui patrocinium pro licito chorearum usu falso allegant S. Franciscum Salesium. *ib. pag.* 253. *num.* 1. & *seq.* Summa & periculosa facilitate docentque hoc veniale, illud esse mortale crimen. *ib. p.* 318. *num.* 1. In eorum operibus ante propositiones damnatas conscriptis adinveniuntur suis locis propositiones damnatæ, absque ulla correctione doctrinæ, cujus theses ipsæ sunt principium, aut consectarium. *ibid. n.* 338. & *seq. num.* 16. A quorumdam Casuistarum laxitatibus cavendum suadetur. *ib. pag.* 419. & *seq. n.* 1. & *seq.* Eorum probabilitas benignitas ex S. Augustino serpentis Evam seducentis blanditiis comparatur. *ib. pag.* 420. *n.* 2.

Casuistæ laxe nimis extendunt quantitatem collationis serotinæ in die jejunii. V. *p.* 196. *n.* 3. Ex plurium Casuistarum doctrina confingit plane deformata jejunii imago, quæ exhibetur. *ib. p.* 164. *n.* 1. Laxe docent excusari a jejunio Christianos et possint reddere debitum conjugale. *ib. p.* 189. *n.* 8. & *seq.* Hæc eorum doctrina summe distat a doctrina Patrum, & Ecclesiæ. *ib.* Casuistarum plurium recentium volumina legentes perdiscunt laxitates, quas antea ignorabant. *ib. p.* 191 *n.* 16. Eorum opinionem de jejunio si vera asseret, lex ecclesiastica de eodem penitus jam obsolevisset. *ib. p.* 201. *n.* 1. & *seq.* Ostenditur ipsum auctoritate Cardinalis Pallavicini. *ib. p.* 203. *n.* 4.

Casuistæ. Horum propositiones damnatæ circa fidei præceptum. I. *p.* 30. & *seq. n.* 1. & *seq.* Aliæ damnatæ circa caritatis Dei præceptum. *ib. p.* 192. & *seq num.* 3. & *seq.* Aliæ pariter damnatæ circa caritatem proximi. *ibid. p.* 253. *num.* 1. Aliæ laxæ adversus præceptum fidei. *ib. p.* 146. & *seq. n.* 1. & *seq.* Aliæ laxæ adversus caritatem Dei. *ib. p.* 174. & *seq. n.* 1. & *seq.* Aliæ itidem laxæ adversus caritatem proximi. *ib. p.* 252. & *seq. num.* 1. & *seq.*

Casuistæ. Horum clamor quo buccinant minus severo theorum sociorum verba prolerique hominem ingerunt laxitatis, in eosdem regeritur. III. *pag.* 294 *num.* 14. V. *Propositiones damnatæ. Propositiones laxæ.* Casuistæ caute legendi. VIII. *p.* 219. *n.* 22. Casuistæ in causa sunt cur sacri canones non serventur. X. *p.* 38. *n.* 17.

Catharini (P. Ambrosii) opinio de intentione ministri. VIII. *p.* 38. *num.* 4. Bellarminus eam putat non discrepare ab errore hæreticorum. *ib. n.* 7. A Salmerone defenditur. *ib.* a Sixy, & Le Drain propugnatur. *ib. p.* 38. *n.* 5. Refellitur. *ib. num.* 1. & *seq.* Evincitur damnata ab Alexandro VIII. propositio 30. *ibid. pag.* 43. *n.* 6.

Carraneus (P. Ambrosius) doctrinam amplectitur de lacunonibus materialibus. III. *p.* 281. *n.* 3. & *seq.* Hanc sufficere ait ad omnes difficultates convellendas. *ib.* Sed improbabilem & falsam esse ostenditur. *ib. p.* 282. & *seq. n.* 1. & *seq.* Ejus opinio comparans mendacium forte in extrema necessitate commissum adversatur doctrinæ Ecclesiæ. *ib. p.* 150. & *seq num.* 1. & *seq.* Male defenditur a socio Anonymo, textu D. Thomæ obtruncato. *ib. p.* 254. & *seq. n.* 15. & *seq.* Sicut & falsis interpretationibus damnatarum propositionum. *ib. p.* 306. *num.* 8. & *seq.*

Catechumenus proprie & formaliter hæreticus non est, aliquos fidei articulos negando. I. *p.* 112. *n.* 18 & *seq.* Cathecumenorum classes. VIII. *p.* 58. *n.* 14. & *seq.* Quo tempore baptizandi. *ib. n.* 17.

Catechismus Concilii Tridentini doctrinam tradit de caritate non semper sufficiente. IX. *p.* 68. *n.* 3. & *seq.* Docet circumstantias notabiliter aggravantes esse in confessione aperiendas. *ib. p.* 180. *num.* 1.

Causæ excusantes a restitutione. V. *Restitutio.*

Celladei. V. *Elizalde.*

Cellier Theologiam Moralem SS. Patrum Apologia adversus Barbeyracium defendit. VI. *p.* 9. *n.* 3.

Census est jus exigendi pensionem ex re alterius frugifera. VII. *p.* 332. *n.* 1. Dividitur in reservativum, & consignativum. Primus est ille quem sibi reservat quis, dum rem suam alteri tradit hoc onere addito, ut quotannis, qui rem accipit solvat pensionem præscriptam. Consignativus est quando, retento dominio rei suæ, alteri vendit jus percipiendæ pensionis in annos singulos. *ib. num.* 2. Census consignativus dividitur varie. *ib. num.* 3. Realis est qui constituitur super fundo fructifero. *ib. n.* 4. Personalis constituitur immediate in persona. *ib. n.* 5. Mixtus constituitur super re & persona. *ib. p.* 333. *num.* 6. Pecuniarius pecunia, fructuarius fructibus solvitur. *ib. n.* 7. Temporalis vel ad certum tempus, vel ad incertum vitæ (& tunc dicitur vitalitius) constituitur. *ib. num.* 8. Perpetuus nullo præfinitur tempore. *ib. num.* 9. Redimibilis, qui redimi potest arbitrio censualistæ aut censuarii, aut utriusque. Irredimibilis numquam redimi potest. *ib. num.* 10. Cui solvenda pensio est, dicitur censualista, & emere censum: qui solvere pensionem debet, dicitur vendere censum, & censuarius. *ib. n.* 11. Census *A gedore* usurarius. *ib. p.* 334. *num.* 8. Census distinguitur a livello. *ib. pag.* 331. *num.* 9. Census personalis licitus est, si sumatur pro tributo. Verum est se tradere in servitutem, pensione non soluta. *ib. p.* 336. *n.* 1. Census personalis licitus est, quando pensiones reddendæ æquant pretium pro eisdem traditum. *ib. n.* 2. Item census qui reipsa est contractus aleæ. *ib.* Item statuto justo titulo licita est emptio census minoris pretio quam valeat totus cumulus. *ib. n.* 3. Census personalis, præsertim utrinque redimibilis, quando pretium non æquat cumulum pensionum solvendarum, sublato quocumque alio justo titulo lucri cessantis, damni emergentis, periculi, aliave ratione, damnatur a Theologis, qui scripserunt ante constitutionem Pii V. uno vel altero excepto. *ib. n.* 1. & *seq.* A Pio V. cujus constitutio describitur. *ib. p.* 333. *num.* 5. Quid de eo Doctores sentiant post Pium V. *ib. p.* 337. *n.* 3. Rationes quibus probatur census personalis licitus, solvuntur. *ib. p.* 339. *n.* 1. & *seq.* Rejicitur multis argumentis talis census. *ib. p.* 340. *num.* 2. Constitutio Pii V. censum personalem damnans debet ab omnibus recipi. *ibid. p.* 343 a *num.* 1. Ea describitur. *ib. pag.* 333. *num.* 5.

Census realis est licitus certis conditionibus a S. Pio V. præscriptis. *ib. p.* 331. *&* n. 3. Hæ conditiones recensentur. *ib. p.* 345. a *num* 1. Plures animadversiones in harum conditionum commendationem. *ib. p.* 346. a *n.* 6.

Censuum diversa pacta. Illicitum est pactum quo obstringitur censuarius ut redimat censum ad arbitrium emptoris. VII. *p.* 348. *n.* 1. Juste venditor obligari potest ut redimat censum eadem moneta in specie qua emptus est, si æquale sit incrementi, & decrementi periculum. *ib. p.* 349. *num.* 2. Licitum est pactum quo obligatur venditor ut, si redimere censum velit, redimat totum simul, & non per partes. *ib. num.* 3. Pereunte fundo supposito censui, perit jure ditius ple census. *ib. n.* 4. Licet natura accesit non sit, ut tantum pars fundi censui subjiciatur. *ib. n.* 5. Census vitalitius licitus est, etiamsi fundetur in prædio. *ib. pag.* 350. *n.* 7.

Censura generatim inspecta quid sit. X. *p.* 248. *n.* 1. Censuræ ecclesiasticæ definitio. *ib. p.* 249. *n.* 2. Quid censuræ ecclesiasticæ nomine intelligatur. *ib. n.* 3. Variæ censurarum divisiones. *ib. n.* 4. & *seq.* Quænam sint latæ, quænam ferendæ sententiæ. *ib. n.* 6. Censuras infligere quis valeat. *ib. n.* 1. & *seq.* Quibus delegari possit facultas ferendi censuras. *ib. p.* 250. *n.* 4. Quomodo hæc potestas delegata acquiratur. *ib. n.* 7. In seipsum nemo censuram ferre potest. *ib.* Soli Clerici delegari possunt ad ferendam censuram. *ib. p.* 251. *n.* 9. Pueri, amentes, Episcopi excommunicati, suspensi, eorumque Vicarii ac delegati inepti sunt ad censuram ferendam. *ib.* Ad ferendam censuram non requiruntur determinata verba, sed sufficit quodlibet externum signum. *ib. n.* 1. Valent censuræ sub conditione, ea impleta. *ib.* Quinam citari debeant in ferenda censura. *ib. n.* 1. Utrum citas præscriptus ab Innoc. IV. sit necessarius ad substantialem censuræ valorem. *ib. n.* 3. Censuræ præmitti debet monitio. *ib. p.* 254. *n.* 4 V. *Monitio.*

Censura diebus non feriatis, & cum cognitione causæ ferenda est. X *p.* 252. *n.* 7. Valet tamen aliquando etiam his diebus, & sine causæ cognitione prolata. *ib.* Num, & quando extra proprium territorium superiores valeant censuras ferre. *ib. p.* 253. *n.* 1. & *seq.* Ob quas causas censura ferri debeat. *ib. n.* 1. Culpa, & contumacia propria requiritur ad incurrendam censuram. *ib. p.* 254. *n.* 2. An sufficiat venialis culpa, vel requiratur mortalis. *ib. n.* 3. Quomodo Prælati sive ex se levem præcipere, vel prohibere possint sub censura. *ib. num.* 4. Ob actum mere internum censura ferri nequit. *ib. num.* 5. Non incurritur in foro conscientiæ censura ob actum externum cui non sit annexus etiam interior animi affectus. *ib.* Peccatum exterius propter quod censura infligitur, debet esse in suo genere consummatum. *ib. p.* 255. *num.* 7. Quomodo Ecclesia jurisdictionem exerceat circa actus qui mere interni videntur. *ib. num.* 6. Censura lata contra exequentes criminis absolute non comprehendit mandantes, & consulentes. *ib. num.* 8. Quomodo intelligendum axioma; *Agentes, & consentientes pari pœna puniuntur.* *ib.* An consulens homicidium alicui jam parato ad illud patrandum subjaceat censuræ latæ etiam in consulentes. *ib. num.* 9. An consulens, si consilium revocet, sit immunis a censura. *ib. pag.* 256. *num.* 11. An idem sentiendum sit de mandante, mandatum revocante. *ib. num.* 12. & *seq.* An a censuris eximantur mandantes, & consulentes, etsi revocatio mandati vel consilii executori nota non fiat. *ib. pag.* 257. *n.* 14. & *seq.* Quinam possint censuris puniri. *ib. p.* 258. *num.* 15. Num Summus Pontifex sit censuris obnoxius. *ib.* Non baptizati censuris non ligantur. *ib.* Num, & quando tota communitas censuris plecti possit. *ib.* Potest quis ob unum delictum a pluribus judicibus censuris puniri. *ib. pag.* 259. *num.* 20. Immo & pluribus censuris ligari. *ib.* An toties multiplicetur censura, quoties multiplicantur delicta contra præceptum cui censura annexa est. *ibid. num.* 22. Qui excusatur a culpa, excusatur etiam a censura. *ib. num.* 1. Causæ a censura excusantes

quamam &c. ib. n. 2. Num ignorantia cenfuræ ab incurrenda excuset. ib. n. 3. V. Ignorantia. Quomodo poena censuræ differat ab aliis poenis latis a fæcularibus, & ecclesiasticis. ib. p. 280. n. 4. Quomodo se gerere debeat qui dubitat num sit censura aliqua irretitus. ib. p. 281. n. 8. Quid agere debeat innocens qui scandalum allegare & probare in tribunali damnatur, & censura subjicitur ut nocens. ib. n. 10. & seq. Propositiones Quesnelli hac de re damnatæ a Clemente XI ib. p. 262. n. 13.

Censura irretitus tenetur sub mortali quam primum absolutionem petere & sollicitare. X. p. 200. n. 1. Absolutio a censuris quotuplex. ib. p. 263. n. 2. Quæ forma servanda in absolutione a censuris. ib. n. 3. Num de jure aliqua solemnitas servanda sit in absolutione a censura. ib. n. 4. An valeat absolutio data, non satisfacta parte. ib. n. 4. Quomodo invitus possit a censuris absolvi. ib. p. [illegible] n. 6. An quis possit absolvi ab una censura, [illegible] ab aliis [illegible], vel diversis rationibus. ib. n. 7. A censuris potest absolvere qui est ordinarius. ib. n. 2. Qui habet potestatem absolvendi a casibus reservatis, potest etiam absolvere a censuris eisdem annexis. ib. p. 265. n. 1. Qui per facultatem concessam in Jubilæo, vel alio privilegio absolvit a censuris reservatis Summo Pontifici, potest absolvere etiam excommunicatum denuntiatum [illegible] [illegible], si tamen parti satisfecerit. [illegible] Quinam [illegible] absolvere a censuris [illegible] [illegible] ib. n. [illegible] Quinam vero a reservatis. ib. n. [illegible] In articulo mortis quilibet Sacerdos absolvere potest a censuris. ib. Similiter si accessus ad Superiorem sit valde difficilis. ib. Quid tenetur in hoc casu absolutus præstare debeat. ib. Clerici non Sacerdotes nequeunt in articulo mortis a censuris absolvere. ib. p. 266. n. 5. Qui possint absolvere a censuris latis ab homine. ib. n. 6. A quibus censuris [illegible] possint Episcopi absolvere. ib. n. 7. V. Episcopus. Quod reddat accessum ad Pontificem valde difficilem. ib. p. 267. n. [illegible] A quibus censuris absolvere valeant Prælati Regulares. ib. num. 14. V. Regulares. Inter censuras primum locum tenet excommunicatio. V. Excommunicatio. Suspensio. Irregularitas. Interdictum &c.

Cera Agni. V. Agnus.
Certitudo moralis omnem prudentem dubitationem excludere debet. III. p. 245. n. 7. Male ea certitudo a Casuistis Probabilistis explicatur. ib. p. 243. n. 3. & p. 244. n. 8.
Cerevisia inepta materia baptismi. VIII. pag. 72. n. 3.
Cessatio a divinis non est censura. X. p. 248. n. 3. In quo conveniat cum interdicto locali. ib. V. Interdictum.
Charta. V. Lusus alea.
Chirographum quo pretio vendi possit. VII. p. 156. n. 18. & seq.
Choreæ prout ut nunc hodie aguntur inter mares & feminas, male a Moralistis non paucis inroxiæ probantur. IV. p. 244. n. 3. Male etiamque pro licito earum usu antiquiores Summistæ. ib. n. [illegible] Laxa de iis Azorii, & Salmanticensium sententia improbatur. ib. p. 244. n. 5. Choreæ damnantur a Scripturis & Patribus. ib. n. [illegible] & seq. Rationes quoque eas ut exemplares damnandas ostendunt. ib. p. 249. & seq. n. 3. & seq. Inductæ sunt auctore diabolo. ib. In Deum offensi sequuntur. ib. n. 4. Ex choreis occasiones libidinis accipiuntur, quæ ad quinque capita reducuntur. ib. p. 246. n. 5. Referuntur. ib. n. 6. & seq. Choreæ damnatæ auctoritate Eminentissimi Cardinalis Lambertini, nunc Benedicti XIV. ib. p. 247. & seq. n. 1. & seq. P. Francolini auctoritas pro licito choreorum usu, & in SS. Patres responsa cum suis sententiis [illegible] referuntur, expenduntur, & refelluntur. ib. p. 250. & seq. n. 4. & seq. Choreorum consideratio practica. ib. p. 252. n. 1. & seq. Choreæ hodiernæ damnantur etiam a S. Francisco Salesio, quem falso Casuistæ in sui patrocinium allegare solent. ib. p. 253. & seq. n. 1. & seq.

Chrisma materia confirmationis VIII. p. 212. n. [illegible] Quid sit, & ex quibus conficiatur. ib. p. [illegible] n. 10. Debet ab Episcopo confici. ib. p. 222. n. 16. Num possit etiam a simplici Sacerdote ex dispensatione Ecclesiæ. ib. n. [illegible] Eo ungi debet frons confirmandi pollice Episcopi in modum crucis. ib. p. 224. n. 18.

Christus, Deus quidem mortem, non tamen conversationem passionis sub Pontio Pilato tenetur credere fideles. I. p. 70. n. 9. & seq. Et ad inferos descendisse, explicatur, pariter quod substantiam credi debet. ib. n. 12.

Christus particulam in sua consecratione panis non subdividit. VIII. p. 155. n. 14. Corpus ejus in coena & [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Tradito in fine [illegible] [illegible] Eucharistiæ. ib. p. 161. n. [illegible] Ejus verba non [illegible], sed litteraliter intelligenda sunt. ib. n. 8. & seq. Totus est in sacramento Eucharistiæ. ib. p. 173. n. [illegible] Nam cum ipso sint Pater, & Spiritus Sanctus. ib. n. 9. Est totus in qualibet specierum parte. ib. n. [illegible] Non est in Eucharistia sicut in loco. ib. p. 173. n. 6. Nequit percipi oculo corporeo, aut intellectuali. ib. n. 7. Quando apparet caro, vel puer, quid videatur. ib. n. 8. An tunc sumenda Eucharistia, & Missa. ib. p. 252. n. 9. Christus est adorandus in Eucharistia cultu latriæ. ibid. [illegible] & seq.

Chrysostomus (S. Joannes) publicam [illegible] [illegible] [illegible]. II. p. 264. n. 6.

Cicero (M. Tullius) decreverat humanæ naturæ mores describere. VI. p. 44. n. 6. Ex cujus verbis libris plures aequitatis regulæ a P. Concinna collectæ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Diserte Veterum [illegible] ob [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. IV. p. 231. n. 5. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] & seq. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ad picturam, [illegible] [illegible] [illegible]. I. p. 228. n. 18. Docet, voluptatem se esse dignam non esse, ut expetatur. ib. p. 228. n. 8. Ubi agitur de patria, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] esse docet. ib. p. 271. n. 5. Veniam [illegible] [illegible] facit. ib. p. 272. n. 7. Cautus alienas cur dormientes distinguat. III. p. 37. n. 12.

Cirisbei, ut vulgo vocant, milites servitute detenti, scite describuntur a Marco Tullio. II. p. 181. & seq. n. 4.
Cingulum quid significat. VIII. p. 296. n. 8.
Circumcisio probabilius instituta in remedium peccati originalis. VIII. p. 33. n. 21. Gratiam non conferebat ex opere operato. ib. p. 34. n. 24.
Circumstantia quæ peccatum afficiunt, quot. IX. p. 171. n. 1. Num sint aperiendæ circumstantiæ speciem mutantes, quando peccans ad eas non advertit. ib. n. 2. Regulare ut explicentur in confessione circumstantiæ, et solemnis quando sunt facta [illegible] initiati. ib. n. 4. Circumstantia [illegible], vel [illegible] in aliqua Religione est manifestanda, quando peccatum commissum est cum illis in materia turpi contra castitatem. ib. p. 172. n. 5. Sponsalium circumstantia aperienda, si Sponsi simul carnaliter peccarint. ib. n. 6. Amissio virginitatis num sit patefacienda respectu virginis. ib. n. 8. & p. [illegible] n. 14. Filiatio spiritualis quoque est dicenda a Confessario qui cum filia spirituali carnaliter peccavit. ib. p. 172. n. 9. & p. 185. n. 9. Quando dignitas personæ quæ peccavit, circumstantiam afferat in confessione explicandam. ib. p. 173. n. 12. & seq. Circumstantia impotentiæ in Ecclesia, vel in loco exponenda. ib. n. 14. Sacrilegium, vel [illegible] [illegible], aperienda. ib. n. 15. Confluentia peccandi est dicenda Confessario etiam non interroganti. ib. p. 174. n. 16. & seq. Contraria opinio videtur damnata in propositione 31. ab Innoc. XI. ib. p. 175. n. 19. Circumstantia notabiliter aggravans in confessione aperienda. ib. p. 180. n. 2. & seq. Opposita opinio quam accedat. ib. p. 181. n. 20. Circumstantia objecti, & scandali quando manifestanda. ib. p. 182. n. 2. & seq. Loci in quibus casibus dicenda. ib. p. 183. n. 16. Quando exprimenda circumstantia [illegible]. ib. p. 187. num. 22. & seq. Instrumentum, & quando exprimendum. ib. [illegible] Temporis item, & quando exprimenda. ib. [illegible] & seq. Tot. [illegible] [illegible] n. 28. Circumstantia Eucharistiæ, & quando in lampade manifestanda. ib. n. 29. Personæ complicis in peccato an manifestanda. ib. p. 189. n. 30. & seq. An ejus ex alio jure [illegible] [illegible], vel complicis. ib. p. 190. n. [illegible] & seq. Qui de re hac sapientissime decrevit Benedictus XIV. ib.
Circumcellionum fanatici, eorumque [illegible] [illegible] [illegible]. IV. p. 204. n. 1. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
Clemens Papa XI. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. V. p. 137. & seq. n. 16.
Clericus (Ioannes) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
Clericus cui [illegible] accipere debeat. X. p. [illegible] n. [illegible] Quinam tonsuram accipere valeant. ib. Quando Clerici tonsurati gaudeant honoribus, & privilegiis Cleri. ib. Habitus Clericalis simplex, communis, & solemnis. ib. n. 2. Clericus non deferens habitum, & tonsuram peccat mortaliter. ib. n. 3. & seq. An peccet, si vestem deferat ad modum [illegible] laicorum. ib. p. 36. n. 5. Quid si deferat comas [illegible], & pulvere Cyprio aspersas. ib. & seq. Peccant Confessarii, si Clericos sic incedentes absolvant. ib. p. 37. n. 7. Quomodo sequitur [illegible] ut quis Clericus fiat, & tonsuram accipiat. ib. n. 8. An peccet suscipiens statum clericalem, & tonsuram, si sibi [illegible] fit peccati lethalis. ib. n. 9. Clericus [illegible] accipere, si animum habeat deserendi clericalem statum. ib. p. 38. n. 10. Clericis necessaria est scientia. ib. p. 39. n. 1. Sed quænam præsertim [illegible]. ib. n. 2. & seq. Munus sanctitas [illegible] in Clericis requiritur. ib. p. 40. n. 3. Non sunt absolvendi qui inveterata libidinis voluntate detinentur, ut ad Ordines possint accedere. ib. p. 41. n. 13. Sed aliquo temporis intervallo probandi. ib. p. 42. n. [illegible] Epistolæ ecclesiasticæ quale in Clericis esse debeat. ib. n. 14. & seq. Quibus mediis haurire modum [illegible] queant, [illegible] comparare. ib. p. 43. n. 16. A quibus debeant abstinere. ib. p. [illegible] n. [illegible] Peccant, si laicis, vel mercaturam exerceant. ib. n. 2. Negotiatio est ipsis interdicta. ib. n. 4. V. Negotium. Venatio quoque est Clericis prohibita. ib. p. 44. n. 24. & seq. Quidam alii ludi quam severe Clericis prohibentur. ib. p. 46. n. 28. Peccant lethaliter Clerici qui de [illegible], vel occultato habitu clericali larvati in publicum prodeunt. ibid. pag. 47. num. 30. Clericis prohibita est venatio clamosa. VII. pag. 26. num. 20. Vide Negotium. Venatio. Clerici beneficiati. Vide Beneficia.
Clerus Gallicanus paratur [illegible] reprobavit in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. V. p. [illegible] n. 7. Damnans propositionem, qua afferebatur Patriarchas, Prophetas, Angelos, ipsumque Christum æquivocationibus [illegible] [illegible], & restrictionibus mentalibus. [illegible] p. 35. n. 30.
Coadjutor cum futura successione tenetur, laborare principali, [illegible] prabendæ. X. p. [illegible] n. [illegible] An [illegible] potest se lucrari, [illegible] principali [illegible] [illegible]. ib. Quot sit [illegible] [illegible] inter Coadjutores. ib. Potest de jure modo [illegible] [illegible] [illegible] principali. ib. Tenetur habitum, & tonsuram clericalem deferre. ib. n. [illegible] Non tenetur ad divinum officium recitandum. ib. Num [illegible] valeat ex fructibus [illegible] inter partes convenerit. ib. Nec obtinere, [illegible] [illegible] quod solvunt Canonici [illegible].
Coadjutoria quid, & quotuplex sit. X. p. [illegible] n. 11. Concedi vetuit cum jure futuræ successionis Tridentina Synodus. ib. Porro tamen genus Summus Pontifex, cognita causa, & urgente necessitate. ib. Quando expediatur litteras Coadjutoriæ, si principalis obiit, successio nulla est. ib. n. 14. Coadjutoria temporalis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Coadjutoria non est propter [illegible] [illegible]. ib. n. 14.
Cocolata primum cibaria in Indiis Occidentalibus. V. p. 247. n. 1. Deinde in Hispanos migravit. ib. Et anno [illegible] ad Italos penetravit. ib. Quid prout [illegible] [illegible] [illegible] pag. 114. n. 4. Nec [illegible] ab [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]

potus artificialis qui potus effectum patere nequit, potus evadat. ib. n. 3. Cocolata ieiunii ecclesiastici legem violat, p. 125. n. 4. Quod illa diluatur aqua, efficit quod magis frangat ieiunium quam contra. ib. p. 126 n. 5. Referuntur recentiores Auctores adversus cocolatam pugnantes, p. 127. n. 6. Ab eorum sententia nihil differt media sententia Leandri. ib. pag. 128. n. 7. Argumenta omnia Cardin. Brancacci, & Gonzae, itemque Thomae Hurtado in favorem cocolatae excogitata in examen adducuntur, eorumque sententiam omnino falsam, & improbabilem esse ostenditur, ib. p. 129. & seq. n. 2. & seq. P. Viva sententia referuntur, & refelluntur. ib. Cocolata non habet rationem potus. ib. p. 130. num. 4. Falsum est non adversari integritati ieiunii potum, nisi sit extractus ex materia in diebus esurialibus prohibita. ib. Solvitur obiectio desumpta ex cerevisia. ib. p. 132. n. 5. Assignatur regula certissima discernendi quodnam mixtum, licet potabile, ieiunium ecclesiasticum solvat. ib. & seq. n. 6. Declarationes Pontificiae quae allegantur pro cocolata, commenta, & aniles fabulas esse ostenditur. p. 132. n. 7. & seq. Sicut etiam consilium, quod dicitur Martini Navarri, esse commentitium. ib. p. 134 n. 11. Male vapulat ab Hurtado Pasqualigus, quod rationes non invenerit pro cocolata. ib. num. 12. & seq. Male itidem Hurtadus pro se Lezanam adducit. ib. p. 135 & seq. n. 14. Solvitur obiectio petita ex consuetudine sumendi cocolatam. p. 136. n. 19. & seq. Huiusmodi consuetudini desunt omnia requisita ad veram consuetudinem inducendam adversus legem. ib. Sibi inconstans est, & plerumque falsus Hurtadus in assignandis rationibus, & auctoritatibus pro cocolata. ib. p. 139. num. n. 20. Consilium ab ipso attributum Martino Navarro refertur, ostenditurque esse manifestam imposturam. ib. num. 21. & seq. Solvitur aliud Hurtadi obiectum petitum ex Probabilismo, & consuetudine. ib. p. 140. & seq. n. 22. & seq. Et aliud eiusdem petitum ex sumptione Electuariorum. ib. p. 141. num. 25. & seq. Eius doctrina, quae docet cocolatam frangere ieiunium, si sumatur ut nutriat, manifeste retorquetur in eumdem. ib. n. 27. & seq. Eius effugium ad intentionem qua sumitur cocolata, ridiculum est. ib. pag. 142. num. 30. Exemplum vini ab eo adductum suae sententiae non prodest, sed obest. p. 143. num. 31. Exsufflatur argumentum omnino festivum P. Calini pro cocolata. ib. n. 32. & seq. Mutua adversariorum pugna pro cocolata tuenda, falsam illorum esse opinionem evincit. ibid. num. 34. Cardinalis de Lugo facetum dictum de cocolata refertur, iustaque animadversione excipitur. ib. Refertur ex P. Tamburino factum notabile, probans cocolatam esse maxime nutritivam. ib. p. 144. num. 2. In potu cocolatae datur parvitas materiae. ib. p. 145. n. 2. Hanc non bene assignant Cardinales Cozza, & Brancaccius, nec non P. Viva, Leander, Elbel, & Pasqualigus. ib. Praecisa huius parvae quantitatis mensura vix designari potest. ib. p. 145. num. 3. Sumens eam portionem in materia parva, peccat venialiter. ib. Parva materia non est uncia cocolatae, quatuor, vel quinque unciis aquae immixta. ib. & p. 146. num. 4. Si parum pulveris cocolatae ita aquae immisceatur, ut haec naturam aquae, & rationem veri potus retineat, non violabitur ieiunium. ib. num. 5. Sicut neque si quis eam sumat ex aliquo stomachi incommodo, aut nulla aliqua laboris occurrente caussa. ib. p. 146. num. 6. Potus cocolatae reprobatur ab Ecclesia Gallicana. ib. n. 7. Male Auctor Anonymus eum licitum defendit auctoritate Ludovici della Fabra Physico-Medici, ib. p. 147. n. 1. Male contendit eum esse medicinalem potum, idque peius confirmat auctoritate S. Augustini. ib. n. 2. Anonymus ille Auctor describitur. ib. & n. 3. & seq. Ludovici a la Fabra rationes partim falsae, partim ineptae referuntur, & refelluntur. ib. p. 148. n. 6. & seq.

Codicillus est scriptura ultima aliquam dispositionem continens, absque directa heredis institutione. VII. p. 378. n. 2.

Coelibatus legem inique vituperant haeretici. X. p. 33. n. 1. & p. 34. n. 9. Coelibatus non est iure divino, sed tantum ecclesiastico Statui clericali annexus. ib. p. 33. n. 2. Ius ecclesiasticum Clericis coelibatum praecipiens ab Apostolis exordium sumpsisse testantur Patres. ib. n. 3. & seq. Lex coelibatus circa Subdiaconos rata fuit. ib. p. 34. n. 6. & seq. Quando Subdiaconorum matrimonia invalida esse coeperint. ib. n. 8. Quam consentanea sit lex continentiae Sacris Ministris. ib. n. 9.

Cognatus. Vide *Agnatus*.

Cognatio triplex est, naturalis, spiritualis, legalis. X. p. 189. n. 1. Cognatio naturalis etiam consanguinitas dicitur. ib. Quid sit consanguinitas, & quotuplex, ib. n. 2. Regulae a Theologis, & Iurisperitis assignatae pro computatione graduum consanguinitatis. p. 190. n. 3. Dispari modo computantur gradus in iure civili, & in iure canonico. ib. n. 4. Nulla sunt matrimonia in primo gradu lineae rectae. ib. n. 5. Num illicita sint, & nulla in quolibet gradu eiusdem lineae. ib. n. 6. In linea transversali non sunt iure naturae nulla etiam in primo gradu, ut inter fratres, & sorores. ib. pag. 191. n. 7.

Cognatio spiritualis est propinquitas personarum iure ecclesiastico inducta. X. p. 191. n. 9. Contrahitur solum in baptismate, & confirmatione. ib. Quinam hanc cognationem contrahant. ib. Baptisma verum esse debet, & solemne ad cognationem inducendam. ib. In privato baptismo non contrahitur inter patrinos, & baptizatum, bene vero a baptizante cum baptizato. ib. Si puer baptizatus subaperiatur, non contrahitur cognatio spiritualis. ib. Contrahitur in baptismo sub conditione administrato. ib. Infidelis baptizans non contrahit cognationem spiritualem. ib. & VIII. p. 172. p. 16. & p. 136. n. 1.

Cognatio legalis quid sit, & quas conditiones requirat. X. p. 192. n. 10. Inducit impedimentum dirimens matrimonium aut prohibitivum. ib. n. 13. Adoptio duplex. ib. n. 11. quaenam adoptio impedimentum inducat legalis cognationis. ib. Inter quos adoptio inducat impedimentum legalis cognationis. ib. Quamdiu hoc impedimentum duret. ib.

Col-

Colonus damnatus qualis. VII. p. 382. n. 7.

Collatio, seu refectiuncula serotina, quae sumitur in die ieiunii, originem habuit a collocutione, & conferentia spirituali Monachorum. V. p. 117. & seq. n. 1. Explicatur. ib. Saeculo XIII. pro sola potus sumptione accepta fuit. ib. p. 118. n. 3. Saeculo XVI. communiter usus obtinuit sumendi praeter potum etiam aliquid cibi. ib. n. 4. Ostenditur hanc collationem serotinam non adversari integritati ieiunii. ib. p. 119. n. 5.

Quantitas cibi in collatione permissa, diu fuit satis modica. V. p. 155. & seq. n. 2. D. Carolus Borromeus concessit pro serotina collatione unciam cum dimidio panis, & vini poculum. ib. Casuistae eam nimis extendentes reiiciuntur. ib. p. 156. n. 3. Laxe eam ad octo uncias extendit P. Milante. ib. Et laxe P. Sporer ad quartam partem coenae. ib. n. 4. Non videtur extendenda ultra duas uncias panis, & unam unciam amygdalarum, aut ficuum, aut nucum, detractis corticibus. ib. p. 157. num. 5. Falso & laxe ait Diana fructus esse licitas in ea octo uncias, atque esse ab omnibus licitas sustinendas. ib. Illius quantitas augeri non potest licite in pervigiliis Nativitatis, & Resurrectionis Domini &c. aut alio die, nisi ubi vere obtinet consuetudo eam augendi. ib. p. 158. & seq. n. 6. Laxe docent Diana, & Leander excessu duarum unciarum supra octo incolpabiliter die ieiunii sumptarum ieiunium non frangi. ib. n. 7. Laxe docet Bonacina in ea sumi posse iusculum ex cibis esurialibus, pisciculum, aut exiguam partem piscis maioris. ib. p. 159. n. 8. Impetitur haec opinio. ib. Cibi in ea permissi sunt panis, poma, pyra, ficus, uvae sive recentes, sive siccae, olea, nuces, herbae crudae, dulciaria, seu bellaria, idque genus similia. ib. p. 159. n. 9. Non tamen permitti debet cibus concretus ex pane & herbis, oleoque, & sale conditus, ut laxe permittit Leander. ib. n. 10. Impugnatur haec opinio. ib. Laxe Bonacina, & Sporer in ea collatione concedunt pisciculos recentes, aliquid butyri, casei, & ovorum. ib. p. 160. n. 11. & seq. Refelluntur auctoritatibus vel ipsorum benigniorum Casuistarum. ib. Sporer etiam in ea conceduntur a Bonacina pisciculi fumo exsiccati, vel sale conditi. ib. p. 161. & seq. n. 13. Refellitur haec opinio. ib. Absolute non licet in ea edere lacticinia, etiam ubi haec licent in prandio. ib. p. 163. n. 15. Haec in ea licet viris nobilibus, delicatis, Advocatis, Procuratoribus, Lectoribus, omnibusque studiose sumere collationem maioris quantitatis quam ceteris liceat. ib. n. 16. Opposita Pasqualigi, Leandri, & Cozzae opinio refellitur. ib. Illis non favet consuetudo Curiae Romanae. ib. Collationem summo mane absque iusta caussa sumere non licet, illato prandio in vesperum. ib. p. 164. n. 17. Iusta tamen caussa sic eam sumendi est iter. ib. n. 18.

Columbas alienas illecebris ad propria pertrahere columbaria peccatum est. Si domum quod campis infestent, publica consuetudine tolerari, impediri, nequeunt quin ad propria columbaria sedeant. Si alienae columbae sponte in illis immisceant, tunc suas. VII. p. 24. n. 3.

Colombiere (P. de la) pietas laudatur. III. p. 104. n. 57.

Comestio, & potatio usque ad satietatem ob solam voluptatem sunt peccata. I. p. 227. & seq. n. 2. Oppositum damnatur ab Innoc. XI. ib. Laxe, & virtualiter de hoc damnatae Ioannis Sanchez, & P. Moya sententiae. ib. n. 3. & seq. Propositio de hoc damnata ab Innoc. XI. proscripta est quoad omnes tres sui partes. ib. n. 3. & seqq. Satietas, quae famem pellit, non est damnata, bene vero qua quis praeter id immoderatam cibi quantitatem absque necessitate sumit. ib. n. 6. Voluptas, ob quam solam quis comedit, & bibit, peccatum est. ib. p. 228. n. 8. Ciceronis, & Senecae de hoc sententiae. ib. Licite non potest appetitus naturalis suis actibus frui. ib. p. 229. & seqq. n. 9. & seqq. Oppositam P. Viva sententiam implicite damnatam esse ostenditur. ib.

Comitolus (P. Paulus) recte prudenterque blasphemis consuetudinariis poenitentias iniungebat. III. p. 65. n. 9. Ex oratione M. Tullii pro Aulo Cecina nonnulla ad aequitatem illustrandam exempla collegit, quae referuntur. VI. p. 230. n. 6. Sicut tum ex Iure Pontificio, tum ex Civili, pluresque alias ex eodem M. Tullio collegit aequitatis regulas. ib. p. 231 n. 10. Recensentur omnes sigillatim. ib. & seqq. n. 1. & seqq.

Commixtio est cum res ita miscentur, ut partes eaedem permanentes conflent unum tertium. Si separari possunt, pertinent ad suos respective dominos: sin, commiscens pretium tantum rei alienae admixtae solvet. VII. p. 23. n. 5.

Commodatum est rei alicuius quoad usum suum gratuita concessio ad tempus. VII. p. 363. num. 8.

Commutationes iustitia. Vide *Iustitia*.

Communio laica qualis sit. VIII. p. 185. n. 29. Qualis peregrina. ib. n. 30. Qualis praesanctificatorum. ib. n. 31. V. *Eucharistia*, *Missa*, *Viaticum*.

Communio paschalis praecipitur iure ecclesiastico. V. p. 252. n. 1. Hoc praeceptum obligat solos fideles baptizatos. ib. n. 2. Antiquitus ante usum rationis statim post baptismum infantes Eucharistia reficiebantur. ib. n. 3. Nunc omnes eam sumere debent semel in anno, cum ad annos discretionis pervenerint. ib. n. 4. Hoc explicari debet, cum infantes sunt doli capaces. ib. n. 5. Refellitur P. Suarez, maiorem in pueris requirens cognitionem pro communione quam pro confessione peragenda. ib. & p. 253. n. 6. Parentum, & Sacerdotum est explorare, an pueri Eucharistiae cognitionem aliquam sint assecuti. ib. p. 254. n. 7. Diluitur obiectum Suarez. ib. n. 8. Parentes, & Confessarii non permittentes pueros doli capaces sumere Eucharistiam in articulo mortis, absolute loquendo peccant mortaliter. ib. p. 255. n. 10.

Tempus in quo obligat praeceptum sumendi Eucharistiam, est paschale, ib. p. 253. n. 2. Comprehenditque quindecim dies, a Dominica scilicet Palmarum usque ad Dominicam in albis. ib. n. 3. Communionis paschalis praeceptum fideles implere tenentur cum primum possunt, quacumque ex caussa sive legitima,

sive

sive non illud suo tempore implere omiserint. *ib.* p. 266. n. 5. Hujusmodi præceptum primario & absolute imperat communionem, secundario tempus quo fieri debet. *ib.* p. 267. n. 6. Qui prævidet se communionem sumere non posse infra quindecim dies Paschatis, probabilius tenetur illam anticipare. *ib.* p. 268. & *seqq.* n. 8. & *seq.* Satisfit argumentis sententiæ contrariæ. *ib.* Non satisfit præcepto communionis paschalis per sacrilegam Domini manducationem. *ib.* p. 270. n. 1. Oppositum damnatum fuit ab Innoc. XI. *ib.* Excommunicati, & interdicti excusantur a sumptione Eucharistiæ, dummodo ipsi in caussa non sint cur a scolaris non absolvantur. *ib.* n. 2. & *seq.*

Sumenda est Communio Paschalis in propria Parochia, aut alibi de licentia Parochi. V. p. 272. n. 5. Eam sumentes in Cathedrali, quæ non est propria Parochia, non satisfaciunt præcepto. *ib.* n. 4. Sacerdotes Missam celebrantes satisfaciunt præcepto, ubicumque celebrant. *ib.* n. 5. Regulares in Paschate possunt Eucharistiam suis famillaribus ministrare. *ib.* n. 6. Non tamen aliis, ita ut per eam communionem præcepto satisfiat. *ib.* n. 7. Neque possunt etiam devotionis titulo in die Resurrectionis dominicæ sæcularibus Eucharistiam ministrare. *ib.* n. 8. Sicut nec possunt, nisi Parocho deficiente, eam fidelibus ministrare in articulo mortis. *ib.* p. 274. n. 9.

Advenæ, & peregrini qui ad proprias Parochias redire nequeunt Paschatis tempore, satisfaciunt præcepto communionis in quacumque Ecclesia eam sumant. *ib.* p. 282. n. 20. Jure communi nulla censura lata est contra transgressores illius præcepti. *ib.* n. 22. Privantur illi tamen ingressu Ecclesiæ, & ecclesiastica sepultura. *ib.*

Commutatio voti est ejus substitutio pro alio. III. p. 204. n. 1. Qui possunt dispensare, possunt etiam vota commutare. *ib.* n. 2. Vovens omnino, ne in æquale quidem melius propria auctoritate commutare potest. *ib.* p. 205. n. 3. & *seqq.* Respondetur objectis. *ib.* Qui e minus, sive in æquale bonum suum votum propria auctoritate commutaret, peccaret mortaliter. *ib.* p. 207. n. 16. Vovens unum ingredi Religionem, non potest propria auctoritate aliam æque bonam ingredi. *ib.* n. 17. In rebus quæ usu consumuntur, non potest unapro alia voto promissa substitui, nisi sint intra eamdem speciem. *ib.* n. 18. Multo minus loquendo de rebus, quæ usu non consumuntur. *ib.* Vovens tradere filium determinatæ Religioni, non potest alium propria auctoritate substituere. *ib.* 209. n. 19. Nec laicus, nec Clericus conjugatus capax est jurisdictionis commutandi vota, nisi ex Papæ dispensatione. *ib.* n. 21. Vota probabilius commutanda sunt in æqualem moraliter materiam. *ib.* n. 3. & *seq.* Laxa Sporer sententia improbatur. *ib.* p. 210. n. 5. Cum facile est æqualitas, locum habet commutatio. *ib.* n. 5. Commutatio in materiam minorem, & absque debita æqualitate, non vacat culpa mortali. *ib.* n. 7. Commutatio in evidenter melius facta a Prælato potestate prædito nullam caussam requirit. *ib.* n. 9. Sicut etiam in evidenter æquale, & simul probabiliter melius. *ib.* n. 10. Eam facere non potest Prælatus in rem æqualem, nisi cum aliqua caussa. *ib.* n. 11. Si commutatio fiat virtute jubilæi, bullæ cruciatæ, aut alterius pontificii privilegii, satis est absque caussa executio operum in eo præscriptorum. *ib.* n. 12. Ut commutatio fiat in æquale bonum sola voventis utilitas non sufficit. *ib.* p. 211. n. 13. Sed requiritur quod adsit caussa saltem levis. *ib.* n. 14. Alias commutatio licet valida, esset tamen illicita. *ib.* n. 15. Si vero fiat in minus bonum absque rationabili caussa, nulla est. *ib.* n. 18. & *seq.* Multo magis si fiat propria auctoritate. *ib.* p. 212. n. 20. Commutans votum in minus, aut æquale bonum absque rationabili caussa, solum venialiter peccat, nisi notabiliter sit diminutio rei voto subrogatæ. *ib.* n. 22. Qui sic tamen sibi ipsi votum commutaret, peccaret mortaliter. *ib.* Cum commutatio apparet illegitima, atque manifeste in rem minorem, præsumendum non est commutationem dispensationi permissam esse. *ib.* n. Vel amplior est commutatio in jubilæo, quam in Bulla Cruciatæ. *ib.* n. 2. Vota castitatis, & Religionis sunt in ea bulla, nisi in jubilæo, licet vota perfecta, & absoluta. *ib.* p. 213. n. 2. Commutatio sub lætu, quam extra confessionem fieri potest. *ib.* n. 3. Non tamen in bonis. *ib.* n. 4. Commutari non possunt vota Religionis, & castitatis vi jubilæi, aut bullæ etiam accedente urgente. *ib.* n. 5. Sicut nec votum, & juramentum erogandi eleemosynam Ecclesiæ, aut pauperi determinato post illius acceptationem. *ib.* n. 8. Qui semel laboratus est jubilæum, potest post illud commutationem votorum obtinere. *ib.* n. 7. Commutatio jubilæi concessa, confessio etiam omissis subsidiis ex negligentia operibus injunctis. *ib.* p. 214. n. 8. Peccat tamen mortaliter ea culpabiliter omittens. *ib.* Confessarius postulato tempore jubilæi vota commutare renuens sine justa caussa peccat. *ib.* n. 9. Commutato voto in aliam materiam non extinguitur, sed mutatur prior obligatio. *ib.* n. 1. Facta voti commutatione non tenetur vovens reverti ad priorem materiam, si materia substituta facta sit impossibilis. *ib.* n. 2. Ad illud tamen tenetur etiam elapso tempore definito, si possit impleri. *ib.* Post commutationem factam in melius, & acceptatam non potest vovens ad primam redire materiam. *ib.* p. 215. n. 6. Idem est post commutationem factam in rem æqualem. *ib.* n. 7. In voti commutatione sola materia voto promissa spectanda est, sed in dispensatione etiam vinculum promissionis. *ib.* p. 216. n. 2. Explicatur. *ib.* Major aut minor materiæ dignitas & ab excellentia virtutis cujus est fructus, & a circumstantiis est inspicienda. *ib.* p. 217. n. 3. Explicatur. *ib.* In quolibet voto inspiciendus est potissimum finis, qualitas, & dignitas. *ib.* n. 4. Recipiendi voti difficultas etiam ex eo consideranda est, quod difficultas laboriosi meritum auget. *ib.* n. 5. Explicatur. *ib.* Licet congruum sit, non est tamen necesse ut votum personale in personale, & reale in reale commutetur. *ib.* p. 218. n. 6. In votorum conditionalium commutatione considerandum est quam cum ingens sit eventus conditionis, dum illa in absoluta sunt commutanda. *ib.* n. 7. Explicatur. *ib.* In qualibet votorum commutatione semper spectanda voventis fragilitas, cavendumque est ne nimis gravetur, aut peccandi periculo expositus maneat. *ib.* n. 8. Explicatur, & exemplificatur. *ib.* & n. 9. In peregrinatione considerandum, utrum iter pedestre sit, nec ne. *ib.* n. 20. Modus commutandi votum ingrediendi Religionem Dominicanam assignatur ex Medina. *ib.* n. 24. Sicut non ineundi matrimonium, & Sacerdotii suscipiendi. *ib.* p. 219. n. 12. & *seq.*

Compensatio proprie est debiti & crediti inter se invicem contributio, IV. p. 331. n. 1. Damnatam fuit ab Innoc. XI. famulos & famulas domesticas posse occulte heris suis surripere ad compensandam operam suam, quam majorem judicant salario quod recipiunt. *ib.* & *seq.* n. 2. Laxe Viva, La Croix, & Salmanticensium damnatæ propositionis interpretationes improbantur. *ib.* & p. *seq.*

Ad compensationem, ut licita sit, aliquot a Theologis conditiones præscribuntur, IV. p. 332. & *seq.* n. 2. Prima est ut debitum sit ex justitia debitum, liquidum, atque certum. *ib.* Laxæ & improbabiles sententiæ Joannis Sanchez, De Lugo, Dianæ, & Moyæ de debiti probabilitate referuntur, & improbantur. *ib.* Ad eam requiritur quod tempus sit tempus solutionis. *ib.* p. 335. n. 3. & *seq.* Laxa & improbabilis Dianæ, Tamburini, Sporer, Illsung, Tamburini, & La Croix opinio de debito alias non extante refertur, & improbatur. *ib.* Secunda conditio est, ut res, quam accipis, sit tui debitoris. *ib.* n. 5. Laxe hanc conditionem limitant pro loco accessori Sporer, Lessius, Tannerus, & alii. *ib.* Tertia conditio est, ut rem tibi debitam nequeas commode obtinere. *ib.* n. 18. & *seq.* Laxa & falsa de ea Sporer, La Croix, Tamburini, & Dianæ opiniones improbantur. *ibid.* Quarta conditio est, ne plus accipias quam tibi debetur. *ib.* n. 8. Quinta est, ut compensatio fiat absque damno tertii. *ib.* num. 9. Laxe La Croix cum Sporer ait eam licere, si alius reputetur furatus rem quam tu accipis, & cogatur restituere. *ib.* Sexta conditio est, ut compensatio fiat in eadem specie, si potest. *ib.* n. 10. Septima est, ut fiat absque damno aliorum creditorum. *ib.* p. 334. n. 11. Etiamsi rem penes te habeas, & alii creditores sint anteriores. *ib.* Contraria opposita sententia improbatur. *ib.* Laxe Diana, & Sporer defendunt compensationem licitam esse cum præjudicio anteriorum creditorum, sive creditor habeat, sive non penes se bona debitoris. *ib.* n. 12. & *seq.* Creditor Principis probabilius non potest sibi compensare creditum defraudando tributum, seu gabellas, quas Titius conduxit. *ib.* num. 14. Compensationem occultam absolute illicitam esse ostenditur rationum momenta per doctissimum P. Eliam de congesta, quæ referuntur. *ib.* p. 335. n. 15. & *seq.* Falso D. Thomas in patronum citatur occultæ compensationis. *ib.* p. 337. n. 9. Plurimæ in praxi observantur quinque conditiones, quas pro licita compensatione Theologi assignant. *ib.* n. 21. Doctrina approbans eam ut licitam, periculorum plena est. *ib.* p. 338. n. 22. Saltem in ea Probabilistarum quorumdam laxitates vitandæ sunt. *ib.* p. 338. n. 17.

Esculenta, & poculenta quæ famuli clam accipere solent ad sedandam famem, & sitim, communiter non sunt peccata mortalia. IV. p. 339. n. 25. Nisi ea aliam finem acciperent v. g. ludere &c., fiuntque in magna quantitate. *ib.* n. 29. Benignus Probabilistarum defendentium occultam compensationem laxæ famulis, officialibus, & Principum ministris, gravius perniciosa est Principibus, dominis, & mercatoribus. *ib.* & *seq.* num. 6. & *seqq.* Compensatio piscatorum Comaclensium exponitur, & omnino injustam esse ostenditur. *ib.* p. 340. & *seqq.* n. 1. & *seqq.* Sola Principis auctoritas ea opinione potest. *ib.* num. 5.

Compensatio honoris, & famæ. V. *Fama*.

Compensatio occulta raro in praxi licita est. VII. pag. 122. num. 3. Cui negatur legatum ex testamento minus solemni, nequit uti occulta compensatione. *ibid.* pag. 211. num. 5. Non est licita hæc compensatio, quando debitum est tantum probabile. *ib.* num. 6. Nec quando utrinque est æqualis probabilitas. *ib.* pag. 125. num. 18. Imino nec quando meum debitum probabilius judico. *ibid.* pag. 126. num. 10. In compensatione accipi nequit res a debitore dono accepta etiam ante acceptationem. *ib.* n. 29. Nec pecunia quam Petrus misit Paulo in debiti solutionem. *ib.* n. 21. Nec in compensatione ei licet qui se obligavit sub juramento ad debiti solutionem. *ib.* n. 22. Non licet uti compensatione præsenti pro debito futuro. *ib.* p. 127. n. 24. Qui occulte sibi compensat, jurare nequit se nihil accepisse. *ib.* n. 25. Famuli, & Famulæ domesticæ non possunt occulte heris suis surripere ad compensandam operam suam, quam majorem judicant. & contrariam damnatam. *ib.* n. 26. Nec proprio, nec Confessarii judicio. *ib.* p. 128. n. 27. Famuli qui plus laboris impendunt quam conventum cum domino fit, uti occulta compensatione nequeunt. *ib.* n. 28. Nec officiales qui minoris pacto operas suas locant. *ib.* n. 29. Nec ministri &c. ex quo stipendio contenti, ut dominorum gratiam obtineant ad consequenda beneficia, si Domini negligant eorum patrocinari. *ib.* n. 30. In debitis ex injuria non potest compensatio cum bonis, vel obsequiis gratuitis. *ib.* p. 129. n. 31. Compensatio non valet in foro conscientiæ, dum adsunt creditores anteriores. *ib.* n. 33. Compensatio locum non habet in celebratione Missarum. *ib.* p. 130. n. 34. Famulus Principis, cui ultra stipendium dabatur hordeum pro uno equo, nequit hordeum accipere, dum equum non habet. *ib.* n. 35. Sartores magistri non valent retinere fragmenta vestium in compensationem majoris stipendii sibi debiti. *ib.* n. 37. Nec sartorum famuli in compensationem exiguæ mercedis. *ib.* n. 38. In restitutione famæ non est licita compensatio. *ibid.* pag. 183. num. 40. Nec pro infamia retineri, aut surripi pecunia

nia potest, *ibidem*, *pag.* 221. *num.* 43.

Concilium Tridentinum non definivit, attritionem servilem sufficere ad iustificationem in sacramento pœnitentiæ. IX. *p.* 44. *n.* 1. & *seqq.* Nec doctrina eius sufficientiam adstruenti favet, *ib. p.* 47. *n.* 1. & *seqq.* V. *Attritio*. Docere videtur, non omnem contritionem, licet sit dolor de peccato ob offensam Deo illatam, semper peccati maculam abstergere. *ib. p.* 13 *n.* 1. & *seqq.* Præcipit omnibus Sacerdotibus sibi consciis gravis culpæ, ut Missæ celebrationi confessionem præmittant, si copiam habeant Confessarii. *ib. n.* 3 V. *Contritio*. Amoris initialis necessitatem in sacramento pœnitentiæ infinuat, *ib. p.* 84. *n.* 1. & *seq.* Eius decretum a cavillationibus Francolini, & Turnely vindicatur. *ib. n.* 2. & *seq.* & *p.* 86. *n.* 7. & *seqq.* Quid circa indulgentias docuerit, *ib. p.* 253. *n.* 1. Statuit, nullum Sacerdotem sive secularem, sive Regularem posse confessiones audire, nisi sit ab Episcopo approbatus. *ib. p.* 320. *n.* 1 & *seqq.* V. *Iurisdictio*. Casuum reservationem necessariam ad disciplinam ecclesiasticam declarat. *ib. p.* 326. *n.* 1.

Concionator quando peccet letaliter verbum Dei in peccato mortali annuntians, VIII. *p.* 38. *n.* 23. & *seq.*

Concubinatus differt a fornicatione. IV. *p.* 214. *n.* 1. Eius usurpatio diversa est in iure civili, ac canonico. *ib. n.* 2. & *seq.* Damnatæ de eo propositiones, *ib. p.* 231. *n.* 4. Semel, & bis absolvendus non est concubinarius, promittens se dimissurum concubinam. *ib.* & *seqq.* *n.* 6. & *seqq.* Etiamsi concubinarius esset persona nobilis & fide digna. *ib. p.* 232. *n.* 10. Refelluntur Salmanticenses. *ib.* Multo minus si in alia confessione id promisit, & non stetit promissis, etiam si signa veri doloris, & propositi occasionem illam tollendi exhibeat. *ib. p.* 233. *n.* 11. & *seqq.* Refelluntur laxitas P. Vivæ. *ib.* Neque absolvendus esset prima vice, si quis esset ita stupidus, ut ignoraret se debere concubinam dimittere, priusquam absolvatur. *ib. p.* 234. *n.* 14. Regula servanda in absolutione concubinarii, & in occasione proxima existentis. *ib. n.* 15. & *seq.* Reiicitur concubinarius numquam esse credendum. *ib.* Concubinario post separationem a concubina nullo modo permittendum est ut illam visitet. *ib. p.* 235. *n.* 17. Filiusfamilias qui domi concubinam habet, si inutilia experiatur omnia Confessarii remedia, tenetur domum paternam deserere. *ib. n.* 20. Mulier paupercula, quæ aut consanguineo, aut divitis inserviens illorum efficitur pellex, absolvenda non est, nisi prius ab illis recedat. *ib. n.* 20. Sicut neque concubinarius dimissæ concubinæ domum ad alendos suos filios ingrediens, si ex hoc novæ fornicationes cum eadem sequantur. *ib. p.* 236. *n.* 21. Et neque illi qui exercendo artes honestas, & Reipublicæ necessarias, adhuc omnibus adhibitis remediis in occasione proxima versantur, si illas non deserant. *ib. n.* 23. Neque hospites qui quoties hospites recipit, rem cum iisdem habet, nisi cauponam dimittat. *ib. n.* 25. Neque si illa ancillas in caupona retineat malæ famæ, quæ advenientes hospites ad turpitudinem sollicitant. *ib. n.* 26. Concubinarii ter admoniti concubinas non eiicientes excommunicatione plectendi sunt. *ib. pag.* 237. *n.* 1. Si fuerint Clerici, puniendi sunt pœnis gravioribus, quæ recensentur. *ib. n.* 2. Illi tamen non amittunt beneficii fructus, si semel cum muliere fornicentur. *ib. n.* 4.

Concupiscentia quomodo in baptizatis remaneat. VIII. *p.* 208. *n.* 5.

Concupiscentia uxoris, & rei alienæ prohibetur postremis Decalogi mandatis. IV. *p.* 412. *n.* 1. Idque tenendum, quod homines vehementiori impetu in utrumque abripiantur. *ib. n.* 2. Utrumque non uno, sed distincto præcepto prohibetur. *ib. n.* 3. Concupiscentia non postremis Decalogi præceptis vetita assignatur. *ib.* & *seqq. n.* 1. & *seqq.* Non vetatur ne ullos concupiscentiæ motus sentiamus, sed ne pravis his motibus consentiamus, aut delectatione, aut executione operum vetitorum. *ib. p.* 413. *n.* 5. Etiam in baptizatis concupiscentia, seu fomes peccati remanet. *ib. n.* 6. Desideria conditionata alia sunt de obiecto illicito, quia prohibitum: alia, quia per se malo. *ib. p.* 414. *n.* 2. Posterior delectatio, etsi conditionata, numquam licet. *ib.* Etiam prior genere suo semper otiosa est, atque adeo vitiosa. *ib. n.* 3. Sacerdos licite gaudere nequit se non recitasse hesternum officium ob inculpabilem oblivionem. *ib. n.* 4. & *seq.* Improbatur laxa Tamburini opposita doctrina. *ib.* Non licet gaudere de obiecto libidinoso, tametsi a malitia per intellectum præcisio. *ib. p.* 415. *n.* 6. Laxe docet P. Sanchez Petrum solutum posse delectari de concubitu cum Bertha, si esset nunc sua. *ib. n.* 7. Impugnatur, *p.* 416. *n.* 9. Concupiscentia rei alienæ non adeo rarum, ut putatur, peccatum est. *ib. p.* 417. & *seq. n.* 1. & *seq.* In hoc plures divites, & magnates impium Achab, & sævissimam Iezabelem imitari, bene monet S. Ambrosius. *ib. n.* 2. Etiam in hoc frequentius peccant artium quarumdam professores, quorum aliqui indicantur. *ib. n.* 3. Non solum iniusta desideria nostra prohibentur, sed tenemur appetitiones nostra divinæ voluntati subiicere. *ib.* & *p.* 418. *n.* 4. & *seq.*

Conductio V. Locatio.

Confessarius opinioni pœnitentis contra propriam se non conformans, VII. *p.* 48. *n.* 24. Quomodo cum moribundo restitutioni obnoxio procedere debeat. *ib. p.* 50. *n.* 26. Si mala fide pœnitentem non moneat ut restituat, ipse restituere tenetur. *ib. p.* 51. *p.* 28. V. *Confessio*.

Confessarius triplici fungitur officio, IX. *p.* 1. *n.* 1. & *p.* 400. *n.* 1. Ex Confessariorum nimia absolvendi facilitate catervatim animæ in gehennam prolabuntur, *ib. p.* 1. *n.* 1. Sancti nimiam reprehendunt in Confessariis laxitatem, numquam nimiam severitatem in absolvendo. *ib.* Confessarii raro æque severiores, frequentissime æquo laxiores in pœnitentia iniungenda. *ib. p.* 250. *n.* 35. Sanctorum Patrum cuiusque saeculi querimoniæ sunt adversus Confessarios non rigidos, sed laxos. *ib. n.* 37. & *seq.* Confessarii sublimis dignitas. *ib. p.* 268. *pag.* 268. *n.* 1. & *seq.* Dotes generatim proponuntur, *ib. p.* 269. *n.* 3. & *seq.* & *p.* 272. *n.* 1. Fortitudo relucere debet in Confessario. *ib. n.* 1. & *seq.* Quantum in eo expostulent sancti Patres. *ib. p.* 272. *n.* 4. & *seq.* Quam necessaria ne munus suum recte obeat. *ib. num.* 6. Quas persecutiones invicto animo sustinere debeat. *ib. n.* 7. & *seq.* Caritas & probitas relucere debent in Confessario, *ib. p.* 273. *n.* 1. & *seq.* Accedere debet ad tribunal sine conscientia peccati letalis. *ib. n.* 3. Nec ulla censura innodatus. *ib. p.* 274. *n.* 4. Prudentia Confessario maxime necessaria. *ib. n.* 1. Regulæ huius prudentiæ, *ib. n.* 2. & *seq.* Externa debet omnes mundanas assistentes. *ib. n.* 3. indolem explorare pœnitentis, & eius qualitates. *ib. n.* 4. Delicti perpendat originem, & qualitatem. *ib. p.* 275 *n.* 5. Summa patientia & mansuetudine suos excipiat, & tractet pœnitentes, *ib. n.* 8. Has virtutes iugi oratione imploret. *ib. p.* 276. *n.* 9. Oleum & vinum infundat vulneribus pœnitentium. *ib. n.* 10. Familiaritatem illorum devitet, & munera non accipiat. *ib. p.* 277 *num.* 11. Summa prudentia uti debet in audiendis confessionibus. *ib. n.* 13. Scientia polllere debet hausta ex Scripturis, Patribus, & Conciliis. *ib. p.* 278. *n.* 1. & *seq.* Non sufficit illa quæ assignatur a P. La Croix. *ib. n.* 3. & *p.* 280. *n.* 5. Scire debet naturæ infirmitatem, & cordis affectiones. *ib. p.* 281 *n.* 8. & *seq.* Discernere inter lepram, & lepram, & quomodo. *ib. n.* 4. & *seq.* Scripturæ sanctæ studium ipsi necessarium. *ib. p.* 282. *n.* 12. Caritatem, quæ spiritus legis est, adsciscere debet. *ib. p.* 283. *n.* 2. & *seq.* Legem Dei scrutari in fontibus. *ib. p.* 286. *num.* 7. In Scripturis sanctis non reperiuntur casuum resolutiones, principia tamen, & regulæ inveniuntur, queis omnia dubia resolvantur. *ib. num.* 5. & *num.* 8. & *seq.* In Casuistis lites, & quæstiones interminabiles solum reperiet, & cur. *ib. p.* 287. *num.* 13. & *seq.* Scientia sacrorum canonum etiam necessaria Confessario. *ibid. pag.* 288. *num.* 15.

Confessarius nimium rigorem, & nimiam benignitatem debet declinare. IX. *p.* 288. *n.* 1. Confessarios laxitati addictos Sacræ Scripturæ reprehendunt. *ib. p.* 289. *n.* 2. & *seq.* Quam difficile sit medium tenere inter extrema rigoris, & laxitatis. *ib. n.* 4. & *seq.* Excessus laxitatis, & rigoris indicatur. *ib. n.* 5. Gravius periculum est ne Confessarii in Laxismum quam in Rigorismum declinent. *ib. p.* 290. *num.* 1. & *seq.* Sancti Patres cuiusque sæculi contra nimiam indulgentiam, raro contra nimium rigorem declamarunt. *ib. p.* 291. *num.* 1. & *seq.* Idem præstiterunt etiam Sancti posteriorum sæculorum. *ib. p.* 292. *n.* 3. & *seq.* & præstantiores Theologi. *ib. p.* 294. *n.* 1. & *seq.* Consiliariorum optimorum quanta sit paucitas. *ib. p.* 298. *n.* 1. Confessarium fummopere el penitus monent sancti Patres, & Doctores. *ib. p.* 299. *n.* 1. & *seq.* Nobiles, mercatores, magnates, Principes præcipue in hac electione vigilare tenentur. *ib. n.* 8. Confessarii graviter urgeant librum sanioris Theologiæ seligere, cui impensius studeant. *ib.* Pœnitentes Confessarium directionem sequentes, & Confessarii casuistarum placita amplectentes pariter in æternum pereunt. *ib. p.* 300. *n.* 1. & *seq.* In hoc discrimine versantur præsertim Christiani blandiloquos directores quærentes. *ib. p.* 302. *n.* 3. Confessarium amicum, & stabilem nam habere expedit præcipue Magnatibus. *ib. p.* 303. *n.* 1. & *seq.* Quo sensu Confessarii omnes pares sint. *ib. n.* 2. Infelices Confessarii illi qui iudicium absolutionis ex Casuistarum libris pronuntiant. *ib. n.* 4. Confessarii Magnatum quantis periculis subsint desinendi in suo munere. *ib. p.* 304. *n.* 8. & *seq.* & *p.* 308. *n.* 11.

Confessarii munus nemo sibi assumat, nisi a Deo vocatus. IX. *p.* 308. *n.* 2. Quam sit arduum & difficile. *ib. n.* 4. Gravi damnationis periculo se exponunt qui non vocati hoc munus suscipiunt. *ib. num.* 2. & 3. Veræ vocationis signa. *ib. num.* 5. Confessarius quomodo excipere debeat pœnitentem. *ib. p.* 400. *n.* 3. Quomodo illum disponere, & præparare ad gratiam accipiendam. *ib. num.* 4. & *seq.* Fructus huius præparationis. *ib. p.* 401. *n.* 7. Præteritis sæculis quomodo viri Dei confessiones exciperent. *ib. p.* 402. *n.* 8. Dei præ oculis a Confessario semper habendus. *ib. n.* 9. De quibus instruere tenetur pœnitentes. *ib. n.* 12. Versatus esse debet Confessarius in divinis meditationibus, & cor habere Dei amore æstuans. *ib. n.* 14. Quid observare debeat in interrogatione pœnitentium, *ib. p.* 403. *n.* 15. Cautela adhibenda in interrogatione de peccatis carnalibus. *ib. n.* 16. & *seq.* Quo obstacula integritatem confessionis impedientia quomodo a Confessario superanda. *ib. n.* 26. De quibus peccatum pœnitentes interrogandi. *ib. n.* 17. An interrogare possit de loco complicis. *ib. p.* 405. *n.* 28. & *seq.* Quid agere debeat cum pœnitente negante peccatum quod ipse Confessarius novit ab illo commissum, nec aliter confessum. *ib. p.* 405. *n.* 27. Pœnitentem ignorantia graviter culpabili laborantem instruat instruere. *ib. p.* 406. *n.* 1. An certe etiam laborantem ignorantia invincibili. *ib. n.* 2. Casuistarum perniciosa laxitates. *ib.* An teneatur Confessarius propria relicta opinione illam probabilem pœnitentis amplecti. *ib. pag.* 409. *n.* 1. & *seq.* Laxissima doctrina PP. Layman, & Gobat. *ib. p.* 410. *num.* 4. refellitur, *ib. n.* 5. & *seq.* Nam aliquando occurrere possit casus in quo Confessarius gerat se conformare opinioni pœnitentis. *ib. p.* 413. *n.* 1. An dum absolutionem impertitur, omnia & singula peccata mortalia a pœnitente exposita absolvat, & præsentia habere queat. *ib. n.* 2. Quomodo in genere debeat in confessione procedere, *ib. p.* 414. *n.* 4. Quid in adolescentium confessionibus excipiendis observare teneatur. *ib. n.* 4. Quid advertere in absolvendis rudibus, & senibus. *ib. n.* 5. & *seq.* Quomodo se gerere in absolvendis iudicibus, advocatis, mercatoribus. *ib. p.* 415. *n.* 7. Quomodo erga patres, filiosque familias. *ib. p.* 416. *n.* 8. An absolvere possit eam virum mulieres rigore vestium pompa ornatas. *ib. num.* 9. Quomodo erga viros, & feminas hodiernas contractationes sectantes. *ib. n.* 10. Quas regulas servare debeat circa sensu deditos. *ib. p.* 417. *n.* 11. Quomodo se gerere erga debitores solutionis,

& restitutiones procrastinantes. *ib. p.* 443. *n.* 26. Quomodo cum iis qui sola confitentur venialia, si dubitet de eorum dolore, & proposito. *ib. p.* 444. *n.* 27. Opinio Natalis Alexandri rejicitur. *ibid.* Quomodo in praescribenda confessione generali. *ib. n.* 28. Sigillum servare debet. *ib. p.* 448. *n.* 1. V. *Sigillum. Missio. Absolutio. Jurisdictio.*

Confessarius quomodo se gerere debeat cum poenitente moribundo, mysteria fidei ignorante. I. *p.* 78. *& seq. n.* 28. Ex poenitentium conditione, & statu eosdem interrogandi necessitatem colligere debet. *ibid. & seq. num.* 29.

Confessarius interrogatus de delicto ut homo, seu ut ceteri homines, absque mendacio respondere potest, & debet se nescire. IV. *p.* 4. *n.* 2. Idque juramento confirmare potest. *ib.* Si interrogatur ut Confessarius, respondere non potest se nescire, aut non audivisse tale delictum. *ib. & seq. n.* 3. *& seq.* Sed interrogantem reprimere, & obiurgationibus aggredi debet. *ib. n.* 3. Hujusmodi doctrina facto S. Joannis Nepomuceni comprobatur. *ib. p.* 5. *n.* 6. Ita quoque se gerere debet Confessarius etiam quando ipse nihil audivit in confessione de tali delicto. *ib. p.* 6. *n.* 7. Asserere contrarium id omnino eximens. *ib. n.* 8. Negatio requisita e pluribus, seu unicum medium custodiendi sigillum sacramentale, desiderandam apud infideles seu mendaciorum plenam Religionem confitenti exponit. *ib. n.* 9. Solvitur objectum. *ib. p.* 7. *n.* 11. *& seq.* Etiam admissa probabilitate sententiae oppositae, non possent exemplo Confessarii ceteri homines negare se scire quod sub secreto naturali sciunt. *ibi p.* 8. *num.* 13. Aut quod nequeunt manifestare absque infamia caritatis, aut injuriae. *ib.* Monenda ex praedictis colliguntur, & omnia quae ad Confessarium spectant, in pauca rediguntur. *ib. & seq. n.* 16. *& seq.*

Confessores quomodo a Martyribus distincti. VIII. *p.* 87. *n.* 4.

Confessio a quibus praemittenda susceptioni confirmationis. VIII. *pag.* 229. *n.* 9. Praemittenda etiam sumptioni Eucharistiae. *ib. p.* 258. *n.* 6. Et quidem ex praecepto divino. *ib. p.* 259. *n.* 2. A Tridentino praecipitur facienda *quamprimum* a Sacerdote qui in peccato lethali celebravit cum contritione ob carentiam Confessarii. *ib. p.* 300. *n.* 3. Propositio quae hoc Concilii statutum consilium esse dicebat, non praeceptum, damnata. *ib.* Lege explicatur hoc praeceptum a P. La Croix. *ib. n.* 4. *& seq.* Praeceptum hoc etiam ad laicos extenditur. *ib. p.* 30*. *n.* 14. Quem sensum habeat particula *quamprimum*. *ib. p.* 306. *n.* 15.

Confessio quotuplex. IX. *p.* 156. *n.* 1. Confessionis peccatorum definitio. *ib. p.* 157. *n.* 4. Instituta fuit a Christo Domino. *ib. n.* 5. *& seq.* Non recentes inventa ab Innoc. III. *ib. p.* 160. *n.* 14. nec sublata a Nectario. *ib. n.* 15. Necessitas est necessitate medii ad salutem. *ib. n.* 16. Num hanc necessitatem inficiati sint aliqui Theologi catholici. *ib. n.* 17. *& seq.* An aliquando fuerit in usu confessio publica. *ib. p.* 162. *n.* 22. Non pertinet ad essentiam confessionis ut secreta fiat. *ib. p.* 162. *n.* 23. Quinam adstringantur divino praecepto confessionis. *ib. num.* 23. V. *Praeceptum*. Quaenam sint conditiones confessionis. *ib. p.* 164. *n.* 1. *& seq.* Quando mentiri in confessione sit mortale peccatum. *ib. p.* 165. *n.* 4. *& seq.* Num sit grave peccatum negare Confessario peccati aliquod veniale revera commissum. *ib. num.* 6. Confessionis integritas quotuplex. *ib. p.* 165. *num.* 8. Integritas formalis & absolute necessaria ad valorem sacramenti. *ib. num.* 9. *& seq.* Num habetur haec integritas quando cui non constat de peccatorum numero, exprimit verisimilem, plus minusve. *ib. p.* 169. *num.* 14. Qui confessus est se decies circiter peccasse, & postea deprehendit duodecies, an teneatur haec duo peccata expresse confiteri. *ib. n.* 16. Quid importet *sy plus minusve*. *ib. num.* 17. *& seq.* Num in diuturna consuetudine peccandi satis sit tempus status eiusdem panderer, non exposito peccatorum numero. *ib. n.* 19. Nonnullae regulae circa integritatem confessionis. *ib. n.* 20. *& seq.* An praeter peccatum etiam effectus peccati sit in confessione aperiendus. *ib. p.* 1**. *n.* 23. V. *Circumstantia. Peccatum*. Ab integritate confessionis excusat impotentia physica. *ib. p.* 197. *n.* 1. quae ex capitibus oritur. *ib.* etiam impotentia moralis. *ib. num.* 2. quando haec locum habeat. *ib.* Magna populi frequentia ratione alicuius solemnitatis, vel indulgentia non excusat ab integritate confessionis. *ib. p.* 200. *n.* 5. Casus reservatio non excusat ab integritate confessionis, etsi superiorem non possis adire. *ib. n.* 4. Num detur confessio valida, sed informis. *ib. p.* 206. *num.* 1. *& seq.* Quibus in casibus iteranda confessio. *ib. p.* 207. *num.* 7. *& seq.* Confessio an fieri possit inter absentes sive modo divisive, sive copulative. *ib. p.* 3**. *num.* 1. *& seq.* Num opinio de confessione epistolari candidum jumpasset apud Dominicanos. *ib. p.* 341. *num.* 3. V. *Scriptum. Absolutio*.

Confessio annua peccatorum facienda praecipitur. V. *p.* 242. *n.* 1. Male Durandus dubitat, sitne ea solum ex consilio facienda. *ib. n.* 2. Illius praeceptum obliget per se. *ib. p.* 244. *n.* 3. *& seq.* Nec oppositum docuerunt S. Thomas, & S. Antoninus, ut male ait Suarez. *ib.* Confessio annua quoad temporis determinationem est de jure ecclesiastico. *ib. n.* 5. Illius praeceptum non solum Catholicos obligat, sed etiam haereticos. *ib. n.* 6. Extenditurque ad omnia peccata mortalia non solum externa, sed etiam interna. *ib. p.* 245. *n.* 7. Plerisque temeraria est opposita Margaritae Confessariorum sententia. *ib.* Non tamen extenditur ad venialia. *ib. n.* 8. Qui lucrari vult Jubilaeum, etsi mortalia non habeat, confiteri debet venialia. *ib. n.* 9.

Recensentur, & explicantur variae sententiae de anni parte qua obligat praeceptum annuae confessionis. V. *p.* 246. *& seq. n.* 1. *& seq.* Pro illius observantia anni initium computari debet a Paschate Resurrectionis ad aliud Pascha Resurrectionis. *ib. p.* 247. *n.* 4. Qui per integrum annum confessus non fuit, confiteri tenetur cum primum commode potest. *ib. n.* 5. Solvitur objectum. *ib. n.* 6. Qui omissa anno praeterito confessione in principio hujus anni con-

confitetur, tenetur iterum confiteri, ut satisfaciat praecepto anni currentis. *ib. & p.* 248. *n.* 7. Qui ineunte anno praevidet se postea toto anno impediendum fore a confessione, eam anticipare tenetur. *ib. p.* 248. *n.* 8. Si quis mortale perpetret ante finem illius anni in quo sola venialia confessus est, tenetur ad confessionem mortalis. *ib. n.* 9. Sicut etiam si sola venialia cum mortali dubio fuerit confessus. *ib.* Qui rite confessus est omnia peccata memoriae occurrentia, non tenetur antequam elabatur annus confiteri mortale oblitum. *ib. n.* 10. Tenetur tamen confiteri peccatum scienter ob justam causam omissum. *ib. p.* 250. *num.* 11. Praeceptum annuae confessionis non impletur per confessionem invalidam. *ib. & seq. n.* 3. *& seq.* Impletur per validam, & informem. *ib. p.* 251. *n.* 4. Non tamen per confessionem in qua absolutio Sacerdotis non obtinetur, sive ex eius ma ina id accidat, sive ex eius oscitantia. *ib. n.* 5.

Explicatur clausula Lateranensis Concilii: *Cum ad annos discretionis pervenerint*. V. *p.* 252. *num.* 1. Improbabilis Narbonae opinio eximens ultramontanum a praecepto annuae confessionis reficitur. *ib. p.* 253. *n.* 3. Eo praecepto secundum eam directivam tenetur etiam summus Pontifex. *ib. n.* 4. Impotentia physica aut moralis excusat ab eo implendo. *ib. p.* 254. *n.* 8. Si ei immineat notabile damnum honoris, vitae, aut fortunae, ab eo pariter excusatur. *ib. p.* 255. *n.* 9. Praeceptum hujusmodi non obligat ad confessionem per interpretem faciendam. *ib. num.* 11. Confutanda tamen est opposita D. Thomae doctrina. *ib.*

Confiteri tenemur per interpretem in articulo mortis, idque jure divino. V. *pag.* 255. *& seq. n.* 10. *& seq.* Solvuntur in contrarium opposita. *ib. p.* 258. *& seq. num.* 13. *& seq.* Qui non potest propria voce confiteri, tenetur urgente praecepto per nutus, vel scripturam. *ib. p.* 259. *n.* 20. Contemnentes praeceptum implere omittentes puniri possunt poena excommunicationis latae sententiae, & altera poena quam judex pro sua prudentia imponet. *ib. p.* 260. *n.* 2. Durandi opinio docens hoc delictum puniri non posse ab Ecclesia, seu falsa improbatur. *ib.* Omittentes confessionem facere nulla poena puniuntur de jure communi. *ib. num.* 2. Communiter tamen excommunicantur qui confessionem, & communionem, aut ex his alteram omittunt, aut faciunt, sed nullam. *ib. n.* 3. *& seq.*

Impuberes non implentes praeceptum annuae confessionis, non incurrunt illas poenas. V. *p.* 260. *num.* 5. Merentur tamen synodales poenas, censurasque juris communis incurrent. *ib. n.* 6.

Confessio ignorantis etiam, si fieri possit, inculpabiliter mysteria Trinitatis, & Incarnationis est repetenda. I. *p.* 79. *n.* 17. Itemque illius repetenda est qui culpabiliter ignorat a dei articulos necessario credendos necessitate praecepti. *ib.*

Confirmatio est verum novae legis sacramentum. VIII. *p.* 116. *n.* 1. *& seq.* Exprimitur in Scriptura per manus impositionem. *ib. n.* 2. Quaenam Confirmationis materia. V. *Chrisma*. *Idem forma. Manus impositio*. Confirmationis auctor Christus. *ib. p.* 124. *n.* 5. Quando hoc sacramentum instituit. *ib.* Quis minister. V. *Minister*. Confirmationis capaces sunt omnes baptismo initiati. *ib. p.* 128. *n.* 1. Confirmandis post usum rationis concedenda. *ib. n.* 2. Num danda amentibus, aegrotis, energumenis. *ib. p.* 125. *n.* 3. Confirmandi quid scire debeant. *ib. n.* 6. Confirmationis effectus duplex. *ib. p. p.* 130. *n.* 7. Confertur in confirmatione gratia sanctificans. *ib. n.* 8. Non quidem prima, sed secunda. *ib. n.* 9. Discrimen gratiae collatae in confirmatione, a gratia in baptismo recepta. *ib. n.* 10. Confirmatio corroborat etiam ad integritatem moralis disciplinae propugnandam. *ib. p.* 131. *num.* 11. Est de praecepto tam divino, quam ecclesiastico. *ib. p.* 131. *n.* 5. *& seq.* Olim conferebatur praecipue in Paschate, & Pentecoste, modo quolibet tempore. *ib. p.* 136. *n.* 5. Et in quolibet templo. *ib. pag.* 137. *n.* 6. Confirmari semel tantum licet. *ib. n.* 9.

Confirmatio electionis quid sit. X. *p.* 58. *n.* 32. An confirmator tenetur electi qualitates explorare. *ib.* V. *Benedictio*.

Confusio est, quando ex duobus fit unum tertium; dominium hujus tertii est commune. VII. *p.* 23. *n.* 6.

Congregatio Novemviralis sub Paulo III. plus justo exaggeratam facultatem Pontificiam suo scripto improbat, & refellit. VI. *p.* 284. *& seq. n.* 2. *& seq.*

Conjugalis copula num accessum impediat ad Eucharistiam. VIII. *p.* 218. *n.* 15. *& seq.*

Coninch (P. Aegidius) laxam docet propositionem de scandalo. II. *p.* 208. *n.* 2.

Conjunctio intima cum Christo effectus Eucharistiae. VIII. *p.* 193. *n.* 3.

Consanguineus. V. *Agnatus*.

Consanguinitas. V. *Cognatio*.

Consensus utriusque conjugis ad matrimonii valorem necessario requisitus. X. *p.* 221. *n.* 2. V. *Matrimonium*.

Consilium, Poenitentiae quarti gradus. IX. *p.* 214. *n.* 5.

Consilium malum quidem, sed dubitanter dans non tenetur restituere; bene tamen localiter ignorans, si in consiliis dandis ingerit. VII. *p.* 58. *n.* 15. Qui consulit animo nocendi, restituere tenetur, non qui inadvertenter, imprudenter, vel animi levitate. *ib. p.* 78. *num.* 21. Consiliator, revocato consilio quod falso narrationi innititur, non ligatur ad restitutionem, etsi sequatur damnum. *ib. n.* 79. *n.* 22. Neque si consilium perversum impressum dictamen, revocato consilio. *ib. n.* 23. Consiliator non tenetur resarcire damna obvenientia ei qui consilium petit. *ib. n.* 24.

Constantinus Imperator honorem, reverentiam-que Dei ministris debitam praeclaro exemplo in Concilio Nicaeno indicatur. IV. *p.* 124. *n.* 4.

Consumptibilis unico actu vel usus alienatio non distinguitur ab eius dominio, sed usus habitualis. VII. *p.* 22. *n.* 7.

Consuetudo frequenter sub abusus, & corruptela larva obrepitur. VI. *pag.* 295. *n.* 1. Consuetudinis definitio, & explicatio. *ib. p.* 296. *n.* 2. Consuetudo differt a stilo, & praescriptione. *ib. n.* 2.

ib. n. 2. Alia est contra legem, alia secundum legem, alia praeter legem. ib. n. 3. Consuetudinem abrogantem legem introducere illi soli valent, qui legem servare tenentur. ib. n. 2. Quinque conditiones ad veram consuetudinem necessariae recensentur. ib. n. 4. Consuetudo praevalere solum potest contra legem humanam. ib. n. 4. Consuetudinis triplex status est, inceptionis, progressus, & praescriptionis. ib. p. 297. n. 5. Opiniones recensentur de tempore requisito ad introducendam consuetudinem, ibid. n. 6. & seq. Dictum unius eximii Doctoris, asserentis tempus ad consuetudinem requisitum praeteriisse, non sufficit, ut lex abrogata censeatur. ib. n. 8. Lusa Salmanticensium doctrina refertur, & refellitur. ib. p. 298. n. 9. Ad veram consuetudinem actus debent esse liberi, publici, & frequentes. Explicatur. ib. & n. 11. & seq. Ut actus hic dicatur publici, satis est publica manifestatio facti. ib. n. 13. Ad consuetudinem requiritur etiam ut populus animo se obligandi eamdem inducat. ib. n. 14. Animus iste colligitur ex pluribus indiciis, quae recensentur. ib. n. 15. Ad consuetudinem demum requiritur consensus supremae potestatis. ib. p. 299. n. 16.
Toleranti, & patientia superiorum, non est semper signum validum tacite eorum consensus. VI. p. 299. n. 17. Consuetudinis triplex est effectus: alter est obligatio in conscientia; alter abrogatio legis vetitae; alter interpretatio legis. ib. n. 1. Explicatur primus illius effectus, scilicet obligatio in conscientia. ib. num. 2. Et secundus, scilicet antiquae legis abrogatio. ib. n. 3. Et tertius, scilicet legis interpretatio. ib. p. 300. n. 8. Consuetudo siquidem multis cessat modis & lex; duobus tamen praecipue modis abrogatur. ib. n. 9. Quomodo cesset primo modo, nempe per legem expressam. ib. Quando secundo modo, scilicet per consuetudinem oppositam. ib. n. 8.
Contarenus (Cardinalis) plus justo exaggerare potestatem Pontificiam in concessione dispensationum, sive ad Pontificem attributam refellitur. VI. p. 284. & seq. n. 7. & seq.
Contentio una earum gloriae. V. Superbia. Quid sit explicatur. II. p. 91. n. 3. Si contentio fomentur per impugnationem falsitatis cum debito modo acrimoniae, laudabilis est. ib.
Contestantur cum aliis habent necessitatem gratiae & caritatis actualis ad omne opus morale, seu ex omnibus circumstantiis bonum. I. p. 134. n. 6. Refellitur haec sententia. ib. p. 135. & seq. n. 7. & seq. & p. 411. & seq. n. 1. Ipse, & Vasquez excutantur. ib. p. 437. & seq. n. 10.
Contractus late sumptus est duorum vel plurium consensus, atque conventio: presse est ultro citroque obligatio. VII. p. 135. num. 2. In genere contractus est duplicis voluntaria, duorum, & recte tum de re quapiam agenda, vel non agenda, signo aliquo exteriori manifestata, deliberata consensio. ib. p. 136. num. 5. Causa finalis contractuum est civitatum, & humani generis bonum. ib. p. 135. num. 5. Efficiens est humana voluntas, ut libera, & rei domina. ib. p. 136. n. 5. Materia proxima sunt actus humani ad justitiam attinentes. ib. n. 7.
Proprietates contractuum sunt necessitas, utilitas, libertas, contraria pactio, bona fides, soliditas aequitas, honestas, benignitas, expressum, vel tacitum habens rationem, obligatio, actio, dominii translatio. VII. p. 136. n. 9. Dividitur ex parte caussae finalis in necessarium, utilem &c. Ex parte efficientis in liberum, coactum &c. ib. p. 137. n. 1. Ex parte materiae proximae in contractus innominatos materiae remotae in emptionem, venditionem &c. ib. 138. n. 2. In divisos, & individuos: primus est cujus materia dividi potest; alter, cujus dividi nequit. ib. n. 3. Divisiones contractuum e tertia, & quarta proprietate. ib. n. 4. Divisiones e quinta, sexta, septima, octava, & nona. ib. n. 5. Ex decima, undecima, & duodecima. ib. p. 138. n. 6. Ex diversitate juris oritur & diversitas contractuum: unde alius contractus est juris naturalis, ut matrimonium. ib. n. 7. Alius juris divini, ut idem matrimonium. ib. n. 8. Alius juris gentium, ut emptiones, conductiones &c. Alii juris civilis, ut contractus emphiteuticus. Alii juris canonici, seu ab Ecclesia moderati. ib. n. 9. Divisiones contractuum statuae. ib. n. 10. Duplex contractuum perfectio, una substantialis, altera accidentalis; prima habetur, cum ponuntur quae ad speciem contractus necessaria sunt: ad hanc autem subinde necessarius est consensus signo externo declaratus, verba, seu determinata verborum forma, scriptura, traditio rei. ib. p. 241. n. 1. Quomodo obligatio ad contractus sequatur: praecipuum autem conventio, intentio contrahentium, & consuetudo spectandae. ib. n. 2. Contrahens verbis externis sine animo contrahendi nullum ponit contractum: in foro tamen exteriori cogitur ad eumdem complendum. ib. n. 3. Obligatio est vinculum quo quis se se obstringit ad aliquid praestandum: est multiplex. Obligationes justitiae oriuntur paris obligationem restituendi. ib. n. 4.
Contractus ineundi capaces sunt omnes & soli usu rationis, liberaque bonorum administratione praediti. VII. p. 142. n. 1. Pupilli, & minores in aetate ad pubertatem proxima contractus inire possunt. ibid. p. 130. n. 2. Iidem sine judicis facultate bona mobilia, & immobilia, quae servando servari possunt, distrahere nequeunt. ib. n. 3. Contractus pupillorum, & minorum, sine tutoris, & curatoris licentia celebratus, etiam in foro conscientiae est nullus. ibid. num. 4. Pupilli pubertati proximi in proprium commodum sine auctoritate tutoris cum majori contrahere possunt: non autem in suum incommodum. ib. p. 143. n. 8.
Contractus sub caussa factus nullus est, si caussa finalis non fuit vera: valet autem si caussa fuit impellens: in dubio praesumendum est fuisse impellentem. VII. p. 147. n. 1. Quid circa varias contractuum conditiones sentiendum. ib. p. 145. n. 8. Contractus conditionatus, adimpleta conditione, non evadit eo ipso absolutus, sed novo opus est consensu. ibid. n. 5.

Con-

Contractus ex dolo. Dolus malus est omnis calliditas, fallacia, machinatio, ad circumveniendum alterum adhibita. VII. p. 144. n. 1. Dolus, vel error, vel est circa substantiam, vel adventitius rei: vel concomitans, vel antecedens. ib. n. 2. Tam antecedens, quam concomitans circa substantiam rei irritat contractum. ib. n. 3. Uterque error circa rei qualitatem non irritat contractum: si tamen deceptio sit talis, vel ultra dimidium, quid agendum. ib. p. 145. n. 4. Si tamen qualitas in substantiam contractus transeat, error circa eamdem irritat contractum. ib. n. 6. Si dolus fuit caussa contractus, rescindi potest a circumvento. ib. n. 7. Quid sit contractus bonae fidei, & stricti juris. ib. p. 146. n. 8. Omnes contractus sunt bonae fidei, atque error amovendus essentiae. ib. n. 9. Blanditiae insuper non infirmant contractum, sed dolosae. ib. p. 148. n. 11. Nec importunae preces. ib. n. 12.
Contractus cum retractu gentilitio, servatis servandis, est licitus. VII. p. 272. n. 7.
Contractus innominati sunt quatuor: do, ut des: do, ut facias: facio, ut des: facio, ut facias. VII. p. 136. n. 7.
Contractus initus, sive illum juramentum confirmet, sive non, validus est, quoties impleri sine peccato, & damno alterius potest. VII. p. 150. n. 1. Renuntiantem tamen Novitii, inconsulto Episcopo, firmata juramento non obligat. ib. n. 2. Promissio tamen juramento firmata, etsi non acceptetur, impleri debet. ib. n. 3. Contractus factus per errorem substantialem, etsi initus, est invalidus. ibid. n. 4. Metu tamen extortum substantiam validum est. ib. n. 5. Juramentum non tantum contractus natura valida, nec irritabiles per jus politicum, odium creditoris, aut cum vergit in damnum publicum: firmat tamen dum irritabiles sunt in favorem contrahentis. ib. p. 151. n. 6.
Contractus metu extortus. Metus gravis plures exigit conditiones. Quando incutitur a caussa naturali, v. g. naufragio, dicitur provenire ab intrinseco: quando a libera, ab extrinseco. A caussa libera incuti potest, vel juste, vel injuste; item et directe vel indirecte contractum extorquendum. VII. p. 149. n. 1. Metu gravi incussus, & directe extortus, est jure naturae validus, sed a superiore rescindendus. ib. 2 n. 4. Contractus ex metu levi facti rescindi nequeunt. ib. p. 149. n. 5. Non tamen contractus matrimonii, & professionis. ib. n. 6.
Contractus modalis. Modus distinguitur a conditione, & supponit contractum perfectum. VII. p. 243. n. 1. & seq. Quid sit demonstratio. ib. p. 138. num. 3. Circumstantiae quae nullam non dant contractui, illum non sustinent. ib. n. 4. Quomodo interpretandus contractus ad diem, vel sub demonstratione. ib. num. 5.
Contractus solemnitas. Solemnitas juris alia substantialis, alia accidentalis. Prima est sine qua contractus a lege irritatur: altera sine qua solum prohibetur. VII. p. 151. n. 9. Matrimonium, & professio sine legis solemnitate tam in foro externo, quam interno non subsistunt. ib. p. 152. n. 10. Nec reliqui contractus. ib. n. 11.
Contractus trinus est qui comprehendit simul contractum societatis, assecurationis, & venditionis. Quatuor conditiones ad contractum societatis necessariae. Contractus trini origo, & progressus. VII. p. 285. n. 1. Damnatur a jure civili, Sede Romana, & Episcopis. ib. p. 286. n. 2. Benedictus XIV. dicit eum esse damnatum Sixto V. ib. p. 290. n. 1. Confutatur a ratione a p. 293. usque ad p. 308. Etsi tollatur contractus assecurationis, exigere tamen ultra sortem aliquid non licet titulo lucri cessantis. ib. p. 308. n. 2. Facto hoc contractu pignus accipi nequit. ib. p. 305. n. 5. Nec justificatur contractus recipiendo quaeque in certum, quod sit Reipublicae utilis, nec validior potest a potestate dominii alti. ib. n. 6. Nec ex eo quod viri docti, & probi illum contractum approbent. ib. p. 306. n. 2. Nec excusat intentio virtualis faciendi contractum omni meliori modo. ib. p. 307. a n. 4. usque ad p. 309. Etiam duplex societatis contractus est illicitus. ib. p. 310. num. 1.
Contritio generatim sumpta quenam sit. IX. p. 17. n. 2. Propositum includit non peccandi de cetero. ib. n. 3. Eius proprietates quatuor. ib. p. 18. n. 5. & seq. Quomodo magna & vehemens esse debeat. ib. n. 9. Necesse non est ut fiant erumpat per gemitus, & lacrymas. ib. p. 19. n. 8. Contritio alia perfecta, alia imperfecta. ib. p. 37. n. 1. Utriusque natura explicatur. ib. p. 38. n. 4. & seq. An secerni debeat ab attritione. ib. n. 5. An cogitatio debeat ad singula peccata extendi. ib. p. 39. n. 7. An etiam ad venialium remissionem in sacramento poenitentiae requiratur. ib. n. 8. & seq. An opinio quae contritionem in sacramento poenitentiae ut necessariam requirit, damnata sit. ib. p. 41. n. 3. Contritio qui sit dolor de peccato ob odium Deo illatum, non semper justificat ante sacramentum, sed ad justificationem disponit. ib. p. 47. n. 1. & seq. Nec quaelibet conceptio peccati maculam abstergit. ib. p. 63. n. 1. & seq. & p. 173. n. 13. Quomodo contritio sacramenti poenitentiae necessitatem non impedit. ib. p. 189. n. 5. & 113. Quomodo sacrae litterae contritionem generatim accepta eam tribuant justificandi. ib. p. 110. n. 7. & seq. Contritionis praeceptum quando obliget. ib. p. 29. n. 1. V. Poenitentia.
Contumelia est dehonestatio alicuius per verba, quibus id quod est contra honorem illius, dicitur in notitiam ejus, & aliorum. IV. p. 338. n. 1. Est ex genere suo peccatum mortale, licet quandoque contingat esse veniale. ib. n. 2. Obiurgationes contumeliosae, magna cautione adhibendae sunt. ib. p. 339. n. Contumelias sibi illatas non tenetur actu tolerare Christianus, quando oppositum proximi utilitati & bono communi deservire existimatur. ib. n. 4. Contumeliarum tolerantia, an earumdem impugnatio expediencior in praxi sit, dijudicari debet ex circumstantiis, quae referuntur. ib. n. 5. Falsum crimen sibi obiicere non licet, quoties hoc conducit ad suam tuendam

dem famam. ib. p. 360. n. 6. Tamburini manifesta laxitas improbatur. ib.

Conversio peccatoris quaenam ex sacris Scripturis. IX. p. 362. p. 1. & seq. ex Augustino, & Patribus. ib. p. 363. n. 1. & seq. Conversiones recidivorum, & in consuetudine peccandi versantium falsae. ib. n. 4. Signa verae contritionis in illis non apparent. ib. p. 365 n. 4. & seq. Quantum verae conversioni obsit Confessariorum praxis nimis blanda. ib. p. 368. n. 1. Conversio peccatorum qui magnis detinentur sceleribus, vel longa peccandi consuetudine, communiter nec repente, nec brevi evenit. ib. n. 2. & seq. Id evincitur ex Augustino. ib. n. 5. & seq. Confirmant alii Patres. ib. p. 370. n. 7. Ratio theologica suadet. ib. n. 8. Peccatorum conversionem probandam piorum operum exercitio ante absolutionem, docent unanimiter aetatis Scripturae doctrina & pietate celeberrimi. ib. p. 374. n. 1. S. Carolus Borromaeus. ib. p. 374. n. 4. & seq. Ven. Bellarminus. ib. n. 7. & seq. Cardinalis de Aguirre. ib. p. 376. n. 10. & seq. Cardinalis Denhoffius. ib. p. 377. n. 13. & seq. Concionatores eamdem doctrinam publice praedicent. ib. p. 378. n. 1. & seq.

Cooperatio ad peccatum. V. *Scandalum. Meretrices. Mulieres ornatus.*

Cooperantes ad damnum. Novem sunt modi quibus cooperari aliquis potest ad alterius damnum. VII. p. 74. n. 1. Qui parato ad malum inferendum annuit, liber est a restitutione. ib. p. 75. n. 3. Qui non paratum ad inferendum damnum movet, ut illud inferat, tenetur ad restitutionem, & si alius ipsa sed [illegible] executorem ad tale malum irrogandum. ib. n. 4. Qui alium paratum ad malum committendum movet ut celerius illud exequatur, tenetur resarcire totum damnum. ib. n. 5. Qui alium movet, aut inducit ad inferendum grave damnum tertio, non tenetur ad restitutionem illius damni illati [illegible]. ib. p. 76. n. 9. Qui dubitat an fuerit cooperatus, liber est a restitutione. ib. n. 11. Qui certus est de cooperatione, dubius autem de secuto damno, restituere debet pro gradu dubii. ib. n. 12. Quando certus est & de consilio, & de damno, dubius vero an consilium fuerit efficax, pro rata tantum dubii parte restituet. ib. p. 77. n. 15. Qui suo exemplo causa est ut alii malum perpetrent, non tenetur ad restitutionem, nisi intenderet isto suo exemplo alios ad inferendum damnum inducere. ib. n. 17. V. *Suasio. Consilium. Suffragium, Palpo, Receptator. Participans.*

Cooperans ex metu gravi ad actionem pravam, gravius peccat. VII. p. 83. n. 33. Cooperantes negative tenentur restituere, quando ex iustitia tenebantur impedire damnum, secus, si ex sola caritate. ib. p. 82. n. 31. & seq. Tenentur tamen qui non impediunt, accepto pretio. ib. p. 83. n. 40. Quando servi non impedientes furta dominis illata, restituere debeant. ib. n. 41. Antequam custodes publici constituti ne merces aut evehantur, aut importentur, obligentur ad restitutionem, spectandae primo sunt circumstantiae. ib. n. 42.

Copia Confessarii quando desit. VIII. p. 205. n. 28.

Coppellotti (D. Petrus) sua Diatriba ineptis rationibus, tricis, & sophisticationibus referta male defendit dispensatum a carnium abstinentia ieiuniorum tempore, non teneri ad ieiunium. V. p. 300. n. 1. & seq. Eiusdem propositum, ut ridiculosius sciat. ib. Male abstinentiam a carnibus ait esse formam substantialem ieiunii. ib. Sibilo & cachinnis haereticorum exponit Ecclesiae Romanae ieiunium. ib. p. 301. n. 7. Inanes eius interpretationes refutantur, & exsufflantur. ib. p. 303 & seq. n. 13. & seq. Eius commenta quibus SS. Patres in suam sententiam trahere conatus est, vel ipsis Stoicis risum movent. ib. p. 306. n. 22. Propugnatores in sui praesidium allegat Caramuelem, & Rontaglium. ib. p. 309. & seq. n. 26. & seq. Ridicule contendit pro se stare SS. Patres. ib. Nullum Casuistarum tam prodigiosa sophismata vulgavit, ut ipse in sua Diatriba. ib. p. 310. n. 30. Quam etiam pluribus contradictionibus involvit. ib.

Correctio fraterna definitur. II. p. 68. n. 1. Eiusdem praeceptum haberi probatur ex Scriptura. ib. p. 69. n. 2. & seq. Ad eiusdem obligationem requisitae conditiones. ib. n. 6 & seq. Ut obliget, requiritur moraliter certa peccati proximi. ib. n. 8. Sola mortalia sub gravi obligatione corrigenda sunt; venialia sub levi. ib. n. 9. Sed a Praelatis ecclesiasticis, & potissimum Regularibus etiam, sub gravi. ib. & seq. n. 10. Correctionis fraternae materia sunt etiam peccata praeterita nondum poenitentia deleta. ib. p. 70. n. 12. & seq. Solvuntur obiecta. ib. n. 13. & seq. Item peccata ex ignorantia vincibili commissa. ib. p. 71. n. 15. Item ex ignorantia invincibili. ib. n. 16. Modus requisiti a Marco Tullio in alium corrigente. ib. & seq. n. 2. Ad correctionis profectum abstergitur non debet esse peccator. ib. p. 72. n. 4. Hic tamen immunis non est a praecepto correctionis. ib. n. 5. Praelati ecclesiastici peccato polluti non peccant peccatores corripiendo. ib. p. 73. n. 7. Explicatur Sylvester. ib. Titulo correctionis faciendae non tenetur regulariter homo privatus sua vitia emendare. ib. n. 9. Concionatores & Confessarii vitia increpantes in statu peccati mortalis, peccant solum venialiter. ib. n. 9. Solvitur obiectum. ib. p. 74. n. 10. & seq. Corrigere publica peccata tenentur Concionatores, etsi nullum fructum sperent. ib. n. 12. Subditi Praelatos suos corrigere tenentur servatis debitis conditionibus. ib. n. 13. Superiores ad correctionem probabilibus tenentur ex iustitia. ib. p. 75. n. 14. Itemque in mores subditorum inquirere. ib. n. 15. Regulae ad id rite peragendum assignantur. ib. n. 16. & seq. Correctio iudicialis facienda est etiam absque spe profectus. ib. p. 76. n. 1. Fraterna quando adest spes probabilis. ib. n. 2. Saepissime homines peccant ob omissionem fraternae correctionis. ib. & n. 3. & seq. Solvitur obiectio. ib. n. 6. & seq. Tempus reperienda est correctio, quatenus spes emendationis effulget. ib. p. 77. n. 8. Assignatur quid sit faciendum in dubio de correctionis eventu. ib. n. 9. Item quae sit temporis opportunitas, qua differri potest, & debet correctio. ib. n. 10. & seq. Dominici Soto doctrina notatu digna. ib. n. 12. Urget praeceptum correctionis, cum solum praevidet, non vero cum certo moraliter scit eam ab altero faciendam. ib. p. 78. num. 13. Correctionis fraternae omissio quandoque mortalis, quandoque venialis ex D. Thoma. ib. num. 14. Etiam cum dispendio vitae proximum in extrema necessitate constitutum corrigere tenemur. ib. n. 15. & seq. Asseritur ordo a Christo praescriptus in correctione servandus. ib. p. 79. n. 1. Ordo huiusmodi cadit sub praecepto. ib. num. 2. & seq. Praeceptum hoc affirmans est, adeoque obligat non pro semper. ib. n. 5. Probabilius servandus est hic ordo, etsi credatur Praelatum utilius correcturum fore delinquentem. ib. p. 80. n. 7. & seq. Obiectis respondetur. ib. p. 81. & seq. num. 12. & seq. Si correctus se non emendat, tunc adhibere tenetur unum, aut duos testes, etsi peccatum sit occultum. ib. & seq. n. 15. & seq. Durandi, & Altisiodorensis obiectio solvitur. ib. num. 17. & seq. Iuri fraternae correctionis renunciari licite posse probabile est. ib. p. 82. num. 20. & seq. Renunciant de facto PP. Societatis Iesu. ib. num. 20. & seq. Constitutio de hoc eiusdem Societatis explicatur. ib. & seq. Gravis controversiae difficultas exponitur. ib. p. 84. n. 24. Neglecto fraternae correptionis ordine sola peccata occulta, quae in damnum peccantis cedant, iactari nequeunt ad Praelatum. ib. num. 1. & seq. Ad eum tamen sic deferri possunt perpetrata coram duobus, aut tribus. ib. num. 3. Item alia publica. ib. pag. 85. num. 4. Haereticis, proditionis, aliaque id genus peccata Superiori ut iudici statim sunt denuntianda. ib. num. 5. Obiectis satisfit. ibid. & seq. num. 5. & seq. Non sic regulariter loquendo crimina quae in damnum tertii vergunt. ibid. p. 86. num. 6. Secus ubi non est praesumenda facilis emendatio. ibid. Adducitur casus notabilis. ibid. Peccata fornicationis, & lapsus carnis Religiosi cum certis probabilitas denuntianda sunt Praelato, omissa secreta monitione. ibid. pag. 87. num. 10.

Carcam (Adamus) solae improbat publicam scortorum permissionem. II. p. 264. n. 7.

Cozza (Laurentius Card.) plura pro potione chocolatae adducit argumenta, quae rescribuntur ceu improbabilia. V. p. 329. & seq. n. 1. & seq. Eius opinio etiis nobilibus, Adversarii sententiam quam ceteris in cibatum collationem permittens improbabilis est, & falsa. ib. p. 363. & seq. n. 26.

Creditorum ordo. Leges statuentes ordinem creditorum obligant in conscientia. VII. p. 102. num. 4. Bona existentia in specie, vel in specie, restituenda sunt domino. ib. num. 5. Dubium est, an debita certa in propria specie non extantia, praeferenda sint debitis incertis. ib. num. 6. Bona in specie extantia restituenda sunt dominis, postlabitis etiam creditoribus privilegiatis. ibid. pag. 103. num. 10. Debita ex contractu oneroso praeferri debent debitis ex liberali promissione etiam acceptata. ib. n. 11. Item debita ex delicto, & ex contractu priora prius deleri debent si non constet quale sit antiquius, creditoribus satisfaciendum per sortem. ib. n. 14. Creditores hypothecarii praeferendi aliis sunt personalibus etiam privilegiatis. Inter hypothecarios qui prior est? ib. n. 23. Non exceptis privilegiatis. ib. p. 104. n. 24. Qui habent hypothecam specialem, praeferendi sunt habentibus generalem in certis casibus. ib. n. 25. Quis ordo inter creditores privilegiatos simplices, seu personales. ib. n. 26. Inter non privilegiatos creditores qui prior est tempore, potior est iure. ib. p. 105. num. 28. Pauperes ratione paupertatis non sunt praeferendi. ib. n. 28. Dum debitor cuncta debita solvere nequit, is creditor praeferendus est qui primus in iudicio petit suum creditum, & in favorem illius est iudicatum. ib. n. 30. Debitor in hoc casu pro rata omnibus satisfaciat: & si uni restituisset integrum debitum, iterum re nequit. ib. p. 106. num. 32. Nequit debitor admonere amicum creditorem ut prius petat, neque eidem integrum debitum cum aliorum detrimento potest solvere. ib. n. 33. Quomodo reliqui se habere debeant ad debitorem qui non est solvendo, maxime domestici. ib. num. 34.

Crimina ad exheredationem. Filii ob quatuordecim crimina exheredari possunt. VII. p. 387. n. 12. Vicissim filii exheredare parentes ob septem crimina possunt. ib. p. 388. num. 12. V. *Heredes instituti.*

Crimen est impedimentum dirimens matrimonium. X. p. 197. n. 1. In quo consistat. ibid. Quomodo homicidium cum adulterio pariat impedimentum. ib. num. 2. Num requiratur homicidium, & adulterium cum intentione perveniendi ad matrimonium. ib. n. 3. & n. 5. Quomodo homicidium sine adulterio impedimentum criminis inducat. ib. n. 4. Quomodo adulterium cum promissione futuri matrimonii sine homicidio pariat impedimentum dirimens. ib. p. 199. n. 7. Hoc impedimentum est iuris ecclesiastici, proinde infideles non ligat. ib. n. 8.

Crois (P. Claudius) licere putat in Germania licitum esse in Monasteriis per feminas vinum, & panem vendere; id etiam affirmat non esse tabernam habere, aut negotiari, sed sua vendere. X. pag. 4. num. 1. Refellitur haec opinio. ib. pag. 41. num. 5. Laxe docet, Confessarium non teneri poenitentem monere de nullitate matrimonii, licet praevideat monitionem profuturam, nisi tamen sequatur gravissimum incommodum alterius, puta prolis; sed potest eum relinquere in bona fide. ib. p. 4. n. 48. Refellitur. p. 225. n. 7. & seq. Qui probabiliter putat matrimonium esse validum, etsi opinio pro invaliditate sit ipsi probabilior, licite potest petere debitum. ib. pag. 3. num. 38. Refellitur. p. 250. num. 8. Si matrimonio bona fide contracto supervenit dubium de nullitate matrimonii, quod post inquisitionem deponi nequeat, laxe docet, probabilius saltem speculativa ratione licere dubitanti nedum reddere, sed & petere debitum. ib. p. 6. n. 43. Refellitur. p. 252. n. 11. Laxius docet ad gravem morbum etiam non letalem cavendum, aut curandum licitam esse castrationem, si aliter curari, aut caveri nequeat. ib. p. 7. n. 41. Refellitur.
p. 113.

p. 339. n. 8. Laxe excusat a peccato lethali Clericum alentem longam comam, licet fiat comminatio excommunicationis. ib. p. 33. n. 3. refellitur. ib. Plures laxas opiniones refert circa Clericorum negotiationem. ib. p. 41. n. 4. & seq. refelluntur. p. 45. n. 12. Laxe canones Clericis venationem vetantes interpretatur. ib. p. 46. n. 13. refellitur. ib. n. 16. Similiter laxe exponit canones ludum alearum Clericis prohibentes. ib. p. 47. n. 19. refellitur. ib. n. 20. Quanti faciendus sit hic Auctor. ib. p. 61. n. 14. Laxe docet non esse simoniam offerre temporale alicui ut intercedat apud collatorem beneficii, si det non pro intercessione, sed pro labore, itinere &c. ib. p. 68. n. 3. refellitur. ib. Confessarium posse permittere ut quis matrimonium nullum ex ignorantia celebret, etsi praevideat quod eius monitio foret profutura. ib. p. 105. n. 7. refellitur. ibid. n. 8. & seq. Quae prius obstinationem dissolvat. ib. n. 14. refellitur. p. 226. n. 13. Laxe docet, per se loquendo licitum esse die communionis habere usum matrimonii. ib. p. 237. num. 13. refellitur. ib. Pyrrhonice [illegible] varias Auctorum opiniones [illegible] ponit. ib. p. 249. n. 22. Nonnullos [illegible] casus in quibus [illegible] Catechismi [illegible]. ib. p. 340. n. 13. refellitur. ib. n. 24. & seq.

Laxe docet, non peccare mortaliter qui sacramenti formam inchoat in peccato mortali, dummodo ante postrema verba sit in statu gratiae. VIII. p. 3. num. 1. Refellitur hac opinio. ib. p. 54. n. 19. Laxe docet praeceptum confirmationis suscipiendae desisse per desuetudinem. ib. p. 3. num. 4. Refellitur. p. 234. n. 22. Non teneri Sacerdotem propter Tridentini confiteri [illegible], si habens copiam Confessarii non sit confessus ex malitia, vel non adsuerit urgens necessitas celebrandi. ib. p. 4. n. 19. Refellitur. p. 100. n. 4. Legem exemplarem intentionem internam in administratione sacramentorum non esse certam. ib. p. 6. num. 30. Plures casus inutiles congerit de adiectione conditionis in forma sacramentorum. ib. p. 52. n. 9. Laxam refert opinionem Moya. ib. Laxe docet, probabile esse non peccare mortaliter Sacerdotem in peccato lethali Eucharistiam ministrantem. ib. p. 53. n. 13. Similiter nec Episcopum sacrum chrisma, & oleum infirmorum consecrantem. ib. p. 54. n. 18. Nec Diaconum solemniter Sacerdoti inservientem. ib. n. 21. Immo nec laicum Eucharistiam [illegible], etsi id saepius ex consuetudine faciat. ib. Non peccare administrantem sacramenta peccatori publico, si metus mortis immineat. ib. pag. 59. num. 32. Distinctiuncula [illegible] propositionem ab Innoc. XI. damnatam. ib. pag. 60. n. 13. Refellitur. ib. n. 24. Falso docet in extrema necessitate probabiliter sub conditione adhiberi posse in baptismo aquam ex floribus distillatam. ib. n. 29. n. 13. Laxe docet, illum qui recordatur alicuius peccati lethalis in confessione per oblivionem omissi, dum est Eucharistiam sumpturus, posse communicare sine novo dolore illius peccati. ib. pag. 204. n. 25. Docet licere pacisci de stipendio Missae, ib. p. 273. num. 6. Laxe docet, praecepto audiendi Missam satisfieri in privatis Oratoriis etiam ab iis qui non sunt de familia. ib. pag. 491. n. 13.

Laxissime docet, effectum peccati non esse in confessione aperiendum. IX. p. 6. num. 21. Refellitur. ib. p. 272. n. 24. & seq. Non esse aperienda in confessione peccata, quae ex consuetudine mortaliter mala procedunt, etiam ipsa consuetudine non retractata. ib. p. [illegible] n. 25. Refellitur. ib. p. 273. n. 26. & seq. Laxe docet, non teneri poenitentem confiteri qualitatem personae quam venatur, etsi absque desiderio, aspexit. ib. p. 5. n. 32. Refellitur. ib. p. 287. n. 9. Qui fuit adulterio, sed impudicas feminam attrectavit, satis esse, si in confessione dicat se turpiter attigisse, nihil dicendo de parte. ib. p. 5. n. 30. Refellitur. ib. p. 283. n. 3. Qui fornicatus est cum pluribus, vel ter cum una, non teneri dicere in confessione an una, vel pluribus [illegible] mulieres, an meretrices, vel aliae. ib. p. 8. n. 38. Refellitur. ibid. p. 187. n. 6. Laxe docet probabile esse, si rationabiliter [illegible], non teneri Sacerdotem fornicatum aperire in confessione circumstantiam esse filiae spiritualis cum qua peccavit. ib. p. 8. n. 52. Refellitur. ib. p. 288. n. 8. Inceptam alicui rationem [illegible] veteris disciplinae [illegible] in [illegible] poenitentiam. ibid. 8. num. 41. Refelluntur. ib. p. 296. n. 8. & seq. Laxe docet, ad munus Confessarii satis dictum eor habendos qui incipiant aliquam summam casuum aut diligenter legerint, aut audierint explicari. ib. p. 10. n. 47. Refellitur. ib. p. 275. n. 3. Laxissime docet, Confessarios teneri debere plures sententias vere probabiles, cum non expediat poenitentes dirigere secundum unam doctrinam. ib. p. [illegible] n. 46. Refellitur. ib. p. 408. n. 3. & seq. Quam belle Decretum Alexandri VII. interpretetur. p. 9. n. 61. n. 2. Quomodo evincat opinionem docentem attritionem formidolosam non comprehendi in damnatione propositionis primae statutae ab Innoc. XI. ib. p. 117. n. 3. Refellitur. ib. p. [illegible] num. n. & p. 123. n. 8. & seq. Falso docet, opinionem de sufficientia attritionis in sacramento poenitentiae esse moraliter certam. ib. p. 126. n. 3. Refellitur. ib. n. 4. & seq. Falso docet, probabiliorem esse opinionem [illegible] sufficere propositum implicitum, & non requiri explicitum. ib. p. 139. n. 16. Laxe docet, solum probabiliter requiri in confessione propositum universale. ib. p. 143. n. 20. Refellitur. ib. Confessionalem peccandi non esse per se in confessione aperiendam. ib. p. 170. n. 16. Refellitur. ib. n. 17. & seq. Putat probabile non esse sacrilegium furari rem in loco sacro, nisi sit ibi deposita, vel commendata Ecclesiae. ib. p. 225. n. 17. Similiter pollutionem occultam, immo copulam illicitam occultam in Ecclesia commissam putat non esse sacrilegium. ib. n. 19. Laxius docet, oscula, tactus &c. libidinosos etiam publice habita in Ecclesia non induere rationem sacrilegii. ib. p. 290. n. 22. Opinionem affirmantem peccatis [illegible] dubia non esse [illegible] in confessione aperienda, certam, spectata auctoritate, opposita probabiliorem. ib. p. 293. n. 23. Refellitur, ib. p. 298. n. 24. & seq. Nonnulla congerit Sanctorum dicta quae benignitatem suadent, omissis iis quae iustum rigorem inculcant, ib. p. 239. n. 2. & seq. Probabile putat licere poenitenti eadem peccata iterum confiteri tacendo priorem confessionem, ut mitiorem poenitentiam accipiat. ib. p. 259. n. 21. Refellitur. ib. Docet Confessarium posse, & debere se accommodare opinioni poenitentis. ib. p. 280. num. 28. Refellitur. ib. Probabile putat quod laicus possit absente Clerico a censuris absolvere. ib. p. 311. n. 10. Falso asserit, esse doctrinam iansenisticam, & rigoristicam affirmare, quod frequentes relapsus sint signa defuisse dolorem aut propositum. ib. p. 354. n. 1. Refellitur. ib. n. 2. Laxe docet, frequentem relapsum solum quandoque esse signum, quod defuerit dolor. ib. Portentosa argumenta quibus laxam fulcit opinionem. ib. n. 4. Refelluntur. ib. p. 395. n. 5. & seq. Falso Theophilum Raynaudum citat. ib. p. 356. n. 9. & seq. Laxe negat requiri in poenitentis proposito efficaciam constantem. ib. p. 358. n. 12. Refellitur. ib. Perperam citat D. Thomam. ib. n. 14. Laxe docet, prima vice absolvendos consuetudinarios, & recidivos, etsi nulla praecedant emendatio. ib. p. 4[illegible]. num. 13. Refellitur. ib. Quae opinio videtur admodum affinis propositioni 60. ab Innoc. XI. damnatae.

Culpa ex qua oritur onus restitutionis, vel est theologica, vel iuridica. Haec vel est lata, vel levis, vel levissima. *Theologica* est peccatum vel mortale, vel veniale. Iuridica est omissio debitae diligentiae, non attendendo ad malitiam peccaminosam. *Lata* est omissio diligentiae, quam communiter eiusdem status homines adhibere solent: *levis*, quam adhibere solent diligentiores: *levissima*, diligentissimi. Culpa lata est latior, & latissima. Prima est dolus praesumptus, altera manifestus. VII. p. 51. n. 1. Ubi nulla fuit culpa, ibi nulla est restitutio. ib. p. 52. n. 3. Excipiuntur aliqui casus. ib. n. 4. Si res aliena in domo tua fortuito periit, ad nihil teneris. ib. Qui rei illicitae dat operam, si sit causa damni nec praevisi, nec intenti, nec ex illa actione decurrat, ad nihil tenetur. ibid. num. 5. Si tamen adsit ignorantia concomitans, restituere debes; non vero si antecedens. ib. Si sine culpa theologica damnum illatum est, vi iniustae acceptionis ad nihil obligaris. ib. p. 53. n. 4. Si ex culpa levi, quae venialis peccatum sit, & oriatur ex imperfecta deliberatione, securius est restituere, quando ingens damnum fuit secutum. ib. n. 7. Culpa levis, aut levissima animo nocendi perpetrata inducit obligationem restituendi. ib. n. 9. Qui perpetrat delictum, non intendens damnum inferre alteri, licet illud per accidens sequatur, non tenetur compensare. ib. p. 55. n. 12. Qui exercent artes aut professiones, non tenentur ad restitutionem ex culpa levi, vel levissima. ib. n. 13. Nisi maiorem solito diligentiam promiserint. ib. p. 56. n. 14. Culpa quae in privatis hominibus levis est, in professoribus esse potest gravis: si professores addiscere negligant, errando culpam latam committunt, & restituere tenentur. ib. n. 15. Ignorans male quigem, sed dubitanter consulens, non tenetur restituere; bene tamen inculpate ignorans, si se consiliis dandis ingerit. ib.

Culpa iuridica. Si contractus cedit in solam recipientis utilitatem, excepto precario, tenetur ad restitutionem ex culpa levi, vel levissima. Si contractus utrique parti utilis est, uterque subiectus est restitutioni ex culpa lata, & levi, sed non levissima. VII. p. 56. n. 15. Si contractus cedat in utilitatem solius dantis, accipientur restitutio solum ex culpa lata, & dolo, exceptis quatuor casibus. ib. p. 57. n. 17. Damnum secutum solum ex culpa iuridica sine theologica est in conscientia resarciendum. ib. n. 19.

Cultus Confucio tributus a Sinensibus. III. p. 103. n. 1. Tamquam superstitiosus delatus ad Urbanum VIII. ib. p. 329. n. 2.

Cultus disparitas quid sit. X. p. 194. n. 1. An matrimonium baptizati cum non baptizata sit iure naturali, & divino irritum. ib. p. 195. n. 2. Casus hic de re proposito, discussi & sapientissime soluti a doctissimo Pontifice Benedicto XIV. ib. n. 3. & seq. An matrimonium baptizati cum non baptizata sit iure ecclesiastico irritum. ib. p. 196. n. 5. An Summus Pontifex dispensare valeat ut fidelis infideli nubat. ib. n. 6. Num matrimonia Catholicorum cum haereticis sint lege divina, vel ecclesiastica prohibita. ib. n. 7. & seq. Quid de hoc sentiat Irenaeus. ib. p. 197. n. 11.

Cumberlandus (Richardus) male explicandam assumit ius naturae sola ratione, & exceptiis, exclusis sacris Scripturis. VI. p. 35. n. 5. De eo iudicium. ib. p. 57. n. 1. Omnes leges naturales ridicule retrahit ad benevolentiam singulorum hominum erga alios homines, ad propensionem propagandae stirpis, ad cerebri humani magnitudinem, ad hominum inclinationem ad senectam non limitatam tempori, & ad ampliora vasa spermatica. ib. & seq. n. 2. & seq. Hi, & alii errores profligantur.

Cyrillus Lucaris Calvinianis favens, anathemate damnatur a Clero Constantinopolitano. VIII. p. 22. n. 7.

D

Dallaeus (Iacobus) perperam docet fuisse olim liberam, non necessariam abstinentiam a carnibus in ieiuniis Christianorum. V. p. 71. n. 4. Refellitur. ib. Falso ait ieiunia quatuor Temporum in sola Ecclesia Romana tempore S. Leonis observata fuisse. ib. p. 81. & seq. n. 1.

Damnatae propositiones in materia restitutionis. VII. p. 34.

Damnum emergens in mutuo. Damnum emergens est detrimentum quod solius mutui causa mutuatus patitur in re iam possessa. VII. p. 239. n. 2. Differt a lucro cessante. ib. n. 2. Conditiones ad veram titulum damni emergentis. ib. p. 240. n. 1. Non est licitum pactum de certa quantitate solvenda initio contractus pro futuro damno emergente. ib. n. 3. Monendus est in ipso contractu mutuatarius de damno emergente solvendo. ib. n. 2. Licitum est pactum ab initio initum de determinata accessione solvenda pro damno quod in certa, & determinata quantitate futurum praevidetur. ib. p. 241.

ib. p. 141. *n.* 3. Non tamen in quantitate maiori quam sit quantitas damni futuri. *ib. n.* 4. Bene tamen in minori. Immo quando damnum certo praevidetur, & dubitatur de quantitate, potest conveniri de quantitate certa accessionis. *ib. n.* 5. Qui pecuniam paratam ad redimendum censum quinque in centum habet, potest eam amico tradere cum pacto ad reddendum quinque in centum. *ib. n.* 6. Mutuans moneat de reparando damno mutuatorem. *ib. p.* 148. *n.* 7. Non licet aliquid exigere ob periculum damni indefinite considerati, sed de damni in individuo periculo. *ib. num.* 8. Quid si cogeretur quis ad mutuandum? *ib.*

Daniel (P. Gabriel) male contendit Innocentium XI. damnasse propositiones ut iacent, non ut sunt in Auctorum, unde exceptae sunt, libris. III. *p.* 275. *num.* 1. Hoc pacto favet doctrinae Iansenistarum de quinque propositionibus. *ib.*

Debita defuncti. V. *Heredis obligatio.*

Debitum coniugale nemo per se petere tenetur. X. *pag.* 219. *n.* 1. Debet tamen petere, si alteri coniugi praevideat periculum incontinentiae imminere, quod avertere tali via possit. *ibid. num.* 3. Duplex peti potest. *ib. num.* 4. Tacite petenti reddendum. *ibid.* Peccant letaliter, si se mutuo fraudent. *ib. p.* 220. *num.* 3. Quaenam sint causae excusantes a reddendo debito. *ib. n.* 4. *& seq.* Non licet negare debitum, ne filii multiplicentur. *ib. num.* 6. Num peccet uxor quae experitur se filios mortuos parere, si debitum propterea neget. *ib. p.* 221. *n.* 7. Nimis frequens petitio excusat a debiti redditione. *ib. num.* 8. Peccat letaliter coniux, si mediis illicitis se ad reddendum debitum inhabilem constituat. *n.* 9. Peccat contra iustitiam, si nimia austeritate idem efficit. *ibid.* Non tenetur tamen coniux ab honestis pietatis, temperantiae, poenitentiae exercitiis abstinere, ut vegetior sit ad reddendum debitum. *ib.* Adulter occultus potest debitum petere sine peccato. *ib. n.* 10. Num coniugi iniuste, vel illicite petenti innocens possit reddere debitum. *ib. p.* 222. *n.* 1. *& seq.* Num qui votum castitatis emisit, & postea matrimonium init, peccet reddendo debitum. *ib. n.* 3. Num tenetur ingredi Religionem. *ibid.* Quomodo ex impedimento superveniente affinitatis, vel cognationis spiritualis impediantur coniuges a debiti petitione. *ib. n.* 4. Peccat mortaliter coniux qui sublato necessitatis casu filium communem baptizaret, vel ex sacro fonte susciperet, vel in confirmatione teneret. *ib. & p.* 223. *n.* 5. Qui incestum commisit cum consanguinea coniugis in primo vel secundo gradu, privatur iure petendi debitum, sed reddere tenetur. *ib.* Qui cum sorore sibi consanguinea incestum committeret, ius petendi debitum non perderet. *ib.* Num si alter coniux consilium, aut consensum praebeat vel ad baptizandum proprium filium, vel ad incestum perpetrandum, ambo ius debitum petendi amitterent. *ib.* Si uxor coacta, vel gravi metu incusso incestum perpetrat cum consanguineo viri, an privetur iure petendi debitum. *ib. n.* 6. Coniux si cognoscat consanguineum alterius coniugis in primo, vel secundo gradu, sed ex errore, vel ignorantia num eodem iure privetur. *ib. n.* 7. Qui certo novit matrimonii nullitatem, reddere nequit debitum coniugi petenti, & ignoranti invaliditatem, nec ut infamiam evitet. *ib. p.* 224. *n.* 1. Qui dubitat num matrimonium validum sit, reddere potest, sed nequit petere. *ib. p.* 225. *n.* 1. Si uterque dubitet, neuter potest aut petere, aut reddere. *ib. n.* 2. Quid, si adhibita diligentia veritatem nequeant inquirere. *ib.* V. *Res uxoria.*

Decalogus ab Israelitico populo recipitur, se prius sancte disponendo, iubente Deo. I. *p.* 1. In Decalogum Lutheri, Melancthonis, Calvini, & Iansenii errores recensentur. *ib. p.* 35. *& seq. n.* 1. *& seq.* Eiusdem Decalogi nitio, & ex S. Augustino distributio. *ib. pag.* 15. *& seq. n.* 2. *& seq.* In eo principia generalia iuris naturalis, aliaque iuris eiusdem mandata contineri, bene ostendit D. Thomas. *ibid. pag.* 18. *& seq. num.* 2. *& seq.* Quid primo eiusdem mandato prohibetur. *ib. p.* 19. *& seq. num.* 6. *& seq.* Duplex illud est, affirmans, & negans. *ib. p.* 28. *& seq. num.* 1. *& 11. p.* 136. *num.* 1. *& seq.* Decalogi praecepta obligant sub gravi, nisi rationis defectus, materiaeque parvitas obsistat. *ib. p.* 32. *num.* 1. Nullum Decalogi praeceptum proprie dispensari potest. *ib. p.* 33. *num.* 3. Explicatur, & probatur. *ib. & num.* 4. *& seq.* Solvuntur quae Scotus, & Durandus obiiciunt. *ib. p.* 34. *& seq. num.* 7. *& seq.*

Decimae suam originem habent ante quamcumque legem scriptam. V. *p.* 206. *n.* 2. Eas lex positive assignavit Ecclesiae ministris ad congruam eorum sustentationem. *ib. p.* 207. *num.* 3. In veteri testamento decimae debebantur Sacerdotibus, & Levitis de omnibus fructibus terrae. *ib. n.* 4. Praeceptum illud, prout morale, etiamnum viget. *ib. n.* 5. Et a lege etiam naturali dimanat. *ib. n.* 6. Referuntur haereticorum errores adversus decimas. *ib. p.* 208. *n.* 7. Decimarum varia sunt genera, quae referuntur. *ib. & seq. n.* 8.

Decimas solvendi consuetudo quo tempore obtinuerit in Ecclesia Christiana, rem dubiam esse, & obscuram ostenditur. V. *p.* 209. *n.* 1. *& seq.* Tempore Constantini Imperatoris sensim consuetudo voluntaria solvendi decimas rationem legis obligantis obtinuit. *ib. p.* 210. *& seq. n.* 5. *& seq.* Opinionem, quae ait fideles teneri solvere decimas vi iuris divini, etiam spectata earum quantitate, est opinio aperte falsa. *ib. pag.* 211. *& seq. n.* 1. *& seq.* Ostenditur, simulque impugnatur Anacletus Reiffenstuel. *ib.* Consuetudo non potest abrogare obligationem solvendi decimas in ea parte qua necessariae sunt ad alendos pauperes Ecclesiae Ministros. *ib. p.* 213. *n.* 4. Ecclesia valet auferre consuetudinem invectam non solvendi decimas. *ib. n.* 5. Pontifex neque valide, neque licite potest legem decimarum omnino abrogare. *ib. n.* 6. Decimas Monachis, & Regularibus Ecclesiam concessisse ostenditur variis, iustisque de causis quae recensentur. *ib. p.* 214. *n.* 1. *& seq.* Applicatio decimarum facta per Pontificem laico sine ulla iusta causa, est nulla. *ib. pag.* 217. *n.* 7.

Decimas solvere tenentur omnes fideles, beneficiati si iuris communis, per se loquendo, nisi aliquo privilegio sint exempti. V. *p.* 218. *num.* 1. Infideles, quatenus infideles sunt, decimarum oneri non subiiciuntur. *ib. num.* 2. Secus ratione alicuius circumstantiae quae reconfertur. *ib.* Ecclesia ab infidelibus in terris sibi subiectis inhabitantibus iure exigere potest tributum congruum ad sustentandum Praedicatores, & Missionarios ad eorum conversionem destinatos. *ib. p.* 219. *n.* 3. Decimis personalibus obnoxii non sunt Pontifices, & Episcopi. *ib. n.* 4. Obnoxii tamen sunt decimis praedialibus de illis terris quas possident titulo temporalis haereditatis, emptionis, aut cuiusvis alius. *ib.* Decimas solvere non tenentur Clerici de iis quae lucrantur actione spirituali. *ib. & p.* 220. *n.* 6. Secus de iis quae lucrantur corporali labore. *ibid.* Nec eas tenentur solvere de fructibus beneficiorum. *ib.* Secus de fructibus praediorum quae possident titulo haereditatis, emptionis &c. *ib.* Decimas pendere tenentur etiam Principes, & Reges. *ib. num.* 7. Pauperes in gravi necessitate constituti tenentur Ecclesiae Pastoribus suam necessitatem exponere, ut decimas sibi remittant. *ib. n.* 8. Monachi, & Clerici in communi viventes antiquitus exempti fuere a decimis tam personalibus, tum praedialibus. *ib. p.* 221. *& seq. num.* 2. Huiusmodi exemptiones privilegia iuri communi infesta stricte sunt interpretanda. *ib. p.* 222. *num.* 3. Regulares ceteris exempti sunt a decimis solvendis de propriis hortis, praediisque, quae propriis sumptibus colunt. *ib. n.* 5. Sicut etiam de novalibus, aliisque terris ante, & post Concilium Lateranense acquisitis, propriisque sumptibus cultis. *ib. p.* 223. *n.* 6. Regulares quandoque tenentur, quandoque non, solvere decimas de terris, seu praediis quae colenda tradunt aliis. *ib. & seq. n.* 7. *& seq.* Explicatur. *ibid.* Non tenentur solvere decimas praediorum conductorum, vel ab ipsis in emphyteusim acceptorum, quae ab illorum propriis manibus, aut sumptibus excoluntur. *ib. p.* 225. *n.* 9. Privilegia Regularium de exemptione decimarum favent etiam Monialibus. *ib. p.* 225. *n.* 10. Ea quandoque amittuntur. *ib. n.* 11. Explicatur. *ib.* Decimae de omnibus lucris & proventibus per industriam acquisitis solvi debent. *ib. pag.* 226. *n.* 1. Non tamen de iniuste acquisitis. *ib. n.* 2. Bene tamen de acquisitis ex turpi causa. *ib.*

Decimae personales usu & consuetudine omnes abrogatae sunt. V. *p.* 226. *n.* 3. Decimae praediales, seu reales solvendae sunt de omnibus & singulis fructibus qui a terra, seu e praediis tum communibus, tum novalibus producuntur. *ibid. num.* 4. Explicatur uberius. *ib.* Decimae solvendae sunt de fructibus, non deductis expensis. *ibid. num.* 5. Decimae, mixtae nuncupatae, solvendae sunt de omnibus fructibus qui dicuntur mixti. *ib. p.* 227. *n.* 6. Exemplificatur. *ib.* Decimae solvi debent statim ac collecti sunt fructus. *ib. num.* 7. Eas qui solvere differunt, ex circumstantiis graviter peccare possunt. *ib.* Decimas solvere Parochiani tenentur, etiamsi Parochus illas non petat. *ib. n.* 8. De loco in quo solvendae sunt decimae, standum est consuetudini. *ib. num.* 9. Decimae praediales solvendae sunt illi Parochiae in cuius territorio praedia reperiuntur. *ibid. p.* 228. *n.* 10. Decimae animalium solvendae sunt Parochiae in cuius territorio ea pascuntur, & fetus pariunt, licet domini alibi habitent. *ib. num.* 11. Indicantur nonnulla huc spectantia. *ibid.* Decimas defraudantes non excommunicati, sed excommunicandi sunt. *ib. n.* 1. Qui fructus non decimatos furatur, eorumdem decimas Ecclesiae restituere debet. *ib. p.* 229. *n.* 3. Emens fructus non decimatos, tenetur solvere decimam. *ib. n.* 4. Comburentes, seu destruentes segetes, & fructus, arboresque succidentes, tenentur destructas decimas Ecclesiae restituere. *ib. num.* 5. Laxa P. Castropalai contraria opinio refellitur. *ib.*

Parochianus qui proprias segetes, vineas, aliosve fructus ante collectionem comburit, vel fructus collectos sua culpa perire sinit, tenetur pro destructis decimis Ecclesiae satisfacere. V. *p.* 230. *& seq. n.* 6. Laxa & improbabilis Bonacinae contraria opinio refellitur. *ib.* Dominus qui nolunt colligere fructus iam maturos, tenentur restituere decimam ex sua negligentia graviter culpabili deperditam. *ib. p.* 231. *num.* 7. Ad compensationem decimarum non tenentur qui nolunt colere agros, vel qui eos, aut eorum partem in domos convertunt. *ib. num.* 8. Parochi propria auctoritate non possunt a suis Parochianis decimas accipere; aut solvere nolentibus sacramenta denegare. *ib. n.* 9.

Debitum solvendi decimas cessat quatuor modis, qui referuntur. V. *p.* 232. *n.* 10. In materia decimarum attendenda est consuetudo. *ib. n.* 11. Inferuntur nonnulla. *ib.* Super decimis compositio, & transactio valida est, nonnullis servatis, quae referuntur. *ib. n.* 12. Olim decimae coetui Clericorum solvebantur. *ib. p.* 233. *n.* 1. Iure hodierno solis Parochiis debentur. *ib. n.* 2. Si Ecclesiae parochiales uniore sint Monasteriis, & Capitulis, censentur iisdem incorporatae etiam decimae. *ib. n.* 3. Vi iuris hodierni nulla decimarum parochialium portio spectat ad Episcopum. *ib. n.* 4. Aliqui tamen sunt casus, in quibus illi decimae solvi debent. *ib.* Assignantur. *ib.* Decimae solvi debent etiam Parochis divitibus, vel pravis moribus infectis. *ib. p.* 234. *n.* 5. Canonicis, Clericis beneficia habentibus, & Regularibus qui curam parochialem exercent, decimae solvendae sunt. *ib. n.* 6. Sed ex iustitia solis Parochis, seu curam animarum exercentibus. *ib.* Laici solum percipere decimas possunt ex privilegio Papae, vel ratione sibi locatae ad tempus facultatis ab Ecclesiae ministris. *ib. n.* 7. Referuntur nonnulla ad excitandos pios fideles ad decimas solvendas, & ad terrendos refractarios. *ib. p.* 235. *& seq. n.* 8.

Decretum Innocentii XI. de quotidiana communione. VIII. *p.* 241. & *seq.* Decretorum Congregationis Concilii confirmatio ab Innoc. XII. facta. *ib. p.* 262. & *seq.* Decretum Benedicti XIV. super Missa parochiali, & conventuali per epistolam encyclicam ad Episcopos. *ib. p.* 278. & *seq.* Decretum Clementis XI. de celebratione in Oratoriis privatis. *ib. p.* 285. & *seq.* Eiusdem moderatio Benedicti XIII. in favorem Episcoporum. *ib. p.* 290.

Defectus mercium. Defectus vel sunt in substantia, vel quantitate, aut qualitate. Tenentur eos manifestare tam venditor, quam emptor. VII. p. 188. n. 1. Intellige de defectibus occultis, non manifestis. ib. p. 189. n. 3. Si non manifestentur defectus, nec minuatur pretium, restituendum est. ib. n. 4. Licet tacere defectum rei, qui emptori non nocet, diminuto pretio, si emptor non interrogat. ib. n. 5. & seq. num. 9. Si tamen non deserviret ad usum intentum emptoris, non licet. ib. n. 6. Qui emit rem cujus pretium venditor ignorat, non est securus, si dicat solum: Tu mihi donas, si plus meæ valeat? ib. p. 191. n. 10. Qui vino aquam immiscuit, etsi sapidius fit, vendere potest pretio diminuto. ib. n. 11. Venditor potest vendere unam rem pro alia, si substituta habeat prorsus eumdem usum. ib. n. 12. Qui vendit bona fide rem vitiosam, non peccat; sed dum scivit damnum, compenset. ib. n. 13. Licet aliquid de quantitate mercis detrahere, si evidenter constet pretium injuste taxatum; quod tamen facile præsumi nequit. ib. p. 192. n. 16.

Defunctus. V. *Hæredis obligatio.*

Degradatio, & depositio inter censuras non computantur. X. p. 290. n. 3. Degradatio, & depositio quid, & quotuplex sit. ib. p. 286. n. 27. Degradatio realis Clericum privat privilegio fori, & canonis. ib. Tenetur tamen horas canonicas recitare, si sit in Sacris. ibid. Quas ob caussas olim fiebat degradatio verbalis. ib. p. 287. n. 28. Quænam sint crimina in jure expressa degradatione punienda. ib.

Deistæ, quinam dicantur. I. p. 20. n. 9.

Delectatio spiritus effectus Eucharistiæ. VIII. p. 194. n. 4.

Delectatio, & desiderium de malo proximi. V. *Proximus.*

Delectatio in cibo & potu, aliisque rebus sentiendi propter se neque extra culpam. V. *Comestio. Venus (P. Dominicus.)*

Delectatio victrix, non infert Jansenistas esse eam admittentes, ut male contendit Tournely. VI. p. 123. & seq. num. 2. & seq. Massonio eam cum Augustinianis admittens, toto cælo distat a Jansenianis. ib. V. *Massulié. Tournely.*

Deliberatio in actibus humanis duplex perfecta, & imperfecta. X. p. 329. num. 3. Signa imperfectæ deliberationis. ib. num. 4. Quid sit ratio superior, & inferior. ib. n. 6. V. *Peccatum.*

De Lugo (Joannes Card.) perperam suum judicium suspendit super opinione existente laxa de occulta compensatione. IV. p. 330. n. 2. Facete loquitur de potu cocolatæ sumpto in die jejunii. V. p. 145. & seq. n. 34. Illius dictum justa animadversione excipiunt. ib.

De magistris (Martinus) male contendit fornicationem determinatæ viri cum determinata femina non esse contra jus naturæ. IV. p. 225. num. 4. Oppositum probatur ex rationibus D. Pauli. ibid. num. 1. & seq. Evidenterque demonstratur ex ratione a priori a D. Thoma. Illius, sicut & Caramuelis argumenta diluuntur. ibid. pag. 226. & seq. num. 2. & seq.

Demonstratio in contractu quid sit. VII. p. 148. n. 3.

Denunciationes sponsalium ex antiqua Ecclesiæ disciplina repetuntur. X. p. 170. n. 1. An sint necessariæ necessitate sacramenti, vel præcepti. ib. n. 2. Quando fieri debeant denunciationes. ib. n. 3. Præceptum denunciationum obligat sub mortali. ib. n. 4. Quis possit a denunciationibus dispensare. ib. p. 180. n. 5. Caussa justa requiritur pro licita dispensatione. ib. n. 6. Quænam hæ justæ caussæ. ib. & n. seq. An qui novit impedimentum inter eos qui debent matrimonium contrahere, teneatur illud manifestare. ib. n. 8. & seq.

Deperdita bona. V. *Inventio.*

Depositum est contractus quo sola rei custodia alterius fidei committitur, ut integra reddatur. Ad hoc requiritur expressus depositarii consensus. VII. p. 357. n. 7. Depositarius nequit re deposita uti, si usu atteratur, sine consensu deponentis; pecunia tamen uti potest, quasi mutuo accepta. ib. n. 8. Quando depositum perniciosum est deponenti, reddi non debet, nisi ex retentione grave damnum immineat depositario. ib. p. 358. n. 9. Omnes ratione utentes capaces sunt suscipiendi depositi, non tamen Religiosi sine Prælati licentia. ib. n. 10.

Derisio est verborum lusus ex proximi defectibus, ut erubescat. IV. pag. 364. n. 6. Ad virtutem eutrapeliæ revocari interdum potest moderata & cauta derisio de levi alicujus defectu. ib. Et quandoque veniale crimen est. ibid. Si tamen prævideas ea gravissime contristandum esse proximum tuum, mortale est. ib.

Desperatio gravissimum est peccatum, & ut plurimum hæresi conjungitur. I. p. 165. n. 1. & seq. Cui propria damnatio revelaretur, ille saltem sperare non posset. ib. p. 166. n. 4. Sed eam desperare posset, se subjiciendo divino decreto. ib. n. 5.

Detractio est denigratio alienæ famæ per occulta verba. IV. p. 365. n. 3. Ex genere suo est peccatum mortale. ibid. n. 3. Perpetratur septem modis qui recensentur. ib. p. 366. n. 4. & seq. Conficere libellos famosos grave peccatum est. ib. n. 8. & seq. In eorum auctores pœnæ statuuntur ab utroque jure. ib. p. 367. n. 9. Eos scribens in Papam, aut Cardinalem excommunicationem incurrit. ib. n. 10. Sicut etiam in Ordines Prædicatorum, & Minorum. ib. Eos scribens, distans, retinens &c. punitur a Pio V. confiscatione bonorum. ib. Detrahere defunctis peccatum est. ib. n. 11. Etiamsi defuncti fuerint pagani, hebræi, aut hæretici. ibid. n. 12. Peccant historici scriptis revelantes defunctorum occulta crimina, quæ sint crimina personæ, non quæ dignitatis, aut officii. ib. p. 368. n. 13. Dummodo id humana passione non fiat, & habeatur debitus respectus ad eorum consanguineos. ib. Detractio, quod mortalis, aut venialis sit, pendet ex variis circumstantiis. ib. n. 1. Asserere talem hominem esse superbum, avarum, iracundum, &c. modo mortale, modo veniale est, habito respectu ad personam in quam hæc dicuntur. ib. n. 2. Hæc locutio: *Si loquerer quæ scio de Petro*, & hæc similes, sunt omnium detractionum perniciosissimæ. ib. num. 3. Revelare defectus naturales alicujus, modo leve, modo grave peccatum est, juxta diversas circumstantias. ib. p. 369. n. 4. Revelare uni aut alteri honesto proboque viro grave occultum delictum, est crimen letale. ib. n. 5.

Diffamatum, diffamare aliis criminibus diversi generis, peccatum est. IV. p. 370. n. 8. Per se loquendo nullum peccatum est loqui de crimine quamvis occulto coram iis quibus est notum. ib. num. 10. Si illud sit judicis sententia declaratum, potest ad quemcumque locum deferri, & scribi. ib. num. 11. Nisi tamen sententia publicata esset dumtaxat intra aliquam Congregationem, Cœnobium, aut Religionem. ib. n. 12. Crimina notoria notorietate facti in una civitate publicare in alia, nec contra caritatem est, nec contra justitiam. ib. p. 371. num. 14. Secus esset, si a principio criminosum juste publicatum fuisset. ibid. num. 15. Aut si diffamatus honeste vivendo post publicationem delicti suam famam recuperavisset. ib. n. 16. Ob aliquod bonum necessarium debitis circumstantiis servatis manifestare crimen, non est peccatum detractionis. ib. p. 372. n. 17. Cautio in hoc servanda. ib. Injuste alicujus criminis notitiam acquirens, ea uti potest ad impediendum mala per eam notitiam indicata. ib. n. 18. Nisi ex hoc grave damnum sequeretur, eoque mala levia essent. ib. Licitum est patefacere ignorantiam Medici, Advocati, Theologi, & artificum, suas cum damno proximi artes exercentium. ib. p. 373. n. 19. Crimina publica unius Monasterii non communicantis mutuo cum alio, non possunt scripto deferri ad aliud. ib. n. 21. Traducere aliquem ut scrupulosum, hoc est perplexum, & loco peccati habentem quod peccatum non est, si homo gravis ille sit, & maxime si publicis officiis vacet, peccatum est detractionis. ib. n. 22. Non est peccatum revelare certa rigoristas, aut laxistas servato caritatis ordine. ib. n. 23. Secus si rigoristas laxos falso, & per injuriam Theologiæ sanæ doctrinæ affingeret. ib. p. 376. n. 24. Declaratur notabili explicatio, ac confessio adversus Probabilistas. ib. Infamatio factum non est suam infamatorem diffamare. ib. n. 25. Refertur, & refellitur laxa & falsa sententia P. Busenbaum, absolute docentis id & licere, qui aliter suam famam aut tueri, aut recuperare non potest. ib. n. 26. & seqq. Hujusmodi sententia Evangelio adversatur, sicut illa recentioris Probabilistæ Auctoris Libelli: *Difesa della diffamazione de' Signori Cavalieri, e Cattolici.* ib. & p. 375. n. 29. Detractionis peccatum est uni, aut alteri occultum proximi peccatum sub secreto nulla urgente caussa revelare. ib. p. 376. n. 30. Non licet infamare seipsum absque nulla caussa. ib. n. 32. In usu propria fama spectanda sunt circumstantiæ. ib. p. 377. n. 33. & seq. Detractatus. ib.

Detractiones audiens peccat. IV. p. 383. n. 1. Est quidem contra caritatem & justitiam. ib. n. 2. Gaudium percipiens solum ex eloquentia, lepore, vocibusque detractoris, leviter peccat. ib. n. 3. Graviter vero, si de ipsa detractione. ib. Detractoribus aures occludendas esse Patres inculcant. ib. p. 384. num. 4. Detractiones inficiæ lege impediendæ sunt a superioribus subditorum. ib. n. 6. Detractorem audiens, quem certo scit injuste detrahere, eumque non corrigit cum commode possit, speratque emendationem, graviter peccat. ib. p. 385. n. 9. & seq. In praxi tamen vix umquam omnes occurrunt circumstantiæ necessariæ ut quis dicatur peccare mortaliter. ib. n. 10. Non ita frequenter peccat quispiam ex solo titulo quod detractioni non resistat, eumque non corripiat. ib. n. 11. Doctrina Patrum huic non adversatur. ib. p. 386. n. 14. Extrema vitanda sunt tum detractionis, tum excitandi silentii. ib. p. 410. & seq. n. 16. & seq. Assignantur nonnullæ regulæ de hoc in praxi servandæ. ib.

Devotio, ejusque effectus, & caussæ explicantur. II. pag. 87. & seq. n. 1. & seq.

Devotio requisita ad Eucharistiam fructuose sumendam. VIII. p. 209. n. 2. Eidem contraria quomodo fructum Eucharistiæ impediat. ib. n. 5. & seq.

Deus primum est juris naturæ principium. VI. p. 55. n. 2. Est verus finis ultimus hominum. ib. p. 68. & seq. n. 2. In eo solo sita est beatitudo, quæ est verus ultimus hominum finis. ib. p. 69. & seq. n. 3. & seq. VVolfii de summo bono propositiones nihil evincunt. ib. & seq. n. 5.

Deum esse, ex quinque potissimum rationibus quas S. Thomas ex Patribus collegit, ostenditur. I. p. 8. & seq. n. 1. & seq. Comprobatur idipsum ineluctabili dilemmate contra Atheos, & Deistas ex Blasio Paschali. ib. p. 10. & seq. n. 2. & seq. Itemque ex rationibus popularibus, omnium mentibus accommodatis. ib. p. 12. & seq. n. 1. & seq. Unumque eum esse cum ex ipsorum Gentilium, ac Patrum confessione, tum ex ratione demonstratur. ib. p. 17. & seq. n. 1. & seq. De illius existentia raro, & caute disputandum. ib. p. 19. & seq. n. 5. & seq. Dei nomina non singunt proprie Deum, sed identidem excellentem quamdam ejusdem significant. ib. p. 21. n. 1. Ad Dei nominum, cognitionemque spectantia conlectaria. ib. p. 23. & seq. n. 1. & seq. Ad eum colendum inducentia momenta recensentur. ib. p. 31. & seq. n. 1. Eumdem nec impii neque confiteri, neque amare curantur. ib. p. 32. & seq. n. 3. & seq.

Diaconus peccat lethaliter, si culpæ gravis conscius solemniter Sacerdoti inserviat. VIII. p. 55. n. 12. Si Eucharistiam ministret. ib. Conferre potest baptismum solemniter, non ex officio, sed ex commissione. ib. p. 90. num. 2. Esse potest minister extraordinarius distribuendæ Eucharistiæ. ib. p. 180. n. 4. Absente Sacerdote potest illam infirmis ministrare. ib. p. 182. n. 8. Potest sibi ipsi Eucharistiam ministrare, si desint alii idonei ministri. ib. num. 14.

Diaconatus est sacer Ordo. X. p. 29. n. 9. Quænam sint Diaconi munia. ib. Num sit sacramentum. ib. p. 18. n. 13.

Diaconissæ quænam fuerint. X. p. 27. n. 20. Perperam continentiam in Latina Ecclesia professi adstringebantur. ib. Diaconissarum consecratio ab ipsis Apostolis in Ecclesia obtinuit.

mult. ib. Earum officia quænam. ib. Discentissarum statim facti Ordo non erat. ib.

Diana (P. Antoninus) laxissime affirmat, licere copulam inchoare cum uxore, & postea de eius consensu retrahere ob morbi periculum, licet aliquando sequatur pollutio. X. p. 6. num. 36. refellitur. ib. p. 241. n. 8. Docet licere Religioso, aut Clerico se defendere occidendo invasorem, quando fuga est illi ignominiosa. ib. p. 6. num. 4. Refellitur. ib. p. 255. num. 10. Quid in contrapatia a peccato excuset. ib. pag. 244. n. 13. Laxe docet, Confessarium in peccato mortali plures successive confessiones audientes, & absolventes unicum peccatum committere. ib. p. 317. n. 27. Refellitur. ib. Laxam sententiam docet de præcepto audiendi Missam. VI. p. 3. num. 2. Affingit D. Thomæ opinionem asserem eiectantis ob solam delectationem sumpta non frangere ieiunium. ib. p. 122. & seq. n. 8. Laxe docet quantitatem unciarum octo sumtam esse licitam in die ieiunii, & ab omnibus sustinendam. ib. p. 127. & seq. n. 5. Laxe docet ex esu duarum unciarum supra octo in collatione dici ieiunii sumptarum non frangi ieiunium. ib. p. 138. n. 7. Laxe equitantes absolute a ieiunio eximit. ib. Plures laxas pro divitibus circa præceptum eleemosynæ, eorumque Confessariis doctrinas tradit. II. pag. 22. & seq. n. 2. & seq. p. 31. num. 10. & seq. Alias eiusdem laxæ propositiones. ib. p. 36. n. 8. & p. 65. n. 80. & p. 97. n. 22. & n. 25. Aliæ pariter eiusdem laxæ de scandalo propositiones. ib. p. 112. n. 4. & p. 103. & seq. n. 4. & p. 128. n. 4. Alia laxa de ornatu mulierum. ib. p. 134. n. 2. Alia eiusdem laxa de cooperatione ad peccatum doctrina. ib. p. 172. n. 7. Aliæ eiusdem de ea laxæ propositiones. ib. p. 173. & seq. n. 11. & 12. Alia enormiter laxa propositio. ib. p. 275. n. 19. Alia pariter laxa. ib. num. 20. Laxissime suum iudicium suspendit circa obligationem quam habent Cardinales recitandi divinum officium. ib. p. 243. n. 15. Laxas de impudicitia sententias docet. IV. p. 211. n. 10. & seq. Et alias laxas de furto. ib. p. 312. & seq. n. 7. & seq. & p. 317. n. 7. Et alias laxas de occulta compensatione. ib. p. 331. n. 3. & 21. & seq.

Dicastillus (P. Ioannes) laxe docet sacris vestimentis uti licere intra Ecclesiam pro commodis honestis. III. p. 25. & seq. n. 24.

Dignitates ecclesiasticas appetere num licitum sit. X. p. 31. n. 8. & seq. Nemo se dignum reputet eas instituendi, sed viros doctos & pios consulat. ib. p. 32. n. 8. Excusationes dignitates appetentium vanæ ostenduntur. ib. num. 10. V. Episcopatum.

Dimissoriales litteræ pro Ordinibus a quibus sint concedendæ. X. p. 22. n. 38.

S. Dionysius Alexandrinus laudat exponentes gravi periculo vitam propriam pro vita proximi. I. p. 465. n. 13.

Discordia filia inanis gloriæ. V. Superbia. Quid sit explicatur. II. p. 91. n. 6. Est ex genere suo peccatum mortale. ib.

Disciplina antiqua Ecclesiæ in satisfactionibus & pœnitentiis iniungendis. IX. pag. 208. num. 1. & seq. Quænam inducta fuerit occasione schismatis Novatiani. ib. p. 215. num. 3. & seq. Quando rigor huius disciplinæ relaxari cœperit in utraque Ecclesia Latina, & Græca. ib. p. 214. num. 7. & seq. Disciplina exterior esti murata, idem tamen spiritus in Ecclesia perseverat. ib. p. 226. n. 2. & seq. V. Canones, Satisfactio.

Dispensatio in impedimentis dirimentibus matrimonii raro olim concedebatur in Ecclesia. X. p. 208. n. 1. Quid circa huiusmodi dispensationes decreverit Tridentina Synodus. ibid. n. 2. Peccant Superiores, si sine iusta caussa dispensent. ib. n. 3. An valida sit dispensatio concessa sine iusta caussa. ib. num. 4. & seq. Quid de Superioribus secum dispensantibus in propria lege sine iusta caussa sentiant Viva, & Suarez. ib. num. 5. Quænam sint iustæ caussæ dispensandi in impedimentis matrimonii. ibid. p. 209. n. 8. & seq. Num cessante caussa moventa ad concedendam dispensationem, hæc cesset. ib. num. 11. Quænam sit dispensatio subreptitia. ib. n. 12. Quænam veritatis occultatio, & falsitatis expositio dispensationem reddat subreptitiam, vel obreptitiam. ib. pag. 210. n. 14. An necesse sit ut qui dispensatione eget, eam per se petat. ib. num. 16. Quando petitur dispensatio inter consanguineos, vel affines, exprimenda est copula incestuosa inter eos habita. ib. num. 17. Quid si copula inter consanguineos vel affines habita sit eo animo ut facilius dispensatio obtineatur. ib. p. 211. num. 21. An dispensatio sit subreptitia, quando non manifestantur omnia impedimenta. ib. num. 22. In impedimentis consanguinitatis, & affinitatis exprimendus est gradus. ib. Si ex errore exprimatur secundus gradus loco tertii, valet dispensatio. ib. Num qui bis dispensationem petit super eodem impedimento, priorem iam obtentam exponere teneatur. ib. n. 23.

Dispensatio in voto ab Ecclesia concedi potest. III. p. 186. n. 1. Huiusmodi facultas residet penes Ecclesiæ Prælatos. ib. n. 3. Et est spiritualis, & iurisdictionis, non ordinis. ib. num. 4. Est ablatio vinculi voti, facta nomine Dei ab habente iurisdictionem spiritualem in foro externo ex rationabili caussa. ib. p. 187. n. 5. Recte huiusmodi ablatio explicatur a D. Thoma. ib. n. 7. Qui dispensare potest, probabilius potest & commutare. ib. n. 9. Potestas hæc delegari potest omnibus Sacerdotibus & clericis tonsura initiatis, dummodo coniugati non sint. ib. p. 188. num. 1. Non tamen coniugatis, nisi ab ipso summo Pontifice delegatur. ib. Recensentur ii quibus iure ordinario potestas hæc competit. ib. num. 3. Vota edita a communitate ob caussam dispensari possunt ab Episcopo: successores vero communitatis vi voti non tenentur, sed præcepto Episcopi, qui eos dispensare potest. ib. num. 4. Qui valet dispensationem a voto concedere, hoc privilegium sibi probabilius applicare nequit, sed pro ea debet ad suos superiores recurrere. ib. n. 6. Prælati Regulares dispensare valent in subditorum votis, emissis cum licentia Prælatorum maiorum. ib. p. 189. num. 1. Sicut & cum suis Noviciis. ib. n. 3. Non tamen cum suis subditis in voto transeundi ad arctiorem Religionem, si sint in laxiori, idest collapsa regulari disciplina in substantialibus. ib. n. 4. & seqq. Neque in votis solemnibus, & quæ statum propriæ Religionis afficiunt. ib. p. 190. n. 6. Privilegia multa, quæ a multis allegantur ad probandam facultatem Regularium dispensandi in omnibus votis secularium non reservatis summo Pontifici, non subsistunt. ib. & seqq. n. 2. & seq. Recensentur, & impugnantur. ib. Falsa est omnino sententia huiusmodi privilegia Regularibus concedens. ib. p. 193. & 93. n. 16. & seq. Ostenditur. ib. Falso quoque Salmanticenses docent posse Regulares dispensare in quibuscumque votis cum Religiosis etiam alterius Ordinis vi privilegiorum Eugenii IV. & Sixti IV. ib. p. 194. n. 24. Quinque tantum sunt vota Pontifici reservata; nempe vota perpetuæ castitatis, & Religionis, & triplicis peregrinationis, Hierosolymitanæ, Romanæ, & Compostellanæ. ib. n. 1. & seq. Solvuntur obiecta ex D. Thoma depromta. ib. p. 195. n. 4. & seq. Iuramenta de his Deo facta, æque ac vota probabilius Pontifici reservantur. ib. 196. n. 6. Episcopi & Prælati habentes iurisdictionem quasi episcopalem necessitate urgente valent in quinque præfatis votis dispensare. ib. n. 7. Declaratur. ib. Male Salmanticenses, & Cronsera idem privilegium Prælatis omnibus adscribunt. ib. n. 8. In casibus in quibus Episcopi dispensare possunt, non debet dispensatio excedere necessitatis limites. ib. n. 9. Possunt isti ut supra dispensare, etiamsi Legatus, aut Nuncius pontificius esset in provincia, nisi isti specialem super dictis votis a Pontifice delegatam potestatem haberent. ib. num. 10. Votorum reservatio stricte est interpretanda. ib. p. 197. num. 11. Utique vota sint reservata, debent esse absoluta, certa, expressa, & perfecta. ib. Non essent Pontifici reservata vota ad quæ quis intenderet se obligare tantum sub veniali. ib. n. 21. Aut si essent edita ex metu etiam levi. ib. n. 13. Si dubium sit aliquod huiusmodi votum, vel eius reservatio, iudicandum est pro non reservatione. ib. num. 14. Votum non contrahendi matrimonium non est reservatum. ib. num. 15. Potest Episcopus vi consuetudinis facultatem concedere petendi debitum coniugale ei qui voto castitatis devinctus matrimonium contraxit. ib. num. 16. Votum castitatis coniugalis non est reservatum. ib. num. 17. Neque votum Religionis non approbatæ. ib. num. 18. Vota triplicis peregrinationis tunc sunt reservata quando edita fuerunt ob devotionem non absolute, sed erga præfata loca. ib. p. 198. num. 19. Reservatum quoque est emissum cum aliqua circumstantia votum, quod ea omissa integrum manet. ib. n. 20. Votum distinctorum re integra manente non est reservatum. ibid. n. 21. Secus felecta postmodum a vovente parte reservata. ib. Votum ingrediendi Religionem, si pater obstat, reservatum est. ib. num. 22. Vota vere conditionalia etiam postulla impleta conditione sunt reservata. ib. p. 199. n. 24. Pium opus in quod commutatur votum reservatum, non est reservatum. ib. n. 25. Quando ex aliquo capite prædicta vota non sunt reservata, possunt ea Prælati Regulares commutare. ib. n. 26. Qui recipit facultatem per Bullam, aut iubilæum dispensandi aut commutandi omnia vota, non potest relaxare etiam reservata, nisi super his facultas exprimatur. ib. n. 27. Ad validam licitamque dispensationem caussa rationabilis necessaria est. ib. p. 200. n. 2. & seq. n. 2. & seq. In dubio de existentia caussæ dispensandi, Prælatus dispensare nequit. ib. pag. 201. n. 6. Si caussa sit certa, & dubium sit an sufficiens, satius erit votum commutare. ib. Dispensatio data bona fide tam ex parte postulantis, quam ex parte concedentis ob caussam postea deprehensam falsam ac nullam, probabilius nulla est. ib. n. 8. Ut dispensatio legitime impertiatur, tria requiruntur; ut nempe liceat secundum æquitatem; ut deceat secundum honestatem; ut expediat secundum utilitatem. ib. p. 202. n. 9. Ex caussis peculiaribus occurrentibus Episcopus dispensare valet. ib. n. 10. Recensentur. ib. Sola imperfecta deliberatio voventis caussa sufficiens non est ad dispensationem ei concedendam. ib. n. 11. Etiamsi oriatur ex timore mortis, naufragii, aliorumve gravis periculi. ib. p. 203. n. 12. Gravis difficultas exequendi votum non prævisa ante votum sufficit pro concedenda illius dispensatione. ib. num. 13. Si autem prævisa fuerit, regulariter non sufficit. ib. n. 14. In dubio negativo de voto emisso iusta est caussa dispensandi, non tamen si adsint rationes probabiliores pro voto. ib. p. 204. n. 15. Ob boni communis incrementum, aut damnum eiusdem vitandum, dispensatio concedi potest. ib. n. 16. Raro caussa adæquata occurrit dispensandi absolute in toto. ib. n. 17.

Dispensatio a lege quid sit, traditur. VI. p. 276. num. 1. Eius divisio in partialem, & integram. ibid. pag. 277. num. 2. Ad dispensationem satis non est præsumere Prælatum te dispensaturum fore, si sciret indigentiam tuam. ib. n. 3. Solvitur obiectio. ib. n. 5. Conlenar ctiplsa Prælatum dispensare, si aliquem præcipiat, qui exequi sine dispensatione non possit. ib. Sola taciturnitas Prælati signum non est eum velle dispensare. ib. & seq. p. 278. & seq. Romanis Pontificibus concessum non est a Deo privilegium dispensandi in iis quæ sunt iuris divini. ib. p. 279. n. 3.

Superior qui legem fert, potest ab ea dispensare. VI. p. 280. num. 4. Et etiam inferior ex concessione superioris. ib. n. 5. Episcopis Pontifex hanc facultatem dispensandi concessit in pluribus, quæ recensentur. ib. n. 6. Inferior non potest in lege superioris dispensare hoc ipso quod dispensatio reservata superiori non sit, nisi ex aliis capitibus id constet. ib. n. 8. In dubio, an inferior possit dispensare, seclusa necessitate, servanda lex est, aut recurrendum ad Superiorem, etsi dubium sit positivum. ib. p. 281. num. 9. Legislator supremus potest cum dispensatione commutationem coniungere. ibid. n. 10. Debet tamen commutatio esse proportionata personæ, & fini legis. ibid. n. 11.

Potestas delegata dispensandi stricte est interpretanda. VI. p. 281. num. 12. Facultas dispensandi extenditur tantum respectu propriorum

non fabricetur. ib. n. 13. Legislatore pacifi-
cum difficiliore esse dubium incertior, ind ar-
lam immediate. ib. n. 14. Dissentiunt non sola
Graecia obstante in Sacrilegos. ib. n. 15. n. 16.
& 17. Graecos precaos Sapientes dispen-
sanos habuisse in iis legibus gravius obs-
gandum, ob quas causas. ib. n. 18. & 19.
n. 20. & 21. Leges Salmanticenses opposita
Historia utilitate. ib. Reliquendae obscu-
ritatem, & Sacrilegis Sacrilegorum Poenas. ib.
n. 22. & 23. n. 24. & 25.

Dispensatio concessa sine iusta causa, invita-
lis, & nulla est. ib. n. 14. & 15. & 16. n. 17.
n. 18. Quinam sint ordinis & rationis in
Sacrorum oppositis Sacrilegis violatione. ib. n.
19. & 20. n. 21. & 22. Dispensationes a Ca-
nonibus in publica aliquid bono divini,
aut naturalis introdunt, sed dispensationes ve-
ciplicant plures prohibendas, non reliquendi, & ob
illa similia, & omnino Theologorum munus in
iudicum consilia, nulla fuit. ib. n. 23. n.
24. & 25. n. 26. Dispensatio ratione loci, & ho-
dierna tempus. ib. Et praeterea probatur nullum
esse ratione dispensandi Benedicti XIV. ib. n.
27. & 28. n. 29. & 30. Sacrorum, & Sacrilegorum
dispensationem sufficienta causae praeiudicia ob
ea reliquida ad bonum commune. ib. n. 31.
n. 32. Dispensatio bonum non habet, nisi ob
causae sufficientis publicae. ib. n. 33. Dispen-
satio vitet, quando regula detur causa suffi-
ciens pro vitanda, quando dispensatio illius
ignoranda dispensatio. ib. n. 34. Dispensatio legi-
timae, quando occurrunt dispensationum dra-
mum impedit necessaria, non autem permittun-
tur. ib. n. 35. Gravia sufficientes dispensationes
concedendae non ob impedimenta publica permis-
sa, quae fuerunt decretae humanitatem. ib. n. 36.
Dispensatio alia ob falsepitia, alia obscuri-
tatis, alia per metum exhorta. ib. n. 37. Explic-
catur. ib. Declaratur causa veritatis sententia,
non sufficiens dispensatio, nisi dispensatio-
nem invalidam. ib. n. 38. Quae sint virtutes
quae non debent expungi, indicantur regula generali-
lis. ib. n. 39. n. 40. Dispensatio per contra-
rietatem, abolitam valida est. ib. n. 41. Sacrae,
& difficiliae non probatur consilium. ib. Et
Sapientia legislatio Gallia, est eruam licitae. ib.
Dispensatio nulla est, si causa iniusta non
consilium contingere quae dispensatio impertitur. ib.
n. 42. n. 43. Et causa iniusta cessat, ut
dispensatio exercitium demandatur, dilecta-
ria illi non sunt possit. ib. n. 44. n. 45. Iudex
nec, & impossibilitas Salmanticensium qua-
nis. ib. n. 46. n. 47. Dispensatio exercitio ob
omnium dispensationum non cessat. ib. n. 48. Re-
vocari possit a dispensatore ob novam occa-
sionem cessantem. ib. n. 49. Iniustae aequi fa-
pensis dispensationem revocare, tuum Sum-
mus illam indemnis. ib. n. 50. Dispensatio quan-
dequae cessat per cessationem. ib. n. 51. Ex-
pediatur. ib. Et resumitur hoc illud vitalis
n. 52. reprehensa voluntas dispensari, & violata
vos dispensationis. ib. n. 53. n. 54.

Dispensatio cum indulsibus & hominum de ordine
fidei, catholicae iniuria prohibetur. I. p. 242
n. 6. n. 7. Eaque tam publica, quam privata,
n. 10. Tam iniuria dubia, quam iniuria, ib.
n. 9. & 10. Non tamen quando defuerint
bus Clericis, hoc dubio adhuc, qui hoc tempo-
pervertunt Catholicae cessione publica. ib.
p. 10. n. 8 Iniuria non vacant Clerici pa-
laico dubio, nec vocem Laici pro Clericis in-
dubio quamquam alterari. ib. n. 7 Rationes pa-
nede Lamindi Pontifi a Limina Gallicana do-
pumpere ad vocem eruquam. ib. Dubio
laicorum nequam hic intelligi Religiosi, qui
Clerici dicuntur. ib. n. 8 p. 9. n. 8. Dispensa-
hominibus permittitur Clericis, modo dubi-
fini, quod vocem. ib. n. 9. n. 10. Dispensatio
ib. In eo Principes fertuntur sibi nonnul indul-
tum Clericis, quae Laicis, Dispensa certa ex S.
Ambrosio affertur. ib.

Dispensatio Sacrorum. ib. affertur ex consilio
non omnem fortium Ecclesiae impedimen-
ta. I. p. 242. Dubitantes ut dispensationes ve-
mentis fit reputanda numerus. ib. n. 1. n.
p. 243. n. 2.

Dubitabat ne infinis. V. Iniqua extremum.

Dubitatio omnem publicae ob compositione, ut
non conveniunt, nisi non adhuc ipsi exempla
nunc conscientia. VIII. p. 10. n. 8. Iudicia Ve-
hant ab hac positione. ib. n. 9.

Divinatio quae in expedire, Oblique praeter
Divinatio quae in expedire, Oblique praeter
ne hanc propriam publicae, ut cruciis ma-
ne, & Sacrilegorum. ib. n. 10. Dispensa-
Mathematicae Dominicae Sacra decreta.
ob. n. 1. Dubitatio Sacrorum Sacrilegorum
tendere latine pulsa dignum opus in vetere
ob. n. 2. ob. p. Sapientiam. ib. n. 3. Omni
cum pudio regulis cum damnat non eidem
quae ob ea non vacant pulsa regulis
ne. ib. n. 4. n. 5. Ob aggravatum tamen
circumdatur. ib. n. 6. Quae sacrorum Sacra
communiter conscitur, explicanda ab in eam
ne. ib. n. 7. Ob Sacrorum Sacrilegorum
cum ut, fere fit cum pulsa oppositi, fere
ne. ib. n. 8. Qui sacrorum Sacrilegorum
de totalis vitamur, gravitie pecunit, in Do-
minicae dominica per ultra, ut plurimum ma-
ne, tamen licita est. ib. n. 9. Per tamen a
Sacra Sacrilegorum. ib. n. 10. Quae Sacra
ne, & Sacrae a Dies, vel a dominae dominica
ne, difficile est quamquam Pyrenei Conci-
Ecclesiae tuae manifestanda. ib. Nonnullum
dominicae Sacrae Sacrilegorum. ib. Sacrae
Dominicae Sacrae in dominica Sacrae libera dominicae.
ib. n. 11. Vi. Dominicae Sacrae. ib. n. 12.

Dominicae quamvis a quibus differat. I. p. 24.
n. 1. Explicatur. ib. Sacrae dominicae
ri, fed oppositum dedicavit Tridentinus Sacra-
dip. ib. p. 25. n. 2. Sacrae contra in dominica
tis, adhibent caulis. ib. n. 3. Quid latis hu-
bus omnes, quamvis pedi fallaces dominicae
ib. n. 4. Latium ad dominicae sacra dominica
ne, omnes sacrae dominicae sacrae dominica
ne nonnullis secundis indicis. ib. Latium
timum sacrilegum ad dominicae, & sacrorum
contingum Sacrilegorum pertinent omnium ex
rebus omnes. ib. Cur Christus Salmanticensis
tinus omnibus in omnibus dominicae. ib. Quae
dicit caeli in Gallia ex ob dominicae sacra
tum ed dominicae. ib. n. 5. n. 6. Quid Sa-
dominicae omnibus in omnibus ob dominicae
ne, ibid. n. 7. Cognita naturalis aliquo

ib. p. 26. n. 8. Explicatur. ibid. Sacrae dominicae
licitae fuit. ib. p. 32. n. 9. In dominicae ad di-
gnitatem Sacrae ad fuit Sacrae dominicae.
ib. n. 9. Non tamen in dominicae ad excitatio-
ne benedictio. ib. n. 10. Dominicae ad causa ma-
gnis fortitudinem praeda illuxit est, non tamen
nulla. ib. p. 33. n. 11. Licita est Sacrae ad
dominicae libre Sacrae dominicae. ib. benedictio ac
dominicae. ib. Sacrae subsistunt, licitae, & ad
prima. ib. n. 6. & 7. p. Sacrae contingit, in
ea quae dominicae a damnare, dignitatis
nulla est. ib. n. 8. Licita non, quando cognitio
ne eaemque fuit dominicae libre. ib. p. 34.
n. 9. Quamque conditionis ad hoc regulis ac-
cessit. ib. Dominicae quae ab ea dominicae
sum, fere conditis. & aequa fervente, lili-
cias est. ib. n. 10. Dominicae ad dominicae
bus deinceps. ib. n. 11. Aliquantus caulis, ib.
Sacrae, & Sacrae dominicae dominicae quam fere
mum gradii. ib. n. 12. Aliquantus caulis,
n. 13. Hominum dominicae dominicae
n. p. 38. n. 14. Sicut ex Sacrae dominicae
ordinis dominicae. ib. n. 15. Ab humanis, ob-
ferventia fortitudo, Sacrae & Sacrorum sacra-
mum libere. ib. n. 16. n. 17. Sacrae Sacra-
sphaeres, & adeundae. ib. V. adeundae.

Dominicae dominicae Sacrae Sacrae. ib. de fide
p. 39. n. 1. Pulsare ibi superius praeterea
Sacrae dominicae dominicae. ibid. Sacrae
cuta, fortitudo ferventis. ib. p. 38. Sacrae, ve
ib. p. 39. Eligendae ac hoc Gandavo Gandavo
dicta. ibid. Plures proponas ad dominicae li-
licitum. ib. p. 40. n. 2. Sacrae, & conditionis
necessitatis, ac licite quis ad sacrum conscen-
dit, dominicae ad de Sacrae. ib. p. 40. n. 3.
p. 39. Dominicae, quam cum Vulgata plures
necessitatis, ac licite quis ad sacrum conscen-
Regibus, fervente Sacrorum fuit, pontifi-
cis ad, qui ad. ib. p. 40. n. 3. Jacinge Sacrae, ib.
Porro dominicae ad opposita, ib. p. 40. n. 4.
ib. p. 40. n. 5. Sacrae, quam dominicae ab
Sacrae, & sacrae ab dominicae quae ab
Sacrae, & sacrae ab dominicae quae ab
p. 39. Dominicae, nonnisi Conciliorum fere-
pulsa dominicae, quae ab dominicae sacra
dictionis, & dominicae inidem licitaque pulsa
dominicae conditionis. ib. p. 40. n. 6. Ob
Recentiores, ob Manichaeis ait inter, & Sacra
gentium ab dominicae sacra. ib. n. 7. Ut
Tridentinis Scripturae in dominicae sacra
ib. p. 40. n. 8. Dominicae sacra.

Dominicae quamvis a quibus differat. I. p. 24.
n. 1. Dominicae quamvis a quibus differat.
ri, fed oppositum dedicavit Tridentinus Sacra-
dip. ib. p. 25. n. 2. Sacrae contra in dominica
tis, adhibent caulis. ib. n. 3. Quid latis hu-
bus omnes, quamvis pedi fallaces dominicae
ib. n. 4. Latium ad dominicae sacra dominica
ne, omnes sacrae dominicae sacrae dominica
ne nonnullis secundis indicis. ib. Latium
timum sacrilegum ad dominicae, & sacrorum
contingum Sacrilegorum pertinent omnium ex
rebus omnes. ib. Cur Christus Salmanticensis
tinus omnibus in omnibus dominicae. ib. Quae
dicit caeli in Gallia ex ob dominicae sacra
tum ed dominicae. ib. n. 5. n. 6. Quid Sa-
dominicae omnibus in omnibus ob dominicae
ne, ibid. n. 7. Cognita naturalis aliquo

Talmum est dominium in substantiam rei, & in commodum; secundum in accessorium, item dominium simplexum aliud est directum, aliud utile. Dominus est dominium sui ipsius, nisi dominium est alius sui ipsius. Dominium dicitur hoc aliis res habere alibi, nihil in hoc genere aliquam utilitatem. ib. n. 2. Dominia plurima, res privatorum, Dominii transitus in publicum. Dominium nullo ab initio. V. Jeremi. Clima ex, fatis violatum libertatis. Qui jure habet, dicitur absolutus, & dominus, ab objectibus. ib. p. 30. n. 1. V. Dominus. & Usufructuarius, in hoc unico alio confundunt dominium non solum dominium cum alii adhuc, sed ab habitatio. ib. n. 2.

Dominus Ecclesiae ipsius non est, sed Deus. Dominus Ecclesiae ipsius est Deus. Non solum tempore dictus. V. p. 149. n. 1. Non solum tempore eorum, infinitatis, nihil ex corrupto. ib. Conclusio formalis ad concessa. ob. ubi pol. ius mentis fuerit difficilis, tuetur in fine inter, ipsa ut telorum fere mentalem, nihil ex eo difficilis genere dimensio patitur. ib. n. 1. V. Sp. Dominii ratione conducit ad mentalis, dicit pol. vere tolerant formalis qui cipitur Deus eligen tuetur; multa nulla mentalis. ib. n. 1. Commissio pacis & quietudinis, ab notitiam nulla mentalis dimensio tolerandus. ibid. n. 1. Conducent formalium mineri mentale ejus tolerandus, ib. n. 2. Dominus est ratione ad substantiam. ib. n. 2. Dominus qui absque nulla causa formalium substantiam, & nomen, sunt omnium complectit, necessitas integrum et ignorantia formarum. ib. n. 3. Dominii incertum, & impedimentum formali mentalium contrahunt. ib. p. 161. n. 3. Mentalium potestas de contentis, ignoranti, quae a formalis perfectione ab domino, fatis dominii quasi. ib. p. 162. n.

Donatio ab liberali tuetur est tuetur. Alia ab Donator liberalis, alia commutatoria, sed antiderata. VIII. p. 379. n. 2. Alia enim est realis, alia verbalis, quae potest ab possidentis. ib. n. 2. A la ab obstatum, alia conditionalis. VIII. p. 380. n. 1. Alia quoque causa. Utraque capitulum. ib. p. 381. n. 3. Quatuor conditiones donatio requisitae. ib. n. 3. Prima conditio est, ab donante habere potestatem donandi. Donatio quinque fere dotrine. ib. n. 3. Regulares donat utiquam. ib. n. 4. Secunda conditio donantis ipsius ab ad utentem, dum donationem. Quidam recipere prohibeat. ibid. n. 5. Quinque Regulae ex donata emanent et personalis, & non donata in tuedam etc. dimensum obtinuerit. ibid. n. 5. Quarta conditio donatio necessaria ad donationis valorem, tuetur quia fatis tradere vel jeatis, vel fatis, acceptatio expressa, vel indemnatio. ib. n. 2. Donationis inter conjuges quaeam iure communi nullis. ib. n. 1. Quarum donationes patria fatis fide fine jeatis. ib. n. 1. Donatio revocari potest ab ingratitudinem donantis. ib. n. 6. ab piorum mortem inferiorum, & donatio fatis indefinita. ib. n. 13. Donatio mortis causa est revocabilis. ib. p. 387. n. 14.

Dubium. Qui bona fide tem emit, & post emptionem deliquit non vile vinum, sive dominium requisiverit, sive non, totum fine ex mione neque. VII. p. 87. n. 38. Non tam utentem potest, sed pro iure dubii propulsa, ab bonorum. ib. n. 39. Et sed ab, tormentum, tum refluxus dubii dimum. ibid. n. 40. n. 41. Si poli ab bonum diligentiam in inquirendo dominio dubium profitetur, dicuntur rationes tam alia alienum, quia dubium, tuendum? ib. p. 87. n. 38. V. Adulterium. Contractus pro cauta. Refundit in fine. Contractus ab dominio.

Dubia de restitutio, ab quibus aequitas ex. tuendum pro, pugnatur aeque inter & alienum pertinet hominis, vitio, ab ipsum. ib. p. 87. n. 38. Dubium. Quinque dominium tuendum. ib. p. 88. n. 1. Fatis pro, ab, & ab, & ab, &

& ad eam exercendam hortantes Scripturæ textus. ib. p. 3. n. 3. Gravissimum illius exercendæ debitum ex Patribus comprobatum. ib. & seq. n. 1. & seq. Eius præceptum ad fidem pertinere probat D. Thomas. ib. p. 9. & seq. n. 1. & seq. De ea quorumdam recentium Theologorum doctrina differt, mirum, quantum a doctrina Christi. ib. & seq. n. 5. & seq. Adversus eam excusationes responsa Patrum refelluntur. ib. p. 10. & seq. n. 9. & seq. Triplex pauperum necessitas; extrema, gravis, & communis. ib. p. 12. n. 1. Eleemosynæ præceptum obligat extremæ, vel quasi extremæ necessitatis tempore. ib. p. 13. n. 2. Etiam cum aliquo status divitum detrimento. ib. n. 3. & seq. Non tamen cum gravissimo. ib. n. 5. Neque summa gravis impendenda est ad liberandum innocentem a latronibus interficiendum, aut avertendos alios extraordinarios eventus. ib. p. 14. n. 6. P. Thomæ Tamburini oppositum placitum rejicitur. ib. Divites redimere tenentur apud Turcas captivos, si his periculum amittendæ fidei immineat, aut sinceritas Reipublicæ, sed non maxima divitiarum summa. ib. n. 7. Neque aliis pauperibus opitulari ex necessariis propriæ vitæ bonis. ib. n. 8. Eleemosynæ præcepto non satisfit mutuo indigenti dato. ib. p. 15. n. 9. Nisi indigens alibi bona habeat. ib. n. 10. Eleemosynam si dives extreme indigenti facere omittat, probabilius ad restitutionem tenetur. ib. & seq. n. 11. & seq. Illius præceptum ut obliget, expectanda non est extrema proximi necessitas, sed huius superventuræ signa probabilia sufficiunt. ib. p. 16. & seq. n. 2. In gravi necessitate constituto subveniendum ex superfluis naturæ, quamquam ad status decentiam requirantur. ib. & seq. n. 3. & seq. Nec sat est ei mutuare, nisi habeat bona, quibus in posterum uti possit. ib. p. 27. n. 10. Ut eleemosynæ præceptum obliget, non requiritur ut simul adsit superfluitas ex parte divitis, & extrema, seu gravis necessitas ex parte pauperis, sed alterutra sufficit. ib. p. 28. & seq. n. 1. & seq. Hanc esse D. Thomæ sententiam optime probat Cajetanus adversus nonnullos. ib. D. ib. Eleemosyna sub præcepto pauperibus facienda est ex superfluis tam naturæ, quam personæ, seu status. ib. p. 29. & seq. n. 6. & seq. Ostenditur ex Scripturis, & Patribus. ib. Ipsis ex rationibus. ib. p. 31. & seq. n. 11. Objecta P. Dianæ oppositum ceu probabilius amplexantis exsufflantur. ib. n. 14. & seq. Reguæ nonnullæ christianam praxim spectantes pro eleemosynæ præcepto implendo exhibentur. ib. p. 32. & seq. n. 1. & seq. Filiifamilias facere eleemosynas nequeunt, nisi ex bonis castrensibus, & moderate ex traditis sibi ad honestam recreationem, aut dum parentum negotia agunt, & foris in studia incumbunt. ib. p. 35 & seq. n. 1. Moderate item uxores de bonis mariti, nisi is repugnet. ib. n. 3. Idque absolute possunt ad avertendum malum sive temporale, sive spirituale mariti. ib. n. 4. Eaque invito possunt, & tenentur extreme indigenti succurrere. ib. p. 36. n. 5. Possuntque sine expressa mariti licentia consanguineis pauperibus consuetas eleemosynas facere. ib. n. 6. Itemque in pauperes erogare quæ sua parsimonia victui suo subtrahunt; & invito etiam marito bona sua paraphernalia. ib. n. 7. Quantitas vero, quam ex communibus mariti bonis distribuere valent in pauperes, & circumstantiis mensuranda est. ib. n. 8. Monachi privati paupertatis voto adstricti eleemosynas facere non possunt, nisi in extrema necessitate constitutis. ib. n. 9. Possunt tamen, & tenentur Monasteria ex superfluis. ib. n. 10. Plura de hoc notatu digna. ib. Eleemosyna etiam pauperibus voluntariis facienda est, ut Religiosis, qui ob Christum omnia dimiserunt. ib. p. 37. n. 1. Item avaro amenti ex suis bonis se sublevare nolenti, non tamen sui compoti. ib. n. 2. Eleemosynæ magnæ factæ pauperi ficto ab eo restituendæ sunt sub gravi. ib. n. 3. & seq. Et si modicæ sint, sub levi. ib. p. 38. n. 5. Non tamen a pauperibus majorem ementientibus paupertatem, licet hi peccent. ib. n. 6. Idem dicendum de Concionatoribus, mendaciis aut exaggerationibus eleemosynas pro pauperibus cumquerentibus. ib. n. 7. Ad restitutionem vero tenentur impedientes mendacio pernicioso pauperes a consecutione eleemosynæ. ib. n. 8. Eleemosynam sibi comparans ut filias matrimonio jungat, quas dotare nequit, vel ut aliis pauperibus distribuat, non peccat. ib. p. 39. Eleemosynæ ficta paupertate comparatæ, & magnæ, donatori, si parvæ, pauperibus restituendæ. ib. n. 12. Eleemosyna fieri nequit ex bonis injustitia comparatis. ib. n. 1. & seq. Fieri debet ex acquisitis per simoniam. ib. n. 3. Acquisita ex lenocinio, aut meretricia prostitutione retineri, & in eleemosynas distribui licite possunt. ib. p. 40. Si magna summa meretrici data fuerit, ex circumstantiis prodest aut eam restituenda sit, aut in eleemosynas eroganda. ib. V. *Beneficiati. Divites.*

Eliçalde (P. Michael, vulgo Celladej) Jesuita significantissimam distinctionem Casuistarum inter doctrinam Patrum docentium in scholis, & eam qua concionantur in templis, ait esse potissimam præsentis laxitatis originem. III. p. 183. n. 7. Fœminarum luxum, pompas, immodestiam execratur, & damnat. X. p. 305. n. 14. Optime ex Cardinali Pallavicino probat penitus jam obsolevisse legem ecclesiasticam jejunii, si veræ essent recentium Casuistarum opiniones. V. p. 203. & seq. n. 4. Laudatur. I. p. 104. n. 7. Validis rationum momentis probat absolute illicitam esse occultam compensationem. IV. p. 333. n. 1. & seq. Enarrantur quæsita de ea ipsi facta, ejusque notatu digna responsa, ob quæ viri graves & sapientes destiterunt a proposita compensatione. IV. p. 334 n. 7. & seq. Veritatem solum tamquam unicam conscientiæ regulam statuit. IX. p. 281. n. 14. Scientiam casuisticam improbat. ib. p. 282. n. 4. & seq. Mendacem Probabilistarum ... reprehendit. ib. p. 284. n. 9. In Scriptura & apud SS. Patres docet reperiri doctrinam ad dirigendas conscientias. ib. p. 287. n. 10. & seq. Scientiæ defectum in Confessariis deplorat. ib. p. 281. n. 14. & p. 282. n. 9. & seq. Nimiam Confessariorum laxitatem deflet. ib. p. 295. n. 5. & seq. Docet pœnitentes suorum Confessariorum, & Confessarios Casuistarum placita amplectentes, potiri in æternum posse. ib. p. 300. n. 1. & seq. Erudite ac pie quæstionem tractat, num expediat habere Confessarium amicum, & flexibilem præsertim Magnatibus. ib. p. 303. n. 1. & seq. Plura allegat quibus ostendit non expedire. ib. p. 304. n. 10. Confessariorum illorum sortem deplorat qui judicium absolutionis ex Casuistarum libris efformant. ib. p. 305. n. 4. Pessimum eiusdem monitum ad Confessarios. ib. p. 307. n. 2. Probabilismum aperte improbat. ib. n. 5. Viam cœli evertere, & infernum implere asserit. ib. p. 383. n. 6. Refellit sophisma Probabilistarum desumptum ex benignitate sanctæ matris Ecclesiæ. ib. p. 324. n. 2. & seq. Deflet oppositionem doctrinæ inter Concionatores ex sacro suggestu, & Casuistas in libris, & Confessionali. ib. pag. 373. num. 5.

Emphyteusis est contractus quo rei immobilis dominium utile ad longum tempus transfertur, directo retento, onere imposito annuæ pensionis solvendæ. VII. p. 166. n. 1. Longum tempus non debet esse minus decennio, nec solet ultra nonagesimum novem annos protrahi. Differt a locatione. ib. n. 2. Si emphyteuta per triennium domino laico, & per biennium Ecclesiæ non solvit, ipso facto cadit in pœnam commissi. ib. n. 3. Transit in heredes emphyteutæ, qui, inscio domino, emphyteusim locare potest alteri per decennium. ib. p. 16. n. 5. V. *Locatio.*

Emptio est pactio determinati pretii pro merce dandi. Venditio est pactio mercis dandæ pro determinato pretio. Contractus emptionis & venditionis est contractus onerosus mutuo consensu perfectus dandi mercem pro pretio determinato, & pretium determinatum pro merce determinata. VII. p. 157. n. 1. An liceat resilire a contractu cum re ... pendet a consuetudine. ib. p. 158. n. 2. Ante rei venditæ traditionem, & pretii solutionem non transfertur dominium lege positiva, nisi venditor fidem emptori habeatque pretium pro soluto. ib. n. 3. Merx vendita duobus emptoribus, cuinam tradenda? ib. n. 4. Res vendita, ante traditionem perit venditori. ib. n. 5. Intellige, mera indeterminata, vel determinata, sed vendita ad mensuram. ib. pag. 159. n. 7. Idem tamen determinata perit emptori. ib. n. 6. Fructus rei venditæ, antequam solvatur pretium, sunt emptoris, si pretium habeatur pro soluto. ib. n. 8. Universim quoties transfertur rei dominium, toties fructus pertinent ad emptorem. Venditor nequit exigere ut emptor fructus rei, aut eorumdem pretium reddat venditori, donec pretium solverit. ib. n. 10. Cuius sint fructus medio tempore percepti, quando venditionis contractum dissolvi contingit. ib. n. 12. Quicumque contractus celebrare possunt, & emere possunt, & vendere exceptis aliquibus, circa quos ius aliud disposuit. ib. p. 160. n. 1. Nemo cogi potest ad vendendam rem suam, nisi tempore famis, aut si res ad commune civitatis decus conducat. ib. n. 2. Vendi, & emi licite valent, exceptis quæ ipsa natura, aut iure vendi nequeunt. ib. n. 5. Quæ pecuniis alienis emuntur, sunt emptoris; exceptis quæ emuntur pecuniis Ecclesiæ, militum, minorum, pupillorum. ib. p. 161. n. 4. Valida est rei alienæ venditio, & venditor fit dominus pecuniæ; sed emptori auferri res potest a domino. ib. n. 5. Edentes libellos famosos quas pœnas incurrant. ib. n. 7. Venenum vendere secundum se licitum est, habito emptorum respectu. ib. n. 8. Non licet fucos vendere qui ad fingendam solum pulchritudinem deserviunt. ib. n. 9. An aleas, & chartas vendere liceat, ac pro ludis domos locare? ib. p. 162. n. 10. & p. 369. n. 9. Non licet eas vendere quibus providetur abusurus emptor. ib. p. 163. n. 11. An Probabilissimus vendi possit. ib. p. 165. n. 12. Qui merces alienas vendit ultra justum pretium, excessum emptori restituat. Si propria industria ad meliorem statum revocat, aliquid ultra pretium a domino præscriptum retinere potest. ib. p. 173. n. 13. Ceterum totum incrementum domino dabunt, sive mercede conducti, sive sponte rem alienam vendant. ib. n. 14. Etiam qui minoris emunt, quod superest domino restituent. ib. p. 174. n. 15. V. *Defectus mercium. Pretium.*

Energumeni. V. *Adjuratio.*

Epikia quid sit explicatur. VI. p. 178. n. 31. & p. 167. n. 13. In iis casibus locum habet in quibus si lex ferretur, peccatum committitur. ib. P. Viva perperam contendit eam habere locum etiam quando cessat finis legis negative in particulari. ib. Item ... laxe docet non solum probabilitatem, sed etiam minorem probabilitatem satis esse ut illa locum habeat. ib. n. 14. Male ab eodem laxa hæc sua opinio adscribitur P. Suarez. ib. n. 15. & seq. Ostenditur. ib. Immo idem Suarez opposita principia expresse ponit. ib. p. 168 n. 18.

Episcopatus an sit Ordo a Presbyteratu distinctus. X. p. 16. n. 3. Quid senserit D. Thomas. ib. Episcopi officia quænam sint. ib. p. 20. n. 1. Consecrari debet a duobus vel tribus Episcopis necessitate præcepti. ib. p. 21. n. 4. Num etiam necessitate sacramenti. ib. A proprio Episcopo Clerici ordinari debent. ib. n. 5. Proprius Episcopus est vel originis, vel beneficii, vel domicilii. ib. n. 6. Episcopus quando possit familiarem suum sibi non subditum ordinare. ib. n. 8. Nequit suum subditum in aliena diœcesi ordinare. ib. p. 22. n. 9. Proprius Episcopus Regularium quisnam sit. ib. n. 17. Episcopus nequit tonsuram & ordines dignis denegare. ib. n. 22. Episcopis quam maxime necessaria est scientia. ib. p. 19. n. 7. Nec non morum sanctitas in ipsis debet prælucere. ib. p. 40. n. 11. & seq. Graviter peccant cito manum imponentes. ib. p. 41 n. 12. Episcopus simoniæ reus est, si suis ministris beneficia conferat ob servitia sibi præstita, vel præstanda. ib. p. 50. n. 8. Similiter si conveniat de pensione sibi, vel alteri solvenda, ut conferat beneficium, si alias pensionem non fuisset impetraturus. ib. p. 51. n. 6. Nequit permittere beneficiorum permutationem cum pensione. ib. p. 73. n. 15. Nec permutationem pensionis cum pensione. ib. Residere tenetur. V. *Residentia.*

Epi-

Episcoporum translatio quo jure vetita. X. p. 97. n. 25. Quibus de caussis fieri possit. ib. p. 98. n. 10. Episcopus quænam beneficia conferre possit. ib. p. 99. n. 1. & seq. Vacanti Ecclesiæ præficere debet Vicarium cum portione fructuum. ib. p. 110. n. 2. Potest per edictum publicum Clericos ad examen vocare. ib. Potest Clericum sine concursu ad examen vocare, eique beneficium conferre, si in examine nullus repertus fuerit idoneus. ib. Valet a denuntiationibus ante matrimonium a Tridentino præscriptis dispensare. ib. p. 280. n. 5. Quid requiritur ut Episcopus possit a matrimonio repellere contrahere volentes. ib. p. 281. n. 11. Episcopus potest in aliquibus impedimentis matrimonium impedientibus dispensare. ib. p. 305. n. 15. Urgente necessitate etiam in aliquo dirimente etiam ante matrimonium contractum. ib. p. 306. n. 3. An requiratur quod matrimonium sit bona fide contractum, ut Episcopus valeat dispensare ab impedimento dirimente. ib. p. 307. n. 7. Episcopi jure ordinario potestatem habent ferendi censuras in suos subditos. ib. p. 250. n. 4. Quando Episcopus ferre possit censuras extra proprium territorium. ib. p. 253. n. 8. Potest censuram infligere proprio subdito in suo territorio delinquenti, etsi ad aliud territorium transierit. ib. n. 9. Potest alienum subditum in proprio territorio delinquentem censuris punire. ib. n. 10. Potest absolvere a censuris reservatis summo Pontifici contractis ob crimen occultum. ib. p. 260. n. 7. Et quando urget gravis necessitas, vel difficilis est accessus ad summum Pontificem. ib. Num hæc facultas sit revocata per Bullam Cœnæ Domini. ib. n. 8. & p. 262. num. 12. Quid sustinendum post tertiam propositionem damnatam ab Alex. VII. ib. p. 264. n. 9. Quid nomine delicti occulti intelligatur. ib. p. 267. n. 11. Si reus sit punitus in foro contentioso, & judicium finitum, num possit ab Episcopo absolvi a censuris. ib. n. 12. Quibus in casibus possit absolvere ab excommunicatione ob percussionem Clerici. ib. p. 282. n. 9. Quando valeat absolvere ab excommunicatione ob duellum. ib. p. 282. n. 10. A quibus officiis Episcopus suspendi possit. ib. p. 283. num. 1.

Episcopi sub generali interdicto non comprehenduntur. X. p. 259. n. 2. Episcopus potest ab omni irregularitate ex delicto occulto, excepto homicidio, dispensare. ib. p. 292. n. 13. & seq. n. 3. & p. 294. n. 18. & 20. Quomodo possit dispensare in irregularitate ob defectum natalium. ib. p. 297. n. 7. Si conferat ordines servo, ad quid teneatur. ib. p. 298. n. 8. An & quomodo possit dispensare in irregularitate ex bigamia. ib. p. 296. n. 25. Nequit dispensare super irregularitate ex defectu lenitatis. ib. p. 300. n. 22.

Episcopus peccat letaliter, si peccati mortalis reus sacrum chrisma, & oleum infirmorum conficeret. VIII. p. 43. n. 20. Est solus ordinarius minister confirmationis. ib. p. 124. n. 4. & seq. Peccat mortaliter, si opportunis temporibus non administret sacramentum confirmationis in sua diœcesi. ib. p. 125. n. 18.

Episcopi venationem absolute prohibere suis Clericis possunt. VII. p. 16. n. 4. Sub qua pœna ipsis venatio est prohibita. ib. n. 5.

Episcopi in Confessarium assumere possunt simplicem sacerdotem. IX. p. 317. n. 16. Sed extra diœcesim suam nonnisi sibi subditum. ib. p. 318. n. 3. A quibus casibus possint absolvere. ib. p. 333. n. 6. An Episcopi nomine veniant Abbates, & Prælati Regulares. ib. n. 7. Facultas a Tridentino concessa Episcopis absolvendi ab hæresi est revocata per Bullam cœnæ Domini. ib. n. 8. Opposita opinio damnata ab Alexandro VII. ib.

Epistola S. Jo. Chrysostomi ad Cæsarium ubi exstet. VIII. p. 212. n. 14. Nonnulla ejusdem Epistolæ verba in speciem hæreticis faventia explicantur. ib. n. 15.

Erasmus liberum arbitrium propugnans adversus Lutherum in Semipelagianismum declinavit. VI. p. 20. n. 4.

Error in matrimonio duplex, alter personæ, alter accidentis. V. p. 186. n. 1. Error in persona jure naturæ matrimonium irritat. ib. Cur qualitas personæ in matrimonio ad substantiam contractus pertineat. ib. n. 2. An, & quando error antecedens, vel concomitans circa qualitates irritum reddat matrimonium. ib. n. 4. An error servitutis etiam crassus dirimat matrimonium. ib. p. 187. n. 5. V. *Servitus. Contractus ex dolo, & contractus ignarus.*

Escobar (P. Antonius) damnatam de præcepto caritatis sententiam docuit. I. p. 193. n. 4. Male excusatur a P. Hurtado. V. *Hurtado* (P. *Didacus*) Laxas item de luxuria sententias docet. IV. p. 210. n. 6. & seq. Et aliam laxam. ib. p. 206. n. 35. Et alias laxas de fasso. ib. p. 514. n. 18. & seq.

Eucharistiæ etymologia. VIII. p. 139. n. 1. Ejusdem varia nomina. ib. n. 2. & seq. Cur variis nominibus appelletur. ib. p. 140. num. 5. Definitio Eucharistiæ. ib. n. 9. Quomodo sit verum sacramentum. ib. n. 10. materia Eucharistiæ quænam. V. *Panis. Vinum. Materia.* In Eucharistia una species sine altera valide consecrari potest, non tamen licite. ib. p. 1... n. 21. Christus Dominus verbis usus est in Eucharistiæ consecratione. ib. p. 161. n. 3. Perficitur solis verbis dominicis. ib. n. 4. & seq. Quænam verba essentialiter requirantur ad consecrationem. V. *Forma*. Cur etiam post consecrationem Eucharistia panis dicatur. ib. p. 176. n. 21. Totus Christus est in Eucharistia. V. *Christus*. Religiose est in templis custodienda, & asservanda. ib. p. 177. n. 4. & seq. Ejusdem in processionibus circumgestatio religiosa est. ib. p. 178. n. 3. Sicut & ejusdem publica expositio. ib. n. 21. quæ nimis frequens esse non debet. ib. p. 178. n. 14. Nec fieri ex caussa privata. ib. n. 13. Non licet collo appensam in itinere deferre. ib. n. 15. Num licitum in mortis articulo eam accipere a sacerdote hæretico, schismatico, excommunicato. ib. p. 182. n. 24. Olim ministrabatur infantibus. ib. p. 183. n. 2. Num concedenda energumenis & amentibus. ib. n. 5. & seq. Num extremo supplicio plectendis. ib. p. 183. n. 5. & p. 189. n. 17. Num mortuis. ib. p. 183. n. 6. Num publicis peccatoribus. ib. n. 7. & p. 185. n. 9. Quid, si mortis periculum immineat, vel notabilis infamia? ib. n. 10. Num peccatori occulto. ib. n. 8. Cui non licet hostiam non consecratam porrigere ad vitandum sacrilegium. ib. n. 11. Sicut nec simulate communionem hostiæ in ea peccatoris ad vitandam ejus infamiam, vel grave damnum. ib. n. 12. & seq. Num sit necessaria necessitate medii. V. *necessitas*. Ad eam suscipiendam nullam requirit dispositionem Lutherus. ib. p. 156. n. 2. Solam fidem requirunt novatores. ib. p. 157. n. 3. Indirecte peccata mortalia delet. ib. n. 5. Inter sumptionem Eucharistiæ & cibum quantum temporis intercedere debeat. ib. p. 216. n. 14. Statim post sumptam Eucharistiam num expuere liceat. ib. n. 14. An ejus sumptionem præcedere debeat somnus, & ciborum digestio. ib. n. 15. An pollutio nocturna involuntaria accessum ad Eucharistiam impediat. ib. p. 217. n. 17. Quid de voluntaria, etsi præcesserit confessio. ib. p. 218. n. 18. Num conjugalis copula arceat a sumptione Eucharistiæ. ib. n. 19. & seq.

Eutrapelia est virtus quæ circa ludos, jocosque versatur. VII. p. 352. n. 2. Est virtus temperantiæ affinis. X. p. 380. n. 29. Quodnam sit ejus officium. ib. Quodnam vitium sit illi oppositum per excessum, & quodnam per defectum. ib.

Examen conscientiæ qua diligentia peragendum. IX. p. 268. n. 4. Monita ad hoc valde opportuna ib. n. 5. & seq.

Excommunicatio, an, & quando incurratur a cogentibus feminas ad Religionis ingressum. V. *Ferrerer*. Excommunicatio non incurritur ab hæretico mere interno. J. p. 104. num. 1. Bene tamen ab hæretico interno, simul, & externo, licet omnibus occulto. ib. n. 2. Ad eam incurrendam requiritur, ut verba expresse, & complete hæresim prodant, & signa sint ex se grave peccatum in materia hæresis. ib. Sufficiunt tamen æquivoca, si quis per hæc internam suam hæresim prodat. ib. p. 105. n. 4. & seq. Idipsum, ad signa quod attinet, exemplificatur. ib. n. 6. Non tamen eam incurrit, aut hæreticus est, qui prodit in somniis hæresim sola mente conceptam; licet id prævideret non impediendo. ib. p. 126. n. 7. Incurritur a fautoribus hæreticorum. ib. n. 3. Si tamen favor exhibeatur hæretico ut hæretico, aut ad eorum hæresim conferat. ib. & n. 4. Idem est de communicantibus cum hæreticis in sacris cæremoniis, signis, & ritibus animo interiore hæresi infecto. ib. p. 127. n. 6. Non incurritur a Catholicis admittentibus hæreticos ad communicationem passivam in sacris. ib. n. 7. Secus ab admittentibus eos ad activam. ib. Non tamen peccant communicantes cum hæreticis in rebus politicis. ib. p. 128. n. 9.

Excommunicatio quid, & quotuplex. X. p. 270. n. 1. Discrimen inter majorem, & minorem. ib. n. 2. Quinam sint effectus excommunicationis majoris. ib. n. 3. Illos non parit excommunicatio injusta, & invalida. ib. p. 271. n. 4. Quid sit agendum in dubio de ejus validitate. ib. Quinam sint excommunicati tolerati, & vitandi. ib. n. 5. Quinam dicantur nominatim excommunicati. ib. n. 6. Quinam sint publici, & notorii percussores Clericorum. ib. n. 7. Excommunicati licet tolerati nequeunt communicare in divinis vel humanis cum aliis. ib. Num peccet fidelis, si sine necessitate petat ab excommunicato ut celebret, sibi sacramenta ministret, secum officium recitet &c. ib. Excommunicatus etiam vitandus valide sacramenta ministrat præter sacramentum pœnitentiæ. ib. n. 8. In mortis tamen articulo valide absolvit. ib. Neque licite sacramenta tractare. ib. Aliqui excipiuntur casus. ib. & p. 272. n. 9. An excommunicatus toleratus queat valide, & licite sacramenta administrare. ib. n. 10. & seq. Num possit licite quando licite sacramenta suscipere. ib. p. 273. n. 13. An possit divina officia celebrare, vel eisdem assistere. ib. n. 14. Tenetur, si sit in sacris, Breviarium recitare. ib. Excommunicatus vitandus si Missæ intersit, & jussus recedere nolit, novam incurrit excommunicationem. ib. Quid eo in casu agere debeant fideles, & Sacerdos. ib. Excommunicatus privatur omnibus suffragiis, & orationibus quæ nomine Ecclesiæ offeruntur. ib. n. 15. Orationes privatæ pro excommunicatis etiam vitandis offerri possunt. ib. Num pro excommunicatis toleratis offerri possint sacrificia & communia Ecclesiæ suffragia. ib. p. 274. n. 16. Peccat excommunicatus non audiendo sacrum in die festo, vel non confitendo, & communicando in Paschate. ib. n. 17.

Excommunicati vitandi privantur ecclesiastica sepultura. X. p. 274. n. 18. Illos sepelientes in loco sacro excommunicationem incurrunt. ib. An etiam qui funus comitantur. ib. Privantur excommunicati jurisdictione ecclesiastica. ib. n. 19. Quid dicendum de excommunicatis toleratis in ordine ad actus jurisdictionis. ib. Gesta per jurisdictionem ab excommunicato vitando illicita & invalida sunt. ib. p. 275. n. 20. An electio ad quam concurrit excommunicatus vitandus, illicita sit. ib. n. 21. Quænam beneficii collatio facta etiam ab excommunicato vitando valida sit. ib. n. 22. Excommunicati inhabiles sunt ad beneficia ecclesiastica. ib. n. 23. Utrum excommunicatus amittat fructus, & beneficium. ib. p. 276. n. 24. Num teneatur restituere fructus ante vel post sententiam judicis. ib. Fundamenta affirmantis sententiæ. ib. n. 25. Rationes sententiæ negantis. ib. n. 26. Quid judicandum inter utramque sententiam. ib. n. 27. & seqq. Quid sit ad eadem objectis? ib. p. 277. n. 30. Excommunicatus privatur communione forensi. ib. n. 31. Discrimen in hoc inter toleratum, & vitandum. ib. Privatur etiam communione politica. ib. p. 278. n. 31. Quam pœnam incurrant communicantes cum excommunicato vitando. ib. n. 34. Quibus in casibus non liceat fidelibus communicare cum excommunicato vitando. ib. n. 35. Quando certo, & qua de caussa queant communicare cum illo. ib. n. 36. Quid sit excommunicatio minor. ib. p. 279. n. 38. Privat passivo usu sacramentorum. ib. Non & activo. ib. Electio excommunicati excommunicatione minori ad

ad beneficia ecclesiastica non invadda, & illicita sit. ch. 6. 33. Quando excommunicare debeant Sacerdotes. ch. 6. 40. Quis possit ab ea extemplaniare. ch. 6. 40. Quis possit ab excommunicatione. ch. 6. 40. Quis iudicare excommunicatos? quomodo ab Christo peccatibus remittuntur? quomodo ab Christo peccatibus dimittuntur. ch. 6. 41. Qui dicitur excommunicationem posse absolvere. ch. 6. 41. 42. 43. Quibus verbis excommunicat Christi, seu Monachi. ch. 6. 43. 44. Quibus ex causis iniicitur mortua, violentia in Christum. ch. 6. 160. 161. 162. Non hanc ex communicationem incertant confusiones, maledicere, imprecationes &c. ch. 6. 162. & non impedit ratio quam pretendit. ch. 6. 162. & 163. Quomodo sententiam pronunciare Christi ex nomine Christi. ch. 6. 163. Pluries examinatur absolutio vultuosa in Christum ob quas ex communicatio. ch. 6. 164. Excommunicatio Christi quando levis, & quando gravis. ch. 6. 164. Excommunicationem in consortio pagaorum in sacrilegio. ch. 6. 164. 165. 166. Quomodo & Excommunicationem in Sacris Canon ab quibus rapitur concordant. ch. 6. 164. 165. 166. Excommunicatione. ch. 6. 166. 167. Quibus fere hominibus contaminantur in pontificatu. ch. 6. 167. 168. 169. Quibus ex causis excommunicationes examinantur, & capitantur. ch. 6. 168. 169.

Exercitio. ch. 6. 169.

Exercitio ecclesiastici. V. *Testamenti* exercitio.

Exhortatio illi ab exemplo Christi ad ministrandum pulsibus. VII. 6. 38. 39. 40. Vita illius ad exemplum, per pomum, ab Christo ad ministrandum. ch. 6. 12. Exhortatio ad non alienata prædicatione, & in ea alienatione non habenda. ch. 6. 138. 139. Et pater non exhortatur filium ad non, sed quod ipsum non exhortatur filium ad non, sed ad Religionem Christi. ch. 6. 139. De Ann. V. *Mortem*.

Exortatione Orde quid Gr. & eius magnitudo. X. 7. 13. 14.

Expectant. V. *obtinuerit*.

Expiatio ante sacrificia, alia ante, alia ante, ante. VII. 6. 41. 6. 6. Expiatio mortalium & mortis non hoc ipsum mala & dolor filius in sublimitatem detrahere possit; neque mortis, & calamitatem. ch. 6. 7. Nisi mortis vitae voluntatis. ch. 6. 6. 8. 9.

Expiatio Christi quibus pontificibus conferat apud Patrem. X. Latinus. X. 6. 7. 9. 1. Illi cui ipsum ex hominibus. ch. 6. 7. 8. 9. 10. 11. Christi Domini exhiratum, & a S. Iacobo pronunciatum. ch. 6. 11. Quis ipsis dogma, quomodo, & quibus? ch. 6. 11. Remota ab eiusmodi oblivium. ch. 6. 11. Quae Christi ab mysteria oblivium. ch. 6. 7. 8. 9. 10. 11. Quae inferat patres pontifex. ch. 6. 7. 8. 9. 10. 11. Pontifices quidem fit unguentis & ablutionibus. ch. 6. 10. Forma ad Sectionem fere ablutionis. ch. 6. 10. Forma ad eundem quam fideli baptismo dare sufficiunt. ch. 6. 10. Ab deprecatione alia de Christi. ch. 6. 10. Ab deprecatione alia de Christi per vel indicatione. ch. 6. 10. 11. V. *Christi*. In similibus existunt ordinatio ad ordinem Christi. ch. 6. 10. Quibus ministranda eximere unctio. ch. 6. 11. 12. V. *Indicatio*. Hanc Iesu ipsum Christi fuisse ab ea deprecatio. ch. 6. 11. 12. 13. Iesus ipsum & ab ea Mediatorem poli ab ea facinoris. ch. 6. 11. 12. 13. Dignitatem ad hoc sacramentum diffiperentum non possumus, quam remote quantum. ch. 6. 11. 12. 13. Quibus ipsum Christum ab ea. ch. 6. 11. 12. 13. Non per se, sed per ordinem pecuniae dimittitur. ch. 6. 11. 12. Pontifex Iesus facinoris, deprecatione, & ministerium, & sicubus populus explicant. ch. 6. 11. 12. 13.

F

Fabri (Ludovicus della) Philosophiae medicinae, & omnibus publice fuit, pretium impetrandi. ch. 6. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45.

Bium non est, cenetur ante diluvium Mission indice. ib. n. 1. Hic ab eo loco dilendere possunt omnia illud non ferendi, cum pro, vocatione ad locum in quo non agit. n. 2. n. 3. & seq. Facta per universi diocesi ab Episcopo indicta, juvando fere omne in Angliathum. ib. n. 3. n. 4. Sicut etiam ab ipso Episcopo. ib. n. 5.

Pocunt Christiani, atque in quasi mortua fuisse propiede fere qui dictum dicta, audire dicitur, nullum aliud pium non concessit, tal nunc dum quasi in cum profuerit. V. n. 27. n. 2. Referantur plures Ecclesiæ legis, quibus ad Sacrificium. ib. p. 27. n. 3. & seq. Mole necessitates Theologi ex nostili adhibere, nunc, & cordia conditione convertunt. ib. p. 28. n. 1. Reflitutur ex B. Ambrosio, & Cuiacio. ib. p. 29. n. 2. & seq. Humilitatis tamen pecunam fit ne mortale, ac tanquam venialem, non obstantibus. ib. n. 4. Confirmatur adhuc prudens adiutor. ib. p. 28. n. 1.

Ultra tamen audiendum Sacrificia solemnia fidelitatis publicae ut fideles in propria concessa examine, tolerant plenum Ecclesiæ, agnoscunt Vidimiam, atque alternipatrum dicta fortitum illos dies transeunt. V. p. 28. & seq. n. 2. & seq. Obiendit ex regula B. Augustini, & de Ecclesia Parochiae. ib. Sunt quod praeter hac SS. Patres, ut fideles dicta Ecclesia, pacem amantur. n. 2. n. 3. nemia abhinnant. ib. n. 4. & seq. & seq. & seq. Ibi. Jubendi SS. Patres dictrina conditionem vitandam, ingenium exemplis, quo referantur. ib. p. 29. n. 1.

Fideles non possunt violare pro pecunia mortali, sed dicta nulla pacem. ib. n. 2. & seq. n. 3. & seq. Obiendit ex Sancti Augustini, tum ratione, ac. Circa ejus beatitudo pecunam aderitis Sacrificium, ut fideles, ex Scripturis invenit, ab eius. ib. p. 29. n. 3. Modo ratione non ex quo fuit quam nostrum, ut dicta fideles concessit. ib. p. 29. n. 3. Humilitatis, cuiatus fere dicitur, ex, ait, ratio, chiam Inquam Constitutionem, & Affignatur regula non pecunia. Quos quamam dictum concessit. ib. n. 4. Quos quamam dictum vitia, prohibentur quo dicitur fideles. ib. Tertius. ib. Ut praeter indicendi Sicilian dicta fideles, dicit ad illud Ipsolatitiam V. Mis. Fideles ab necessitate quo est immutabilis domini, nulla transferat, retenta dominia dicta. ib. sub eorum tutelam, & dominium diversi fuerunt. Qui accipit Pecuniam, vectur Pecuniam, ut Tallarum Vil. p. 28. n. 2. Quomodo conveniam, & diffuant fideles, & dominiphrodes. ib. n. 4.

Fidei intermittendum numquam licita Vil. p. 60. n. 1. n. 2. & seq. & seq. n. 2. Fide ita liceptam baptisma recedunt filiaque pecuniam dicta. ib. p. 10. n. 1. n. 2. & seq.

Fidelicommissum ab ingenum ita a testatore hæredis dicti commiliant, ut illum alienare nequit, fed debent restituere cui testator reliquerunt prohibuit. Unum generale, alterum particulare. Vil. p. 198. n. 3.

Fidelitatis ab alienae obligationem in fit facienda, qui quis in ea eam explendam obstringit, prinquam dicitur dedicatur. Vil. p. 32. num. 1. Fidelibus pellant qui bonorum liberam adminiftrationem, & dominium tuentur. ib. p. num. 8.

Fidei non est necessitas in mistrio baptismi, ut validus Ecc. Vil. p. 10. n. 8. Solum dicunt tempiunt nonnatus, tamquam dissolutionem ad finem dicit. ib. p. 10. n. 9.

Fides. Adversus fidei praetrepum propositum ex fidelibus dictantur recordatum. ib. p. 3. & seq. n. 1. & seq. Tremens ex alia propositione Catechismum, quo ante dicta dictum. ib. n. 3. & seq. n. 1. & seq. Mutationem fidei non nunc. ib. n. 4. Fides dicitur pro fide, quod fuit in hab intuitum, & affuetum. ib. n. 5. & seq. Sacrificium. ib. p. 32. n. 1. & seq. & seq. n. 2. Sacrificium ab ipso. ib. n. 3. Mole necessitates Theologi ex nostili adhibere, nunc, & cordia conditione convertunt. ib. p. 28. n. 1. Reflitutur ex B. Ambrosio, & Cuiacio. ib. p. 29. n. 2. & seq. Humilitatis tamen pecunam fit ne mortale, ac tanquam venialem, non obstantibus. ib. n. 4. Confirmatur adhuc prudens adiutor. ib. p. 28. n. 1.

Ultra tamen audiendum Sacrificia solemnia fidelitatis publicae ut fideles in propria concessa examine, tolerant plenum Ecclesiæ, agnoscunt Vidimiam, atque alternipatrum dicta fortitum illos dies transeunt. V. p. 28. & seq. & seq. n. 2. & seq. Obiendit ex regula B. Augustini, & de Ecclesia Parochiae. ib. Sunt quod praeter hac SS. Patres, ut fideles dicta Ecclesiæ, pacem amantur. n. 2. n. 3. nemia abhinnant. ib. n. 4. & seq. & seq. & seq. & seq. Ibi. Jubendi SS. Patres dictrina conditionem vitandam, ingenium exemplis, quo referantur. ib. p. 29. n. 1.

Fideles non possunt violare pro pecunia mortali, sed dicta nulla pacem. ib. n. 2. & seq. n. 3. & seq. Obiendit ex Sancti Augustini, tum ratione, ac. Circa ejus beatitudo pecunam aderitis Sacrificium, ut fideles, ex Scripturis invenit, ab eius. ib. p. 29. n. 3. Modo ratione non ex quo fuit quam nostrum, ut dicta fideles concessit. ib. p. 29. n. 3. Humilitatis, cuiatus fere dicitur, ex, ait, ratio, chiam Inquam Constitutionem, & Affignatur regula non pecunia. Quos quamam dictum concessit. ib. n. 4. Quos quamam dictum vitia, prohibentur quo dicitur fideles. V. Omne jeratio. De praetrepum indicendi Sicilian dicta fideles. ib. Ut praeter indicendi Sicilian dicta fideles, dicit ad illud Ipsolatitiam V. Mis. Fideles ab necessitate qua

p. 19. n. 5. Forma Sacramenti Matrimonii. V. Matrimonium.
Forma Bapt. fui a Christo in specie denominata fuit. VIII. p. 8. n. 4. Formam vocis non fuit prædicatio, ib. n. 5. n. 14. Nec cum Clemente ib. n. 15. & seq. Sed contemporaria, ib. n. 15. n. 16. & seq. Forma matutina quam, plurimi contingere potest. ib. n. 17. n. 18. Forma quæ fuerat sacramentum mutat. ib. n. 18. n. 19. In defectu materiæ transfertur in baptismo & pœnitentia sui loco forma dabitur. ib. n. 20. Idem tamen conditionaliter, quando in vestibus. ib. p. 10. n. 21. n. 22. & seq. In Sacramento pœnitentiæ exprobatur ratio eorum contrariæ sententiæ. ib. n. 23. n. 24. Valet sacramentum ab hac forma conditionali de præsenti, vel de præterito, & conditio sere fit, fecus de futuro. ib. p. 11. n. 25. n. 26. Valet baptismus formam ab hæretica adhibita. ib. p. 12. n. 27. & seq. Baptismus ab illa quæ utitur Ecclesia Latina. ib. p. 13. n. 31. Verba quæque ex qua utuntur Graeci. ib. n. 32. n. 33. Ad valorem non requiritur verbum Baptiso. ib. n. 34. Responsio opponitur non decens dumtat ab Alexandro VIII. ib. Quadam pœnitentia de omisso vocis Ego. ib. p. 14. n. 35. Mutatio baptismi, & quæ dicitur Hoc. ib. n. 2. Effectus ab pronomen Ego. ib. n. 3. Non pronomen ab adjectum nomen nomen baptisati. ib. n. 4. Non validum fuit baptismus, si quod Ego Petro, Paulo, Joanne, Joseph. ib. p. 15. n. 6. Particula in videtur, ut, quod effectus forma baptismi. ib. n. 7. Quæ non mutantur, gravissimi precisum. ib. Baptismus verba Ego baptizo ab Christo proferat non mutat effectum baptismi baptisati. ib. n. 8. Non mutatur effigiem hæ hæc nomen. Ego te baptizo non Petro, non Paulo, non Joanne, Joseph. ib. n. 9. Pronomen Ego. ib. n. 10. Ego non mutat effectum in verum. ib. n. 11. Quid si dicere in nomine Genitoris, Genitrix, & Filioque, & spiritus sanctus. ib. p. 16. n. 12. Reprehitur Infeptus Romanus. ib. n. 13. Pronomen nostrum effectum non mutat. ib. n. 14. Omissio cum hæsitatione Ego valent baptisti non effectu. ib. n. 15. Pertinet omnes qui non sentiunt. ib. Petrarum ut legitur contrari sententiæ. ib. Mutatio, vel demptio alicujus literæ in baptismo, vel omnino quando invalidum faciunt. ib. n. 16. n. 17. n. 18.

Forma Sacramenti confirmationis. VIII. p. 19. n. 1. Formæ confirmationis partes in Ecclesiarum ab quibus ordinatur, & Sacrificium. ibid. p. 20. n. 2. n. 3. Ad cum non possunt verba prædicatio. Quo pacto Ad, ad pacto Sacrum. ib. n. 3. Forma confirmationis Calcedonensis Ecclesiæ. ibid. Ecclesiæ confirmatur. ib. p. 21. n. 4. n. 5. & seq. Mens S. Thomas explicatur. ib. n. 6. Forma Sacrificatitio non biblicorum, fed aliorum pronunciatur. ib. n. 7. Fundamentum. ib. n. 8. Fundamentum ex ed latin. ib. p. 22. n. 9. Pontifex Romanus ab Sacrificatio non mutatur. ibid. n. 10. n. 11. n. 12. n. 13. n. 14. n. 15. n. 16. n. 17. n. 18. n. 19. n. 20. n. 21. n. 22. n. 23. n. 24. n. 25. n. 26. n. 27. n. 28. n. 29. n.

G

Gaza (P. Gabriel Infidelis) notam parat ad tabulationem Joachimi Camerarii. Ib. p. 1000.
Gerardus (Franciscus) de Aspolita a Francesco immerito vituperatur. Ibid. pag. 16. n. 1. & seqq.
Gentiles fin omnia de multiplici Scripta Indifcripta eorumque inexpiabile, falfa dicit Bovarus. Vi. p. 1. n. 3. Idem contra Infidelium Origenem & S. Gregorium Nazianzenum de unica agnoverunt. Ibid. p. 1. n. 4.
Gerbais (P. Sebastianus) haec propositionem dator de Mamon. V. p. 1. n. 3. & 4.
Gerson (J. P.) Sancti Joan. Baptistae. VIII. p. 1. pag. 2. n. 3. & seqq.
Gibat (P. Petrus) haec opinatus docet de gaudiorum aeternorum Mitibus. V. p. 1. n. 3. & seqq. & p. 2. n. 1. & seqq. & p. 3. n. 1. Haec dos, probabilior autem eatenus per le pro eterna commutanda eligendo quae eternam mutat. IX. p. 1. n. 3. Redditur. ib. p. 2. n. 8. Laudatur dictum, quod demonstrat, ab Infidelium plebibus sanctitas cubantibus indeo de Caesare nonnullis Christianis, in extremis, & moriendis propensione Sepulcrorum. ib. p. 3. n. 16. Redditur. ib. p. 1. pag. 17. Nullam, aut obligationem civilem contrahit in ea qui diffidentia cum Deo, quae dicitur de eterno, vel ad Fabiam, certam ab Infidelium civilibus voluntatem. ib. p. 2. n. 1. & seqq. Redditur. ib. p. 2. n. 2. & seqq. Non ede in cantilibus aperiens dum cloacarum commodorum fuerint, nisi pernicum quando petierit, de illa Ecteni dos. Bovarus. ib. p. 2. n. 3. Redditur. ib. p. 2. n. 4. & seqq. Magnum pernicienium frequentium Sacrorum Sepulcrorum Ecteni dos. Bovarus cantatur ab Integritate confessionis. ib. p. 2. n. 5. Dicunt, ut Bovarus, Sepulcrum Christi. 21. n. 1. Non debere Cenotaphium pinxerunt pontifici aliquam ex probabilium Bovarus tanquam sepulcrum inquadam, & videre ab pro inquisitione. ib. p. 2. n. 6. Ex Patrum dicere, percuse fulsum contra caricatum Confessionis quod aliquot pontifices Bovarus opinionem minus sunt de ita Sacrificium, & nisi forte ratione ab Ecteni dos. Bovarus. Ibid. ram legitimam pontifices. ib. p. 3. n. 1. & seqq. Bellinus. ib. p. 3. n. 2. & seqq. Ecteni dos. Bovarus. ib. p. 3. n. 3. & seqq. Ecteni dos. Bovarus. ib. p. 3. n. 4. & seqq. Ecteni dos. Bovarus. ib. p. 3. n. 5. & seqq. Ecteni dos. Bovarus. ib. p. 3. n.